

Nurullah Ankut

**CHP'ye Umut Bağlamış
İçtenlikli İnsanlarımıza...**

DERLENİŞ

YAYINLARI

Nurullah Ankut

**CHP'ye Umut Bağlamış
İçtenlikli İnsanlarımıza...**

Birinci Baskı
Eylül 2014

DERLENİŞ YAYINLARI: 68

Kapak Düzeni: M. Cihan akır

DERLENİŞ YAYINLARI:

İnebey Mah. İnkılâp Cad. Oto Han: 55/129

Aksaray, Fatih/İSTANBUL

İnternet Adresi: www.derlenisyayinlari.org

e-posta: derlenisyayinlari@derlenisyayinlari.org

Derleniş Yayınları Sertifika No:

14005 ISBN 978-975-7346-65-4

Baskı: HERMES OFSET

www.hermesofset.com.tr

Kazım Karabekir Cad. 39/16

0312 384 34 32 Ankara

Matbaa Sertifika No: 14847

CHP'ye Umut Bağlamış İçtenlikli İnsanlarımıza...

Nurullah Ankut

Birinci Baskı
Eylül 2014

İÇİNDEKİLER

CHP'ye umut bağlamış içtenlikli insanlarımıza ...

ÖNSÖZ	11
İki Kafadarın içi boş nutukları	15
Cumhuriyet düşmanları kurtarıcı olarak Yeni CHP'ye transfer ediliyor	16
Yeni CHP'ye Amerikancılar da gerek	20
Yeni CHP'nin misyonu Yeni Sevr'dir	20
Sağ nedir, sol nedir?	22
CHP'ye umut bağlamış içtenlikli insanlarımıza	31
Muharrem İnce, siyasi açıdan Kılıçdaroğlu ve ekibinden çok da farklı değildir	33
Emine Ülker Tarhan gerçek zorbalara karşı mıdır?	34
Kıvılcımlı, Altı Ok'un altını devrimci içerikle doldurur	36
Sorosçu yönetim, bırakın ileriye gitmeyi sağa savrulmakta AB-D uşaklığına hız vermektedir	39
“Sosyal Demokrasinin evrensel kuralları” gerçekten halkın lehine midir?	41
Anadolu-Trakya'da sınıfların kökeni	43
Tefeci-Bezirgân sınıfının Kuvayimilliyeye ve önderlerine karşı tutumu	46
M. Kemal'in gerçek Kuvayimilliyecilere sırtını dönmesi ve Çankaya'da Yeni M. Kemal	49
1950'den bugüne-Tayyipgiller'e uzanan karşıdevrim süreci ..	52
Ne istiyor AB-D Emperyalistleri?	54
CHP yöneticileri içi boş laf kalabalığından başka bir şey söylememektedir	57

Sorosçu yönetimin Kürt illerinden oy alma hevesi boşunadır	59
Tutulacak net yol: İkinci Kuvayimilliyecilikdir	61

Biz “Çatı”da olmayalım

Biz “Çatı”da olmayalım	67
Böyle bir “Çatı Adayı” desteklenebilir mi?.....	69
İhsanoğlu Laikliğe Karşıdır	69
İhsanoğlu Mustafa Kemal’e, Jöntürlere ve Cumhuriyete karşıdır	71
İhsanoğlu’nun Hilafet Özlemi	72
Devşirilmiş bir “Çatı Adayı”	74
“Çatı Adayı”nın Osmanlıca hayranlığı.....	78
“Çatı Adayı”nın Ortaçağcı babası	81
Medyada adı geçen diğer adaylar da çok farklı değildir	84
Kimlere oy verebilirdik?	87
“Çatı Adayı”na itiraz eden CHP’lilerin günahları.....	90
Çankaya ancak Devrimci bir Ayaklanmayla “Halkın Çankayası” olur	91

Yılan gibisin Kılıçdaroğlu

Yılan gibisin Kılıçdaroğlu.....	95
AB-D’ye yaranmak için Esad düşmanlığında Tayyip’le yarışyorsun.....	96
Yeni CHP’ye yerleştirdiğin cemaatçi, AB-D’ci serbest piyasacı yöneticiler.....	98
Yeni CHP, tekke-zaviyeleri, Fethullah’ı Ortaçağcılardan bile daha pervasızca savunur	100

CHP'ye Umut Bağlamış İçtenlikli İnsanlarımıza...

ÖNSÖZ

Bizim son eleştirimizi yaptığımız tarihten 5 gün sonra CHP'nin 18'inci Olağanüstü Kurultayı yapıldı.

Neydi bu Olağanüstü Kurultay'a sebep?

Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin tüm "yetkili organlar"ını hiçe sayarak tek başına aldığı bir kararla, ömrünü Ortaçağcı İslamcılığa adanmış olan ve bütün çevresi de o anlayıştaki insanlardan oluşan, CHP'ye ömründe bir kez bile oy vermemiş ve olumlu bakmamış olan Ekmelettin İhsanoğlu'nu, Kontrgerilla'nın Türkiye'deki özel partisi MHP'nin lideri Bahçeli'yle birlikte "Çatı Adayı" göstermesinin ve bu işin hezimetle sonuçlanmasının hesabının görülmesiydi. Çünkü Kılıçdaroğlu, ilk açıklaması sırasında, gösterdiği adayın CHP'lilerce ve Atatürkçülerce eleştirilmesi karşısında; "Ben risk alıyorum." diyerek, açıkça sorumluluğun sadece kendisini ait olduğunu ifade etmişti.

Hezimet sonrasındaysa Atatürkçülerin; "Aldığın riskin karşılığını öde, başkanlıktan ayrıl." demeleri ve Muharrem İnce'nin adaylığını açıklayıp Olağanüstü Kurultay için çalışma başlatması üzerine, Kılıçdaroğlu'nun "Tamam... İmza filan toplamak için uğ-raşmayın. Ben başkanlık yetkimi kullanarak Kurultay kararı alı-yorum." demesiyle yapılmış bir Kurultay'dı.

Yani Kurultay'ın konusu, CHP'nin hezimetle sonuçlanan Cumhurbaşkanlığı Seçimi ve CHP'nin Çatı Adayının, ideolojik,

siyasi kimliğiydi.

İşin hazin tarafı, Kurultay'da bu konu Muharrem İnce'nin ko-nuşmasında geçen birkaç eleştirel cümlesi dışında hiç gündeme gelmedi ve konuşulmadı.

Burada sorulması gereken temel sorular nelerdi?

1- E. İhsanoğlu'nu aday yap, diye Kılıçdaroğlu'na kim önermişti? Ya da kim buyruk vermişti?

İhsanoğlu'nun adını CHP içinden hiç kimse ağzına almadığına ve onu aday olsun diye önermediğine göre, Genel Başkana bu öneriyi kim yapmıştı? Partisi dışında kimlerle görüşmüş ve böyle bir karara varmıştı?

Öncelikle açığa çıkması gereken bu değil mi?..

Yazık ki, ne Muharrem İnce ne de başka bir CHP'li Kılıçdaroğlu'na bunları sormadı. Ya da sormadı. Belki cesaretsizlikten, belki çapsizlikten, belki de koltuk-makam beklentisi içerisinde olduğundan o kurultaydaki herkes, hani ne derler amiyane ta-birle "salağa yattı".

2- Kılıçdaroğlu, Cumhurbaşkanlığı Adaylığı gibi bir konuda bile CHP'nin bütün "Yetkili Organlar"ını yok sayıp tek başına, ömrü boyunca o partiye hasmane bir tutum içinde olmuş bir kişiyi aday gösterince, ortada herhangi bir parti organından, dolayısıyla da partiden söz etmek mümkün olabilir mi?

Adam, tek başına parti dışından birileriyle görüşüp partinin çizgisine karşıt bir kişiyi aday gösteriyor.

O zaman ne oluyor?

Ortada ne parti kalıyor ne de parti içi demokrasi... Onların hepsi laf ola beri gele... Bir kişi karar alıyor, diğerleri de ona uyu-yor.

Evet, bu bir örgüt ama ne yazık ki, yasalara, belli bir tüzük ve programa uyarak çalışan bir örgüt değil. Lidere, şefe bağlı, onun her dediğine uyan insanlardan derleşik bir yapı bu.

Bu tür örgütler ne olur genellikle?

Kanunsuz suç örgütleri.

Bir köy, mahalle derneğinin ya da bir şeyleri sevenler derneğinin bile tüzüğüne, programına uyan yönetici kadroları olur. CHP, bu yapısıyla onların bile gerisinde.

Cumhurbaşkanlığı seçiminde uğranılan hezimet bile Kılıçdaroğlu'nu uyandırmaya yetmiyor.

Ne diyor hezimet sonrasında?

“Bugün yeniden seçim olsa yine E. İhsanoğlu'nu aday gösteririm.”

Yani ne demiş oluyor?

Bir kere daha hezimete uğramayı kabullenirim ama yine de İhsanoğlu'ndan vazgeçmem.

Hatta daha da ileri götürdü zırvalamayı.

Ne dedi?

“İhsanoğlu'nu AK Parti aday gösterseydi, biz destek verirdik.”

Adama bakın! Koca CHP'de aday gösterecek tek kişi bulamıyor, AKP'nin gösterdiği İhsanoğlu'na destek veriyor.

Zırvalamayı böyle hezeyan seviyesine çıkaranlara halkımız ne der?

Yine amiyane tabirle bir şeyler der de... Biz onu söylemeyelim. Fakat CHP'deki diğer etkili ve yetkili kişilere, Genel Başkanımız Kılıçdaroğlu'nun yardımı ihtiyacı var. Onu bir psikiyatri kliniğine götürünüz, gecikmeden, deriz...

Görebiliyor musunuz?

Yukarıdaki son cümlesinde partisi CHP'yi bir kez daha hiçe saydı Kılıçdaroğlu; Tayyipgiller, İhsanoğlu'nu aday gösterseydi, biz onu desteklerdik demekle.

Peki böyle bir durumda ne yapacağınızı sordun mu partine? Benzer bir konu tartışıldı mı hiç?

Biz sanmıyoruz. Ama adam emin. Tüm CHP yöneticileri,

benim için koyun sürüsünden farksızdır, diyor. Ben ne dersem; **“Adam gibi tıpış tıpış gidecek”**ler, dediğimi yapacaklar.

Ne yazık ki, Kılıçdaroğlu'nun CHP'ye yaşattığı ve yaşatmayı planladığı facialar yukarıdakilerle sınırlı değil. Kurultay önce-sinde de İhsanoğlu'ndan çok daha azgın ve kalitesiz bir Ortaçağ-cı'yı, Mehmet Bekaroğlu'nu partisinin Merkez Yönetimine seçtirmek için CHP'ye davet etti.

Kime danışarak?

Hiç...

CHP dışından birileri ona böyle yapacaksın, dedi herhalde... O da yaptı...

Yani zerre miktarda olsun akıllanmadı adam. O güne dek yap-tığı gericiliklerden hiç ders çıkarmadı. Hiç pişmanlık duymadı. Tam tersine gittikçe hız verdi gericileşmeye.

Kurultay'da bir düzenbazlıkla parti yönetimine taşıdığı M. Be-karoğlu'ndan, Mustafa Kemal'e küfrettiği makalesinden, birkaç paragraf alıntı yapalım da bu adamın da ömrünü nasıl geçirdiği görülsün açıkça:

“- Devlet dedik; Allah'ın indirdikleriyle hükmedilen bir mekan. Sürekli boş kalan yanımızı doldurmuştu İran. Demek ki olabiliyordu, olmuştu. İşte! Nasıl da imdadımıza yetmişmişti.

“- ... Bizi ayakta tutan en büyük silahımız, ertelemeciliğimiz, büyük sabrımız(!) oldu: ‘Yarın İslam toplumunda, bir gün mutlaka.’ Ayrıca, bizim yaptıklarımız da küçümsenemezdi. Bugün, her kesimden Müslüman belli bir bilinç düzeyine gelmişse bizim, biz radikallerin büyük katkısı vardır. Az şeyler mi yaptık? Bizim üniversiteye girdiğimiz yıllarda ne vardı ki! Şimdi çok şükür oldukça mesafe alındı. İşte kaç dergi, kaç gazete, kaç yayınevi var. Üniversitelerde başörtü-lüler artıyor.

“- Biz dünyanın nesini değiştirmek istiyorduk? Kaç dün-ya vardı ve biz bu dünyaların neresindeydik? Bu soruların cevabı da siyah beyazdı. Bizim için bir tek dünya vardı ve

bu dünya da ‘onların’ elindeydi. Değiştirmenin yolu ise dün-yayı onların elinden almaktan geçiyordu. Önce suyun başı-na geçmeli idik, sonrası kolaydı. Aşağıya doğru her şeyi kontrolümüze alacaktık.

“- Hesabın bu güzel yerinde iki şekilde çıkmaza düşüyorduk. Önce onlar çok güçlüydü, öyle suyun başını kolay kolay bırakacak değillerdi. Sonra, Allah’ın yardımı da gelmiyordu.” (Aktaran İsmet Solak: İran’a övgü, Atatürk’e sövgü, 25.12.1999)

Bu vatan, millet, halk düşmanı Ortaçağcılara “Allah’ın yardımı da gelmiyordu.” ama Amerika’nın yardımı kesintisiz bir biçimde geliyordu. Bunların Kâbe’si zaten Washington’dur, Pentagon’dur, CIA’dır. Bilindiği gibi ABD, Sosyalizmin Ortadoğu’da ve Asya’da yayılmasını engellemek için “**Yeşil Kuşak Pro-jesi**” adı verilen, insanlık düşmanı aşağlık bir proje oluşturmuş ve hain, işbirlikçiler eliyle uygulamaya sokmuştu. İşte Tayyipgiller, Pensilvanyalı İblis, Molla Necmettin ve Bekaroğlu gibiler hep o projenin ürünüdür.

Birkaç yıldan beri de CHP sahiplenmekte, sınırsız yardımlarını sunmaktadır bu Ortaçağcılara. Ne diyelim, Allah islah etsin de-mekten başka?..

İki Kafadarın içi boş nutukları

CHP Kurultayı’nın konuşmalar bölümü, takriben iki saat sürdü. Ve bu zaman içinde ne Kılıçdaroğlu, ne de Muharrem İnce ABD Emperyalistlerinin Ortadoğu’da yarattıkları cehennemden ve ülkemizdeki tahribatlarından söz etti. Edemezlerdi. Çünkü ikisi de Amerikancıydı, Avrupa Birlikçiydi.

Ülkemizdeki Ortaçağcı gidişten de hiç şikâyetçi değillerdi. Ona da girmediler. Oysa tam o günlerde ülkemizin tüm ortaöğre-tim kurumları kerte kerte imam hatipleştiriliyordu. 40.000 öğrenci istemediği halde, feryat ede ede, zorla imam hatip liselerine yerleştiriliyordu. Bu facia da, böylesine insanı isyan ettiren, yürek parçalayan facia da onların hiç umurlarında değildi.

Çünkü ikisinin de Ortaçağcı gidişten bir rahatsızlıkları yoktu. Yukarıda söylediğimiz gibi, Kılıçdaroğlu, Fethullahçı, İhsanoğ-lucu ve Bekaroğlucu olmuştu. Onlarla müttefikti. Kaynaşıktı hatta...

M. İnce de Bekaroğlucu çıkmasın mı?..

“Ancak İhsanoğlu’nun Cumhurbaşkanı adaylığı üzerinden haklı olarak Kılıçdaroğlu’nu eleştiren Muharrem İnce’nin ‘Ben genel başkana Cumhurbaşkanı adayı olarak Mehmet Bekaroğlu’nu önermişim, Bekaroğlu hem Saadet tabanından hem AKP’den oy alırdı’ dediğini okuyunca CHP’nin gerçekten ekseni kaymış demekten kendimi alamadım.

“Mevcut genel başkanla genel başkan adayı arasındaki görüş ayrılığının derinliğine bakar mısınız!” (Nilgün Cerrahoğlu, CHP’ye Mektuplar (IV) İhsanoğlu-Bekaroğlu Yarışı, Cumhuriyet, 28 Ağustos 2014)

Bu kafadarların her ikisi de Amerikancı AB’ci ve dinci dostu oldukları için Kurultay’da ne ABD’nin Ortadoğu’da yarattığı ce-hennemden söz edebiliyorlar ne de CHP’nin günbegün Ortaçağcı bataklığa sürüklenişinden. Onların derdi, memleket, halk falan değil; AB-D’ye hizmet, bunun karşılığında da koltuk sahibi olmak.

Cumhuriyet düşmanları kurtarıcı olarak Yeni CHP’ye transfer ediliyor

Bunları boş verelim. Bunlar için ümit yok! Bunlar umutsuz vaka!

CHP’ye umut bağlamış içtenlikli insanlara şunu diyelim açıkça:

Bu Ortaçağcıların alayı, 90 yıldan bu yana CHP’ye düşmanlık gütmektedirler, CHP’yle mücadele etmektedirler. Bütün dertleri de M. Kemal’in ve Birinci Kuvayimilliyecilerin önderliğinde ku-rulan laik, tam bağımsız Cumhuriyeti yıkmak. Yerine de Sevr’de

öngörülen ABD uydusu bir İslam devleti kurmak.

Bunların M. Kemal ve Cumhuriyet hakkındaki öz düşünceleri, bir iki örnekle şöyle ortaya konabilir.

1- İngiliz Muhipleri (Dostları) Cemiyeti Kurucu Genel Başkan Yardımcısı ve Şeyhülislam Mustafa Sabri'den:

“Yani bütün hareketlerini hilafet makamına hizmet şeklinde göstermiş iken, nasıl kahtelik ve hayâsızlıktır ki hilafetin en çirkin tezyifler ve tahkirler altında birden bire ilgasına cesaret etmiştir.

“Mustafa Kemal'in ve Ankara Hükümeti'nin kahteliklerini, sahtekârlıklarını şu ufacık mukaddime'ye sığdıracak değilim. Demek isterim ki bu şekil değiştirmeler, bu zıtlıklarla işleyebilmek için insan utanmamazlıkta da kahraman olmalıdır. Hele dinsizlik olmadan haksızlığın, hayâsızlığın bu derecesi tasavvur olamaz.

“İki paralık Mustafa Kemal kuvvetinin baskısına boyun eğerek İngilizlerin, Fransızların ve sair devletlerin İstanbul'dan çekilip gitmelerini ancak Kemalistlerin idam ettiği Türk aklı kabul edebilir.” (Aktaran, Sadık Albayrak, Hilafet ve Kemalizm)

Yine Mustafa Sabri'den:

“Geçen gün Türkiye gazetelerinde Diyanet İşleri Riyaseti (Başkanlığı) tarafından tertip edilmiş Türkçe hutbeler meyanında müdafaa-i vatan (vatan savunması) mevzuuna ait bir hutbe gördüm. Bunda “Düşmanlara karşı elinizden gelen her kuvveti hazırlayın!” mealinde bulunan “Ve ei'ddû lehüm mesteta'tüm min kuvvetin” ayet-i kerimesine istinad edilerek mezkûr ayet-i kerimenin muhtevî olduğu nüket (nükteler) ve işarattan uzun uzadıya bahsediliyordu. Fakat hutbeyi tertip eden bu yüksek anlayışlı alçak âlimler, ayet-teki hitabın Müslümanlara ve hükümet-i İslamiyeye ait olduğunu ve dinsiz, laik Ankara Hükümetinin bununla me-mur ve muhatap olamayacağını niye düşünmemişler? Din-siz Ankara Hükümeti Müslüman dininin Kitab'ında mensu-bînine tevcih ettiği (mensuplarına yönelttiği) emirleri kendi üzerlerine almak hakkını haiz değildir. O, Müslümanlığın

düşmanları tarafındadır. Binaenaleyh ayet-i kerime mucibince kuvveti ve silahı o hazırlayacak değil, belki Müslüman kuvveti ve silahı onun kendisine karşı hazırlanacaktır. Şu halde demek ki dinsiz Diyanet İşleri Riyaseti ayetin manası-nı utanmadan ve Allah'tan korkmadan aksine kalp ediyor (çeviriyor) ve adeta Müslüman dininin harp planını düşmanlarına teslim etmek denaetinde (alçaklığında) bulunu-yor.” (Mustafa Sabri, Kemalist Türkiye'nin Din Yanlıları, s. 44-45)

Adı Tayyipgiller tarafından “Kültür Merkez”lerine, caddelere verilen Ali Ulvi Kurucu'dan:

“Dedemden defalarca işittim ve hatırlarım; ittihatçılar ve onun devamı olan Halk Partisi için şöyle derdi:

“Oğlum, bu fırka, bu teşekkül kalaysız bakır bir kaba benzer, içine ne konulursa zehir olur. İsterse hacı, hoca olsun... Oğlum, bu fırka ehlulallahtan, Allah dostlarından beddua almıştır. Bu yüzden öyle bir hale gelmiştir ki, kalay-sız kaba benzer, içine gireni zehirler...” (M. Ertuğrul Düzdağ, Üstad Ali Ulvi Kurucu, Hatıralar Birinci Cilt, s. 176)

Açıkça görüldüğü gibi, bu Muaviye-Yezid, İngiliz, CIA-Washington İslamcısı Ortaçağcı alçaklar, M. Kemal'e, Laik Cumhuriyete ve CHP'ye bitmez tükenmez bir kin ve düşmanlık beslemektedirler. Ve onların bu tutumu asla değişmez.

CHP, ne kadar Ortaçağcılığa-Şeriatçılığa kayarsa kaysın bu şeref-sizlerin CIA diniyle afyonladıkları, beyinlerini felç edip gerçekleri görmekten ve sağlıklı düşünmekten alıkoyduğu insanların oylarını alamaz. Bu boş bir çabadır. Ve sonu hep hüsrana olacaktır.

Allah'la aldatılmış bu insanları, yeniden insancılığa döndürmenin, uyandırmanın ve onları sağlıklı düşünebilir hale getirmenin tek yolu; sol, devrimci anlayışı onlara, anlayacakları şekilde bıkıp usanmadan anlatmaktır. Tabii bu arada da bu din tüccarı satılmışların içyüzlerini yani onların vurgunlarını, talanlarını, halka ve ülkeye ihanetlerini ve AB-D uşaklıklarını da yine aynı şekilde o insanlara göstermek, kavratmaktır...

Bütün bunlara ilave olarak da çalışan ve ezilen kitlelere kurtuluşlarının nerede ve nasıl olacağını yani onların çektikleri işsizliğin, yoksulluğun ve bundan kaynaklanan acıların, zincirleme sorunların, sıkıntıların nasıl son bulacağını yollarını somut örneklerle ve onların anlayacağı bir dille ve onların katılacağı aktif bir mücadeleyle, sınıf mücadelesiyle anlatmaktır, göstermektir. O mücadelenin başarısıyla kurtuluşa ulaşılacağına inandırmaktır.

Bu başarılırsa o insanlar artık Tayyipgiller'den dolayısıyla da karşıdevrim cephesinin saflarından koparlar, devrimcileşerek devrim cephesinin güçleri, orduları içinde yerlerini alırlar. Anlaşıla-cağı gibi, bu da uzun, çetin, sıkıntılı bir süreci yaşamayı göze almamızı gerektirir. Sabırlıca, kararlıca ve bilinçlice bir mücadele-leyi gerektirir.

Kılıçdaroğlu ve ekibinin ve hatta Muharrem İnce'nin yaptığıysa partiyi gericileştirmek, sağa savrultmak ve ölüsü kokmuş, kaşar Ortaçağcı din tüccarlarını partiye transfer ederek CIA diniyle afyonlanmış insanların oylarını almaya yöneliktir. Yukarıda da söylediğimiz gibi, bu çaba fiyaskoyla sonuçlanır. Hiçbir başarı şansı yoktur. Siz partiyi sağa ittikçe Tayyipgiller, daha da aşırı sağ oynamaya başlarlar. Unutmayalım, onların gönlünde yatan dincilik Muaviye'nin, Yezid'in dinidir. Onu da bugün El Kaide, El Nusra ve IŞİD en açık biçimiyle savunmakta ve uygulamaktadır. Yani siz sağa gittikçe Tayyipgiller, IŞİD'in tam hemhal oluncaya kadar yanına gider. Yani homojenleşir onlarla. Böylece de Türkiye'yi Afganistan ya da şu an Irak ve Suriye'de IŞİD kontrolündeki bölgelerin bir benzeri yapar.

Tabii siz de bu arada sağdan oy alacağız derken kendi tabanınızı da kaybedersiniz. Tabanınız, namusludur. Ve de koyun sürüsü değildir. Sizin bu gericiliklerinize sürgit tahammül etmez.

Ayrıca da biz gerçek devrimciler böyle bir sürecin gerçekleşmesine ve Türkiye'yi Ortaçağ karanlıklarına götürmesine izin veremeyiz. Bunun için var gücümüzle zaten savaşıyoruz. Hep diyoruz ya Tayyipgiller'i de biz devireceğiz. Ve onları Tarihteki benzer-

lerinin yanına göndereceğiz diye. Vahdeddin'lerin, Said Molla'ların yanına adları yazılacak Tayyipgiller'in. Bu gerçek değişmez.

Yeni CHP'ye Amerikancılar da gerek

Kılıçdaroğlu, bir de **Murat Özçelik** diye bir süper Amerikancı bulup getirdi CHP'ye. Onu da yönetime seçtirmek istedi. Yöne-time getirip Dış Politikayı ona emanet edecekmiş. Seçtiremedi bildiğimiz gibi. Ama olsun, diyor, onu yanıma alacağım; dış po-litikadan sorumlu danışmanım yapacağım.

Kılıçdaroğlu, Ortaçağcı gericileşmede olduğu gibi, Amerikanofilleşmede de sınırları yıkmış görüldüğü gibi. Adam umudunu Amerika'ya bağlamış. Amerikancılaşıyor ki iyice, o emperyalist haydut Tayyip'in yerine kendisini getirsin. Siyasi stratejisi bu.

Murat Özçelik, Turgut Özal'ın Cumhurbaşkanlığında, onun Özel Kalem Müdürüdür. Tayyip'in ise Irak Özel Temsilcisi (2007), Bağdat Büyükelçisi (2009) ve Kamu Güvenliği Müsteşarıdır. Bu müsteşarlık MİT'in daha derin bir benzeridir.

Bu şahıs, Irak'ta işgalci ABD'yle öylesine uyum içerisinde çalışmış ki, orada bunu tanımayanlar, onun bir ABD görevlisi olduğunu sanmışlar. Emperyalist saldırganlara hizmette böylesine heveskârmış bu kişi.

Böyle birini bulup CHP'ye getirmek hem de onu CHP'nin tepe yönetimine taşıyıp dış politikayı ona emanet etmek; CHP içinde kendiliğinden oluşmuş bir fikir olamaz. Kuşkusuz yukarıdaki efendiler, Kılıçdaroğlu'na bu buyruğu da vermişlerdir. Bizim gö-zümüze girmek istiyorsan bunları yapacaksın deyip taleplerini maddeleştirmişler anlaşılır.

Yeni CHP'nin misyonu Yeni Sevr'dir

Kılıçdaroğlu'nun Kurultay konuşması ve yönetim listesi tümüyle ABD'nin istekleri çerçevesi içinde belirlenmiştir.

Konuşmasına kısaca değinecek olursak; Kılıçdaroğlu, iki

önemli şey söyledi:

1- **“Ben Dersimli Kemal”**im, dedi.

Oradaki herkesin bildiği bir şeyi söylemesinin anlamı, herhalde Dersimli olduğunu oradaki insanlara anlatmak değildi. Yine dışarıdaki efendilerine; ben senin istediğin şekilde Kürt Sorunu’nu çözmeye taraftarım, mesajını iletmek istiyordu. Tabî bir de Kürt ve Alevi delegelere; görüyorsunuz, ben buyum, artık onların bana gelmeli, hatırlatmasını yapmış oluyordu.

2- Söylediği bir diğer önemli şey de şuydu:

“Buradan açıkça herkesin önünde bir kez daha söylüyorum; CHP iktidara gelince Avrupa Birliği, Avrupa Parlamentosu’nun önerdiği ‘Yerel Yönetimler Özerklik Şartı’nı ek-sizlik uygulayacaktır.”

Kılıçdaroğlu, bu sözü genel seçimler öncesi gittiği Hakkâri’de de aynen söylemişti:

“Yerel yönetimlerin özerklik şartını aynen kabul edeceğiz. Onlara özerklik vereceğiz aynı Avrupa’daki gibi. Avrupa Birliği Yerel Yönetimler Yasasını aynen kabul edeceğiz.” (Haber Türk, 23 Mayıs 2011)

Kılıçdaroğlu, bunu da ABD ve AB’nin yürürlüğe koyduğu Kürt Meselesi’nin Amerikancı burjuva çözümüne verdiği desteği bir kez daha belirtmiş olmak ve onlara kusursuz hizmete hazır olduğunu iletmek için söylüyor.

Sözü fazla uzatmış olmamak için konuşmasının diğer yönlerine girmeyelim. Ha, bu arada Kurultay kitlesine ve genelde tüm CHP’lilere; “Adam gibi çalışacaksınız.” diyerek, İhsanoğlu meselesinde yaptığı terbiyesizliği tekrarlamış oldu. Orada demişti ya; “Adam gibi tıpış tıpış gidip oyunuzu vereceksiniz.” diye...

Ayrıca da ellerini arkasında bağlayarak beden diliyle de terbi-yersizlikte bulunmaktan geri durmadı.

Özetçe:

Kurultay konuşmalarıyla ve parti yönetimine seçilen kişilerin

ideolojik, siyasi nitelikleriyle kimliği bir kez daha belirlenen CHP'nin, tam da AKP ile HDP'nin bileşkesi olabilecek bir konna yerleşmiş olduğunu gördük.

Bu CHP, çok açık bir şekilde görölmektedir ki, şu haliyle ABD tarafından yeniden formatlanarak, AB-D Emperyalistlerinin Ortadoğu'daki planları ve hedefleri doğrultusunda hizmet görecek bir niteliğe büründürölmüştür. Bu CHP, halka hiçbir şey verebi-lecek yapıda ve kapasitede bir örgüt değildir. O, sadece “**Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)**”un bölgemizde ve ölkemizde hayata geçirilmesine Türkiye’de muhalefet partisi olarak hizmet vermek üzere yapılandırılmış bir partidir artık. Meclisteki tüm diğer burjuva muhalefet partileri gibi.

İktidardaki AKP de malum aynı yolun yolcusu. Yani hepsi tır-hallı bir hallıdır. AB-D Emperyalistlerinden şevkle ve zevkle yap-mak için görev bekler ve yapar durumdadır Meclisteki partilerin hepsi, iktidarıyla muhalefetiyle.

Hep diyoruz ya, Türkiye’de demokrasi filan yoktur, bir demokrasıcılık kandırmacası vardır, diye. Bu oyunun senaristi de, yönetmeni de AB-D Emperyalistleridir, diye. İşte öyledir durum... Bu aşğılık piyeste AKP, iktidar rolünü, diğerleri de muhalefet rolünü oynamaktadırlar. Olay bundan ibarettir.

Sağ nedir, sol nedir?

19’uncu Yüzyılda Batıda 2 modern sınıf vardı, egemen üretim biçimi içinde dolaysızca rol oynayan. **Hâkim** durumda olan-devletli olan, ezen ve sömüren **Burjuvazi**. Altta da **mahkûm** durumda bulunan, çalışan, sömürölen ve ezilen **İşçi Sınıfı**. Geçimini sağlamak için işgücünden başka sahip olduğu dolayısıyla da satacak bir şeyi bulunmayan, sömürölen **İşçi Sınıfını tutmak, ondan yana olmak “sol”** olmak demektir. Tepedeki hâkim, sömürögen **Burjuvaziden yana olmaks** “sağ” demektir.

İşçi Sınıfını tutan hareketler sol, kişiler solcu; Burjuvazinin sınıf çıkarlarını savunanlarsa sağ ve sağcı olurdu.

20'nci Yüzyılla birlikte bu durum farklılaştı. Şöyle ki; 20'nci Yüzyılla birlikte Burjuva Sınıfı kendi içinde farklı bölümlere ayrıldı. Sanayi Burjuvazisinin, Büyük Arazi Sahiplerinin, Ticaret Burjuvazisinin ve Finans erbabının-banka sermayedarlarının en irileri bankalar çatısı altında birleşerek "**Finans-Kapital**" adını alan bir yapı, bir kesim oluşturdular. Bunlara Türkçede "**Para-babaları Zümresi**" denir. Burjuva Sınıfının altta kalanları ise yani diğer bölümü ise "**Vahşi** ya da **Yaban Burjuvazi**" olarak adlandırılır. Bunlara bizim küçükburjuva kalem erbabı "**Orta Burjuvazi**" der.

Her işkolundaki kârın, vurgunun, sömürünün ezici çoğunluğunu bu Parababaları denen zümre götürür. Altta kalanlar bunların beğenmediği yani çok kârlı bulmadığı işlerle uğraşır.

Demek istediğimiz; 20'nci Yüzyılla birlikte Finans-Kapital Zümresi dışında kalan Yaban Burjuvazi de bir anlamda ezilir ve Parababaları tarafından tahakküm altında tutulur.

Parababaları, Burjuvazinin çok küçük bir azınlığını oluşturur. Yaban Burjuvalarsa sayıca çokturlar.

20'nci Yüzyılla birlikte alttaki **İşçi Sınıfı, Köylülük, Esnaf, Aydınlar** ile birlikte **Yaban Burjuvazi** de **Halk** kapsamı içine girmiş olur.

19'uncu Yüzyılda ise toplumun Burjuva Sınıfı dışında kalan kesimi Halkı oluştururdu. 20'nci Yüzyılda ise toplumun Finans-Kapital Zümresi dışında kalan kesimi Halkı oluşturur, tabii Batı'da.

Bizim gibi **Doğu ülkelerinde** ise Sümerler Çağından kalma asalak ve sömürgeci bir sınıf olan **Antika Tefeci-Bezirgân Sermaye Sınıfı** da varlığını sürdürmektedir. Bu sınıf, Parababaları dediğimiz Finans-Kapitalistler Sınıfının müttefikidir. Tayyipgiller işte bu sınıfın siyasi plandaki temsilcileridir. Tabii bunların yani Tayyipgiller'in çok önemli bir Antika sermayedar kitlesi de bugün Finans-Kapitalistleşmişler ve Parababaları Zümresi arasına yükseleşmişlerdir. Mesela, geçenlerde Mecidiyeköy'de yaptığı arazi vurgunu ve keralsız gökdelen inşaatıyla 10 işçimizin hayatını kay-

betmesine sebep olan Tayyip'in İmam Hatip'ten sınıf arkadaşı, eski kuru gıdacı, bugünün Parababası Aziz Torun da bunların tipik bir temsilcisidir. Tayyipgiller öncesi sadece "Torunlar Kuru Gıda" diye bir şirketle kuru gıdacılık yapan Aziz Torun, Tayyipgiller'in iktidarıyla birlikte "kupon arazi" ve tatlı kârlı gökdelen inşaatı vurgunlarıyla milyarlar vurmuş ve Parababaları Zümresi arasına dahil oluvermiştir. Tayyipgiller'in "Havuzcu" işadamlarının tamamı böylesi yeni yetme namussuz, vicdansız, hayâsız vurguncu Parababalarından oluşmaktadır.

Demek ki bizde 20'nci Yüzyılla birlikte "Halk", Finans-Kapitalistler ve Tefeci-Bezirgânlar dışında kalan bölümüdür milletin.

Bu Antika ve Modern vurguncular sınıfı ve zümresi toplumun binde birini oluşturabilirler en fazla. Geriye kalan binde 999 ise Halkı oluşturur.

20'nci Yüzyılla birlikte sol demek halktan yana olmak; sağ de-mekse Finans-Kapitalistler ve Tefeci-Bezirgânlardan yana olmak demektir.

Yalnız halkın düşmanları sadece bu iki yerli zalim, sömürgeci, asalak, vurguncu sınıftan ibaret değildir. Bu sömürgeci, halk düşmanı sınıf ve zümrenin bir de Uluslararası veya Batılı büyük haydutlar dediğimiz, bilimsel adıyla söylersek "ABD ve AB Emperyalistleri"nden oluşan efendileri, ortakları vardır. Yani yerli vurguncular, halkımızı sadece kendileri sömürüyorlar. Batılı efendilerine de halkımızın alınterini, yarattığı değerleri, ülkemi-zin doğal kaynaklarını ve vatanımızı peşkeş çekiyorlar.

Bizdeki sömürgeci sınıflar, Batılı emperyalistlerin yani dünya çapında tekeller oluşturmuş büyük Parababaları çetelerinin Türkiye'deki yerli şubeleri konumundadırlar. İşte bu yüzden de sanayide, teknolojiye bir türlü gelişemiyoruz. Onlar izin vermiyor buna. Sadece onların sanayi ürünlerinin montajını yapıyoruz. Daha doğrusu bizdeki Parababaları yapıyor bunu. Batılılar, Türkiye gelişip kendilerine rakip olmasın diye bilimde, teknolojiye, sanayide gelişmemize izin vermiyorlar. Vermezler de. Kendi haydut devletleri bu Batılı Parababalarının dünya çapındaki sömürü,

soygun ve vurgunlarını organize etmekle, sağlamakla görevlidir. Bu emperyalist devletler bu görevlerini şirketleriyle yaparlar, **IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü** gibi **finans örgütleriyle** yaparlar, **CIA** gibi **casus örgütleriyle** yaparlar ve **ordularıyla** yaparlar. Nüfusça dünyanın yüzde 15'ine sahip bu haydut emperyalist devletler, dünyanın geri kalanını yani nüfusça yüzde 85'lik bölümünü, onların ülkelerini, vatanlarını, yeraltı, yerüstü kaynaklarını zalimce yağmalarlar, saldırırlar, katliamlar ve işgaller yaparlar. Ne acıdır ki, işte Ortadoğu da bugün onlar tarafından cehenneme döndürölmüş durumdadır. Her gün binlerce masum insan katledilmektedir bu haydutların çıkarları, vurgun-ları sürsün diye.

Demek ki yerli vurguncu Parababalarıyla uluslararası haydut devletlerin Parababaları artık kaynaşık durumdadırlar. O bakımdan bunların her ikisine birden karşı olmadan birine karşı olamazsınız. Oldum dersenez tutarsız olursunuz. Yanılmış ve yanılmış olursunuz.

Öyleyse 20'nci Yüzyıldan bu yana sol demek, ABD, AB Emperyalistlerine ve onların ölkemizdeki yerli ortaklarına, hain işbirlikçilerine karşı olmak demektir. Sağ demekse ABD ve AB Emperyalistleriyle onların Türkiye'deki işbirlikçisi olan Finans-Kapitalistlerle Tefeci-Bezirgân Sermaye Sınıfının destekçisi, savunucusu olmak demektir. Onların insanlık dışı soygunlarına, vurgunlarına, katliamlarına, işgallerine arka çıkmak demektir. Bu gerçek matematiksel bir kesinlik taşımaktadır.

Bu gerçeğin ışığında baktığımız zaman gerçek anlamda sol, solcu, devrimci olan kimdir?

ABD, AB Emperyalistleriyle onların yerli işbirlikçilerinin oluşturduğu cepheye yani **Karşıdevrim Cephesine** savaş açmış olan biz **gerçek devrimcilerdir**. Tüm halkımızı uzun ve zahmetli bir mücadeleyle de olsa o insanlık düşmanı zalimler cephesine karşı devrim cephesinde örgütleyeceğiz, birleştireceğiz, ordulaş-tıracağız.

Şimdi soralım; CHP sol mu?

Hayır, kesinlikle sol değil. O ne AB-D Emperyalistlerine karşıdır, ne onların bölgemizde ve ülkemizde yürüttüğü katliamlara, savaflara, işgallere, talanlara karşıdır, ne de yerli işbirlikçilerine.

O zaman CHP'nin solluk iddiası (tabî Bekaroğlu vb. gibi soy-tarıların da) tamamen bir kandırmacadır, bir düzenbazlıktır, sah-tekârlıktır. Onlar, en domuzuna sağcıdırlar, Amerikancıdırlar, AB'cidirler. Özetçe, emperyalist uşığıdırlar. İktidar için, koltuk için o haydutlardan medet beklemektedirler.

Dolayısıyla da bir kez daha tekrarlayalım ki; bugünkü CHP'nin Mustafa Kemal'in ve Birinci Kuvayimilliyecilerin kurup yönettiği CHP'yle zerre kadar ilgisi, benzerliği yoktur. Bugünkü CHP Birinci Kuvayimilliyecilerin CHP'sinin tam karşıtıdır. **Eski CHP** Mustafa Kemal'in deyişiyile “**bizi mahvetmek isteyen emperyalizme karşı**” verilen bir savaşın zaferi üzerine inşa edilmiş, o savaşın değerleriyle ideolojilendirilmiş bir CHP idi. Bugünkü ise ya da “**Yeni CHP**” ise emperyalizme yandaşlığı, uşaklığı, yerli işbirlikçi Parababalarının savunuculuğunu ideolojileştirmiş bir partidir. Yani “**Sahte CHP**”dir bu.

Bu CHP'nin emperyalizmin bölgemiz ve ülkemizdeki projelerine karşı olmak şöyle dursun, onun destekçiliğini yapmanın dışında yapabileceği hiçbir şey kalmamıştır. Dolayısıyla da bu CHP, adında Halk bulunmasına rağmen Halkın düşmanı, Batılı Emperyalistlerle onların yerli ortaklarının dostu bir CHP'dir.

Bu CHP, **Yeni Sevr**'e giden yolda Meclisteki diğer Amerikancı partiler gibi AKP, MHP, HDP gibi Batılı Emperyalistlere taşeronluk yapabilir ancak. Ona talip heveskârca. Yazık.

CHP'nin bu hazin yapısını değiştirecek bir iç güç de görülmemektedir. Son Kurultay'da bu gerçek bir kez daha ortaya se-rilmiştir. O bakımdan muhalif kişi ya da ekiplerin de duruşları duruş değildir. Onlar da içerikçe Kılıçdaroğlu'ndan farklı olan bir hat savunmuyorlar. Aynı yolun yolcularıdır.

Bu sebepten, bazı iyi niyetli CHP'lilerin şu kişi ya da şu ekip yönetime gelirse CHP kurtulur, şeklindeki düşünceleri, beklenti-

leri boş bir umuttan ibarettir. Gerçekliği olmayan bir hayaldir, al-danıştır.

Sözü yine fazla mı uzattık?

Keselim öyleyse.

İş yine gelip biz gerçek devrimcilere düşüyor. Mustafa Kemal'in, Birinci Kuvayimilliyecilerin, Mustafa Suphi ve Onbeşler'in, Kıvılcımlı'ların, Denizler'in, Mahirler'in tek meşru ve gerçek mirasçısı ve savunucusu biz devrimcilere düşüyor iş.

95 yıldır bu uğurda savaştık, bundan sonra da savaşmaya devam edeceğiz. Ve sonunda zafere ulaşacağız. Yukarıda andığımız önderlerin ideallerini gerçekleştireceğiz.

Che'nin dediği gibi “**İnsan soyunun baş düşmanı**” ABD Emperyalistlerini ve onların ayrılmaz müttefiki AB Emperyalistlerini ülkemizden, bölgemizden ve Asya'dan fırlatıp atacağız. Halklar kurtulacak. Zafer halkların olacak.

Bu süreç, zor, çok zahmetli, acılı bir süreç olacak. Ama sonu mutlaka “mutlu son” olacak...

Hakkımızda herhangi bir yanlış anlamaya yol açılmasın. Biz ne miyiz? Kim miyiz? Neyi mi savunuyoruz?

Biz Mustafa Kemal Samsun'a çıktığı zaman Ege'de kan dökererek, ırza geçerek, işgallerle ilerleyen Batılı Emperyalistlerin maşası Yunan Ordusu'na karşı Yörük Ali Efe'nin çetesine 17 yaşında kızan yazılarak Kurtuluş Savaşı'na elde silah katılan ve Köyceğiz Kuvayimilliyeye askeri komutanlığına dek yükselen Hik-met Kıvılcımlı'nın öğrencileri ve devamcılarıyız.

Neyi mi savunuyoruz?

Ne diyordu Mustafa Kemal?

“Bizi mahvetmek isteyen emperyalizme karşı, bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı heyeti milliyeye mücadeleyi öngören bir mesleği takip eden insanlarız.”

İşte aynen bunu savunuyoruz. Ne bir eksik, ne bir fazla...

(17.09.2014)

CHP'ye umut bağlamış içtenlikli insanlarımıza...*

* Bu yazı 30.08.2014 tarihinde yazılmıştır ve Halkın Kurtuluş Yolu Gazetesi'nin 03 Eylül 2014 tarihli 79'uncu sayısının başyazısıdır.

CHP'ye umut bağlamış içtenlikli insanlarımıza...

Sorosçu*, TESEV'ci, gönüllü AB-D hizmetkârı CHP Yönetimi muhatabımız değildir. Çünkü onlar düzelmez. Onlar için eleş-tirinin diyalektiği öldürücüdür. Halkımızın dediği gibi, onları Allah ıslah edebilir ancak.

Onlar, yanlışlarından da ders çıkarmıyorlar hiç. CHP'ye yaşattıkları art arda hezimetler de umurlarında olmuyor. Onların öz-saygıları, özgüvenleri, çapları düşük düzeyde olduğu için CHP'nin tepesinde bulunmak onlara yetiyor da artıyor bile. CHP'yi iktidar yapalım, Türkiye'ye yön verelim, ülkenin ufkunu açalım, sıçratalım memleketimizi teknikçe, ekonomice, diye bir dertleri yok.

Zaten, bir teoriye, ideolojiye, bilgi birikimine, donanımına, net bir siyasi bilince sahip filan da değiller. Konuşmalarını dikkatlice dinlemeye katlanırsanız bir süreliğine, onların aslında hiçbir şey söylememek için laf ettiklerini anlarsınız. Amiyane söyleyişle “laf salatası” onlarınki. Ve bir süreden sonra tahammülünüz biter, dinleyemezsiniz artık o boş konuşmaları. Sadece bugünkü ekip değil, geçen dönemki Baykal ekibi de aynıydı. Bazı arkadaşlar bilecek-

* George Soros: ABD'li borsa spekülâtörü ve dolar milyarderi, Yahudi kökenli Parababası. “Turuncu Devrimler” denen CIA patentli karşı devrimlerin ve STK denen sivil örümceklerin finansörü.

tir; usta tiyatrocular alaya alırlardı Baykal'ın konuşmalarını. Anlam yoksunu, içerik yoksunu konuşmalar yaparlardı mahsus-tan, sonra da **“Baykal gibi konuştum, değil mi?”**, diye sorar-lardı. Güldürürlerdi izleyenleri.

Bunların konuşmalarını biz boş ve kof buluyoruz. Günlük geçim derdindeki kara halk yığınları ise hiçbir şey anlamaz bun-ların konuşmasından. Ciddiyetsiz bulur bunları.

Bunlar, Türkiye'nin en hayati sorunlarında Tayyipgiller'den pek farklı değildirler.

1- Bunlar da Amerikancıdır, NATO'cudur.

2- Bunlar da AB'cidir.

3- Bunlar da cemaatlerin, tarikatların varlığından şikâyetçi de-ğildirler. Tersine, Kılıçdaroğlu'nun deyişiyile “faydalı”ymış bun-ların varlığı.

Fakat zavallılığa bakın ki; bunlar olmalıymış ama siyasete ka-rışmamalıymış. Bunun imkânsız olduğunu, bu Ortaçağcı kurum-ların, din derebeyliklerinin doğasına aykırı olduğunu bilmemektedir Kılıçdaroğlu.

Adamların (Tarikatların) inancına göre; gerçek Müslüman kendileridir. Amaçları da din anlayışlarını topluma ve giderek tüm dünyaya yaymaktır. Böyle bir amaca sahip olunca da kendilerine yardımcı olacak, kendi önlerini açacak siyasi partiye destek ve-rirler. Onunla her türlü işbirliğine gitmekten hiç çekinmezler.

İşte bu sebepten, tarikatlar geçmişte de, bugün de hep en ge-rici siyasi partileri ve onların iktidarlarını desteklemişlerdir; Men-deres'leri, Demirel'leri, Özal'ları ve Tayyipgiller'i... CHP'ye ise hiçbir dönemde oy vermemişler ve hep ondan uzak durmuşlardır. Hatta CHP'yi düşman saymışlardır, bu son birkaç ayı yani 17-25 Aralık sonrası geçen süreyi saymazsak. Kaldı ki bu birkaç aylık süreçte de CHP ile kerhen işbirliğine gitmişlerdir.

4- Bunlar da ABD'nin ve AB'nin emirleri doğrultusunda si-yaset yapmaktan geri durmazlar. Mesela; Libya'ya asker gönde-

rilmesini ve Libya'yla savaşan NATO Ordusu'nun karargâhının İzmir'de bulunmasını bunlar da desteklemiştir. Yani bunların el-lerinde de şehit Muammer Kaddafi'nin ve 100 binin üzerindeki Müslüman Libya Halkının kanları vardır.

Bunlar da ABD'li efendilerine yaranmak için Suriye'nin Antiemperyalist, Yurtsever lideri Beşşar Esad'a ve onun yönetimine hakaretler yağdırmaktan geri durmazlar.

Kılıçdaroğlu, Avrupalara giderek AB'li efendilerine yaranmak için Esad'ı kötüler.

Muharrem İnce, siyasi açıdan Kılıçdaroğlu ve ekibinden çok da farklı değildir

Bugünün sözde Kemalist muhalefet lideri Muharrem İnce, Beşşar Esad'ın canı cehenneme, diye durduk yerde saldırılarda bulunur. Maksat, ABD'li patronlar duysun ve kendisini beğensin.

5- Bunlar da kamu kuruluşlarının özel sektöre yani Yerli-Ya-bancı Parababalarına satılmasına prensipçe karşı değildirler. Bazen göstermelik karşıymış davranışlarına girdikleri olur.

6- Bunlar da Antikomünizm yaparlar, Tayyipgiller gibi. Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne saldırırlar sık sık.

Gerçek anlamda ulusal onur taşımadıkları için; genç Kore Halk Cumhuriyeti lideri Kim Jong Un'un, ABD ve Japon Emperyalistlerinin Kore'nin gözünü korkutmak için aradaki denizde askeri tatbikat yapması karşısında donanmaya "kara sularına girilmesi halinde düşmanla savaşması" emrini vermesinin ve gerektiğinde atom silahını da kullanmaktan çekinmeyeceklerini açıklamasının yani yiğitçe meydan okumasının önemini, büyüklüğünü hiç kavrayamamışlardır bu CHP yöneticileri. Kore Lideri'nin bu mertçe meydan okuyuşu karşısında emperyalistler tırsmış ve yüzgeri olmuşlardır, hatırlanacağı gibi.

Ama mertliğin, yiğitliğin, ulusal onurun önemini kavramak için azıcık da olsa ona sahip olmak gerekir.

7- Bunlar da Tayyipgiller gibi türbancı, çarşafçılardır. Gürsel Tekin'in öncülüğünde yapılan "CHP'nin çarşaf açılımı" hatırla-nacaktır herhalde.

Yine hatırlanacaktır; Kılıçdaroğlu'nun "Mecliste türbanlı mil-letvekili de olabilir" açıklamasından sonra, Tayyipgiller'in mil-letvekilleri büyük bir zafer kazanmış havasında bir anda "örtündüler".

Yine geçenlerde verdiği bir röportajda türbanın Mecliste de serbest bırakılmasını şöyle açık açık savunuyordu, Muharrem İnce:

"-Peki başörtüsü, özgürlükler açısından, CHP'nin laiklik kavramına mı aykırı?"

"-Buralara takılmamak lazım.

"-Cevap vermiyorsunuz

"-Kardeşim partinin üyesi. Faal. Baş örtülü. Bu tür ar-kadaşlarımız var.

"-Kız kardeşiniz vekil olmasın mı yani CHP'den?"

Olabilmeli, kesinlikle evet! O yeteneği birikimi varsa, sırf başörtüsü var diye değil.

"-Göstermelik aday yapmam, örgüt isterse, iyiye, başörtülü de olur." (Muharrem İnce'nin Habertürk'ten Balçiçek İlter'e yaptığı açıklama)

Kılıçdaroğlu-Gürsel ekibi de farklı düşünmemektedir.

Emine Ülker Tarhan gerçek zorbalara karşı mıdır?

CHP'de muhalif kesimin öne çıkan bir diğer temsilcisi olan Emine Ülker Tarhan da teorik, ideolojik bir donanımdan yoksun-dur. O da ABD'ye, AB'ye olumlu bakmaktadır. Geçenlerde Odatv'de yayımlanan, Soner Yalçın'ın Emine Ülker Tarhan'ı ta-nıtın bir yazısında Tarhan kendi ideolojisini şöyle maddeleştir-mektedir, özetlemektedir:

"İdeolojimizin temel dayanakları üç ana kaynaktır dev-rimler ve altı ok,

“- Sosyal demokrasinin evrensel kuralları, “- Ve Anadolu ile Trakya’nın tarihsel-felsefi birikimi. “Bunu asla unutmadan artık bu son musibetten kazanma arzusunu sökü� çıkartmalıyız...” (Soner Yalçın, Emine Ülker Tarhan’ın Hikayesini bilir misiniz?, Odatv, 13.08.2014)

Bunları birer birer ele alıp inceleyelim:

Birincisinden başlayalım; “devrimler”, diyor E. Ü. Tarhan. Bunların en temeli ve hepsine kaynaklık etmiş olanı nedir?

Cumhuriyet Devrimi’dir. Bu devrimin kime karşı nasıl savaşarak kazanıldığını ve onun muhtevasının ne olduğunu en veciz ve özet biçimde Mustafa Kemal 29 Ocak 1921’de yani zaferden hayli önce Birinci Antiemperyalist Ulusal Kurtuluş Savaşı’mızın en kanlı ve en şiddetli yaşandığı günlerde TBMM’de şöyle ortaya koyar:

“Malum-i âlileridir ki milletimiz asırlardan beri iki mütebit (zorba) kuvvetin, iki imhakâr (yok edici, yıkıcı) kuvve-tin baskısında müteessir (üzüntülü) ve müteellim (elemli, ke-derli) olmakta idi. O iki kuvvetten birisi doğrudan doğruya memleket ve milleti idare etmek iddiasında bulunan müste-bitler, ikincisi bütün bir emperyalist ve kapitalist âlemdir.”
(Mustafa Kemal, 29 Ocak 1921)

Demek ki Cumhuriyet Devrimi, bu iki zorba, kahredici, sö-mürgen, haydut güçle savaşarak ve onlar dünyada ilk kez hezi-mete uğratarak kazanılmıştır. İşte Cumhuriyet değerleri dediğimiz Tam Bağımsızlık, Antiemperyalistlik, Yurtseverlik, La-iklik ve kadın hakları gibi değerler, bu zaferin, bu kazanımın üze-rine inşa edilmiştir.

E. Ü. Tarhan Hanım, bu iki kahredici, zorba güce daha açık söylersek, ABD ve AB Emperyalistlerine, onların genelde dün-yadaki, özelde de Ortadoğu ve ülkemizdeki sömürgeci, hege-monyacı, işgalci, kan dökücü varlıklarına ve politikalarına karşı mıdır, değil midir?

Biz bugüne dek onun söylemlerinden ve yazılarından karşı ol-

duğuna dair bir anlam ıkarmadık.

Öyleyse onun tüm devrim söylemleri bir gargaradır, laga lu-gadır, laf dolandırmadır vb.dir. Halkımız der ya; “Lafla peynir ge-misi yürümez.” Hele laf salatasıyla hiç yürümez.

Başka ne diyordu E. Ü. Tarhan Hanım?

Altı Ok, değil mi?

Burada da iş gelir bu oklardan ne anladığımızı dayanır. Onlara nasıl bir muhteva yüklediğimize dayanır. Yoksa onları hafızın duası ya da zikri gibi tekrarlamak hiçbir derde deva olmaz.

Kıvılcımlı, Altı Ok’un altını devrimci içerikle doldurur

CHP’nin Altı Ok’u 83 yıldan bu yana parti programında vardır. Ama bunların orada olması, onların hayata geçmesini sağla-yamamış ve CHP’nin bugünkü durumlara düşmesini engellememiş.

Öyleyse bu konuda da yapılması gereken; ilkin onların içeri-ni, ülkemizin geçmişi ve bugünü değerlendirilerek, var olan sorun-larına gerçek anlamda çözüm getirecek bir içerikle doldurmaktır. Yani onları ülkenin maddi gerçeklerinden kaynaklanan ve onlara çözüm üreten bir anlayışla tanımlamaktır.

Bunu, **Hikmet Kıvılcımlı 1954 Vatan Partisi Program ve Tüzüğü**’nde yapmıştır. Yani aramaya da gerek yok, hazır reçete eldedir. Görelim:

“Kuvayimilliyeye Milliyetçisiyiz: Mukadderatımıza tek ya-bancı karıştırmayacağız.

“Kuvayimilliyeye Devletçisiyiz: Pahalı ve hazır yeyici devletin yerine, vatandaşa iş bulmayı birinci görev bi-len ucuz ve üretmen devleti geçireceğiz.

“Kuvayimilliyeye Devrimçisiyiz: Her türlü maddi sö-mürüyü kaldıracacağız.

“Kuvayimilliyeye Lâikiyiz: Her türlü manevi sömü-rüyü kaldıracacağız.

“Kuvayimilliyeye Halkçısıyız: Osmanlı artığı bezirgân ve hacıağa oligarşisinin önderliği yerine, çalışan çoğunluğumuzun önderliğini tutacağız.

“Kuvayimilliyeye Cumhuriyetçısıyız: Halk tarafından, halk için idare, Adalet ve Kültür sistemleri kuracağız.

“Parolamız: Hür, kuvvetli, bahtiyar Türkiye’dir.”

Kıvılcımlı, Milliyetçilik kavramını 1967’de şöyle açar:

“Milliyetçiliklerini yabancı sermayeye maske yapmak istemediler mi, konkret [somut] konularda sosya-listlerle yol arkadaşlığı etmek zorundadırlar.

“(…) Türkiye’de olsa olsa ancak 1000 kişide 1 kişi gerçekten EMPERYALİZM ve KAPİTALİZM çıkarlarıyla kendi çıkarlarını paralel sayabilir.

“(…) Türkiye’nin en az 40 yıllık yenilgisi ve yenilgisi, MİLLİYETÇİLİK sözcüğünün SOSYALİZM’den başka hiçbir anlama gelemeyeceğinin bir türlü kavranılmak istemeyişinden doğmuştur. Bu denklemi tersine çevirince de ay-nı sonucu buluruz.” (Hikmet Kıvılcımlı, Türkiye’de Sosyalist Konferansı İçin Çağrı, Sosyalist Gazetesi, Sayı 1, 20 Ocak 1967)

Kıvılcımlı, 27 Mayıs Politik Devrimi’nin hemen ertesinde devrimci askerlere-Milli Birlik Komitesi’ne gönderdiği **İkinci Kuvayimilliyeciliğimiz** adlı açık mektubundaya, CHP’nin bu Altı Ok olarak belirlediği temel prensiplerinin aslında o güne dek CHP yöneticileri tarafından içi boş birer kavram olarak kullanıldığını ve onlara hayatın dayattığı gerçeklerin yüklenmediğini, yüklenmediği kadarının bile uygulanmadığını şöyle anlatır:

“Milliyetçiyiz, dedik: Ekonomimizin temelleri yabancı firmaların yerli levanten temsilcileri elinde: (mesela, Fransa ile dış ticaretimizdeki temsilcilerin 103 tanesinden 97’si Ha-yım, Krikor, Kosti; toptancılar öyle, sanayiciler öyle, banka-lar hepsinden beter öyle) kaldıkça sözde kalmış olmadık mı?

“Devrimciyiz, dedik. Köyde toprak reformu isteyen İnönü’yü bile taşta tuttukça, şehirde işsizliği kaldıracak sanayi-

yi kurmadıkça, sözde kalmış olmadık mı?

“Devletçiyiz, dedik. Devlet fabrikalarını kendilerine satmayı teklif ettiğimiz işverenler, personelin üçte ikisini taburcu edeceğimiz deyince, bu iktisadi devlet teşekkülleri fiyat arttırmada öncü kesilince, sözde kalmış olmadık mı?

“Halkçiyiz, dedik. Her karakola düşen iki kişiden biri rüşvet vermeye, ötekisi dayak yemeye katlanınca, sözde kal-mış olmadık mı?

“Cumhuriyetçiyiz, dedik. Yukarıdan tayin edilip bezirgân ilanlarıyla reklam edilmiş, tanımadığımız listelere toptan oy vermekten ve dört yıl kadere boyun bükmekten başka bir şey elimizden gelmedikçe, sözde kalmış olmadık mı?

“Nihayet, bütün bu eksikliklerin üzerine tüy dikercesine, bir yandan ‘Laikiz’ derken, ötede bütün partiler, hükümet-leri ve basın batıl itikat [boş inanç] demagojisi yaparak ef-kârı [kamuoyunu, düşünceleri] morfinlemeye çalıştıkça söz-de kalmış olmadık mı?” (Hikmet Kıvılcımlı, İkinci Kuvayi-milliyeciliğimiz, Derleniş Yayınları, İkinci Baskı, Mart 2008, s. 36-37)

Kıvılcımlı Usta, CHP’nin 1960 öncesi, 1970 öncesi Altı Ok’un içeriğini sosyal gerçeklerimizin emrettiği doğrultuda asla doldurmadığını, yalan yanlış oluşturulan ideolojinin de doğru dürüst uy-gulanmadığını elli küsur yıl önce işte böyle netçe ortaya koyuyordu.

1954 Vatan Partisi Programı (onun günümüz Türkiye’sinin şartlarına uyarlanmış biçimi olan) bizim 2005’te hazırladığımız Kurtuluş Partisi Programı Altı Ok’un ülkemizin ve halklarımızın çıkarı doğrultusunda nasıl anlamlandırılacağını, hayata geçirileceğini çok açık, anlaşılır bir biçimde ortaya koymaktadır.

Bugünün CHP’si ne yazık ki Kıvılcımlı’nın deyişiyle halkımızın 1000’de 999’unun değil, sadece 1000’de 1’inin çıkarlarını savunan bir politika sürdürmektedir. Meclisteki diğer üç burjuva partisi gibi ABD ve AB Emperyalistlerinin yandaşlığını yapan bir siyaset izlemektedir, muhalefetiyle, yönetimiyle.

O bakımdan, CHP’nin şu anki yapısıyla ortaya çıkan muhale-

fet önderlerinin yönetime gelmeleri bile CHP’de pek bir şey de-
ğiştirmez ve CHP’nin geriye gidişini durdurmaz.

Aslında CHP geçen yerel seçimlerde aldığı yüzde 26’lık oy oranını bile alamazdı. Fakat, Tayyipgiller, Mustafa Kemal’in ve Birinci Kuvayimilliyecilerin kurduğu Birinci Cumhuriyet’in son kalan kalelerine öyle azgınca saldırmaktadırlar ki tabandaki iç-tenlikli yurtsever, laik, Mustafa Kemalci ve tam bağımsızlıkçı kit-
leler can havliyle CHP’ye sarılmaktadırlar son bir umut beklentisiyle. Beklentilerini bulamadıkları oranda da düş kırıklı-
ğına uğramakta ve CHP yöneticilerine lanetler okumaktadırlar.

Sorosçu yönetim, bırakın ileriye gitmeyi sağa savrulmakta, AB-D uşaklığına hız vermektedir

CHP’deki bugünkü Sorosçu yönetim, tabanın bu tepkisini hiç
görüp kavrayamadığı gibi, gericiliğine ve ABD uşaklığına gittikçe
biraz daha hız vermektedir. 40 yılın ölüsü kokmuş Ortaçağcısı,
ömür boyu CHP düşmanlığı, Mustafa Kemal düşmanlığı etmiş
olan Molla Necmettin’in çömezlerinden Mehmet Bekaroğlu’nu
CHP’nin parti yönetimine davet etmektedir. Bu manyakça geri-
ciliği yapmayı sürdürürse ve bunda başarılı olursa Sorosçu Kemal,
işte o zaman önümüzdeki seçimlerde CHP’nin oyu yüzde 20’lerin
bile altına düşebilir. Zavallı Kemal bu gericiliğini 4 yıl önce CHP
Grup Başkanvekili iken şöyle savunmuştu:

**“Türkiye’de CHP dışındaki sol öldü. Sol yok, sağımız
güçlü bu yüzden sağa doğru gidiyoruz. Çünkü oy alacağız,
kimden alacağız?”** (Milliyet, 30.01.2010)

Zavallı, siyasi bilinçten o denli yoksun ki sağ partilere oy
veren yani Parababaları partilerinin kandırdığı kitlelerden oy
ala-bilmek için partinin sağa kayması gerektiğini sanıyor. Oysa,
dev-rimci anlayış neyi gerektirir?

Kendi devrimci siyasetini yani programını, projelerini açıkça,
netçe, halkın anlayacağı dilden ortaya koymayı. Yani partiyi sağa

götürmeyi değil... Kandırılmış, bilinçsiz halk kitlelerini solcu-laştırmayı, devrimcileştirmeyi...

Ama neylersiniz, bunların solculuğu da zaten çok tartışılır. İç-tenliksiz ve tutarsız olmasının yanında. M. Bekaroğlu denen Or-taçaçcı ne diyor Mustafa Kemal için?

“Kefere Kemal.”

Ne demektir kefere?

“Müslüman olmayanlar, kâfirler” (Türk Dil Kurumu)

Tarikat ve cemaatlerin tamamına yakını Mustafa Kemal için 90 yıldan bu yana hep benzer hakaretlerde bulunmaktadır. Daha başka yığınla galiz hakaretler de ederler. Çünkü onlar ümmetçidir, hilafetçidir, saltanatçıdır, velhasıl Ortaçağcıdır. Laik Cumhuriyet’e de, millete de, milli değerlere de düşmandır. İşte onların gü-nümüzdeki en moda son iki versiyonu Tayyipgiller ve Pensilvanyalı İmam’ın cemaatidir.

Bunlar şimdi **“Yeni Türkiye”** diye bir deyim doladılar ya dil-lerine, bunu şu anlamda kullanmaktadırlar: Mustafa Kemal’in ve Kuvayimilliyecilerin kurduğu Laik Cumhuriyet’in son kalelerini de yerle bir edip onun izini tozunu sileceğiz. Yerine de Sevr’de öngörüldüğü gibi bir İslam Devleti kuracağız. Bu bizim dava-mızdır. Tabii bunu da Amerika’yla, Avrupa Birliği’yle omuz omuza çalışarak gerçekleştireceğiz. Onların da amacı bu. O ba-kımdan ortak hedefe sahibiz.

Wikileaks belgelerinde dönemin ABD Ankara Büyükelçisi James Jeffrey 26 Ocak 2010’da “yeni başbakan” Davutoğlu için **“gönüllü acente”** yani bizim gönüllü ajanımız diyor ya; işte bu sebepten.

Onların “dava” dedikleri işte bu. ABD’nin kucakında İslam-cılık oynamak. O kalitedeki insanlara da daha değerli bir dava ya-raşmaz tabii.

Kılıçdaroğlu’nda zerre içtenlik olsa, Mustafa Kemal’e kefere diyen birini partisinin yönetimine davet etmez. Neyse, geçelim...

Gerçi onda şöyle bir kişilik zafiyeti de var: Tayyip ne demişti bunun için?

Her ağzını açtı mı herkese patlamış gerizden yayılan sıçrantı-lar gibi verir veriştirir ya, işte onlardan birinde “adam değil”, dedi. “İnsan değil” de demiş olabilir, birkaç yıl önce Tayyip’in annesinin sağlığında. Kısa süre sonra Tayyip’in annesi öldü.

Bu ne yaptı?

Önce CHP olarak taziyede bulundular. Fakat, Kemal yetinmedi, eşini de yanına aldı, Tayyip’in evine gitti. Ayıp yahu! İnsanda onur olur...

Bizim anlayışımıza göre, bizim değerler sistemimize göre bize böyle bir hakarete yeltenen kişiye anında hakettiği karşılığı verir, yaptığına bin pişman ederiz. Sonrasında da onunla ömür boyu bir daha görüşmeyiz.

Kaldı ki, o kime saldıracağını bilir. Bize asla cesaret edemez böyle bir pislik yapmaya.

Ne yazık ki, 13 yıldan bu yana Tayyip ve şurekası Karagöz oyunundaki Çıfıt’ı, Baykal, Kılıçdaroğlu ve CHP yöneticileri de İbiş’i oynamışlardır.

Bu bakımdan, biz Kılıçdaroğlu gibileri siyasi olarak anlarınız da insani olarak biraz anlaşılmazdırlar. Acırız onlara. Hep söylüyo-ruz ya; insanın çeşidi kuşlarınkinden, balıklarınkinden, böceklerle-rinkinden, çiçeklerinkinden daha çok diye. İşte Kılıçdaroğlu da insan, Tayyip de Tayyipgiller de...

“Sosyal Demokrasinin evrensel kuralları” gerçekten halkın lehine midir?

Konuyu dağıtmayalım. Ne diyor E. Ü. Tarhan Hanım, ikinci ana kaynağı olarak?

“Sosyal demokrasinin evrensel kuralları”

Soralım Hanımefendiye: Neymiş bunlar ya da nerede görülmüş bunlar? Tony Blair’in İngilteresi’nde mi? Gerhard Schrö-

der'in Almanyası'nda mı? François Hollande'ın Fransası'nda mı ya da Felipe González Márquez'in, José María Aznar López'in, José Luis Rodríguez Zapatero'nun İspanyası'nda mı?

Yaşanan gerçeklik, bütün bunların Reagancılıktan, Thatcher-cılıktan, Bushculuktan bir farklarının olmadığını ortaya koydu. Bunların tamamı ABD uşağıdır, ABD'nin Birinci, İkinci Körfez Savaşlarının ve işgallerinin, Libya, Suriye saldırılarının ve katliamlarının suç ortakları olan aşağılık, halk düşmanı, düzenbaz, na-mussuzlar sürüsüdür.

E. Ü. Tarhan Hanım, Sosyal Demokrasinin olumlu anlamda evrensel ilkeleri filan yoktur. O, piç edilmiş bir ideolojidir. Döneklerin, hainlerin, Karl Kautsky ve zamanın İkinci Enternasyonal alçak dönemler şürekâsının elinde Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın patlaması anında tersine çevrilmiş bir ideolojidir. Emperyalist yağmacılara, dünyayı talan etmeye çıkmış, milyonlarca masum insanın kanına girmiş alçaklara yordakçılık yapmayı kendine şiar edinmiş bir ideolojidir.

İşte bu sebepten, Birinci Antiemperyalist Ulusal Kurtuluş Sa-vaşı'mızın en büyük müttefiki olan Sovyetler ülkesinin önderi Lenin; o ideolojiyle devrimcilerin tüm bağlarını kesmiş ve o gün-den sonra devrimciler kendilerini "komünist" olarak adlandır-maya başlamışlardır. Yani gerçek devrimciler kendilerini yeni bir adla tanımlamaya, anlamlandırmaya başlamışlardır, tabii çok haklı olarak.

Kulaktan dolma bilgilerle yetinen pek çok aydının yanııldığı bir nokta vardır:

Sovyetler Birliği'nin ve Sosyalist Kamp'ın varlığında sağ iktidarlar tutunamamıştır Avrupa'da uzun süre. Oralandaki halk isyanlarının önünü kesmek, kitlelerdeki devrimci tepkileri, ayaklanmaları yatıştırmak için "Sosyal Demokrat Partileri" iktidarlara getirmiştir Parababaları. Ve bu iktidarlar komünizme taşmayı önlemek için başta İşçi Sınıfı gelmek üzere halk kitlelerine yaratılan değerden az çok bir şeyler vermiştir. Yani, emperyalist

Parababaları ülkelerindeki bu partileri ve iktidarlarını Komünizme karşı bir “bent” olarak kullanmışlardır.

İşte bu kullanılış, bizdeki çeyrek aydınlarda Sosyal Demokrasiyi İşçi Sınıfının, köylülüğün, ezilen halk kitlelerinin dostu sanmak gibi bir yanılgı doğurmuştur. Oralardaki Parababalarının aldatmacasına kanmış, onu sahici sanmıştır bizimkiler.

Sosyalist Kamp’ın yıkılmasıyla birlikte de bu partilerin ve iktidarlarının iç ve dış politikada sağ denen partilerden hiçbir farklarının olmadığı kabak gibi ortaya çıkıvermiştir. Neyse, geçelim bunu da...

Üçüncü kaynağı neydi Emine Hanım’ın? **Anadolu ile Trakya’nın tarihsel-felsefi birikimi.**

Anadolu-Trakya’da sınıfların kökeni

Bu cümleyi okuyunca, insan “breh breh breh” demekten ken-dini alamıyor. Ne kadar parlak, cilalı, göz alıcı cümleler... İçinde Anadolu var, Trakya var, tarihsellik var ve dahi felsefe var. Üste-lik birikim de var. Belki bize kızabilir Emine Hanım, daha ne is-tersiniz, diye.

İyi de Emine Hanım, bunların hepsi var da ama bunlardan çıkan, bunlardan çıkabilecek zerrece bir anlam yok. Emine Hanım, takdir edelim ki güzel ve bakımlı bir hanım. Makyajına, saçına, giysilerine son derece özen gösteren ve bunu kendisine yakıştıran, göz alıcı bir görünüme sahip olan bir hanım. Ama ne yazık ki kişicil bakımla ideolojik alan apayrı şeyler. Kişisel hayatta bunlar değer taşır da siyasi mücadelede böyle boyalı, cilalı, parlak cümleler hiçbir anlam ve değere sahip olmazlar, hiçbir derde de deva olmazlar.

Madem tarihten söz etti Emine Hanım, biz de Anadolu ile Trakya’nın tarihine özetçe değinelim:

Ne yazık ki bu topraklara ilk Sümer, Babil Kervanlarının Kayseri’ye kadar uzanmasıyla birlikte insanlığın başbelası, halkların

boğazına dolanan lanet halkası **Antika Tefeci-Bezirgân Sermaye Sınıfı** denen bir sömürgeci, vurguncu, asalak sınıf ilişkileri gelmiştir. Ve burada da yani bu topraklarda da bir kanserin metastaz hücreleri gibi kendi benzerlerini yaratmışlardır. Bu sınıf üretimle hiç ilgilenmez, üreticilerle tüketiciler arasında aracılık yapar, fahiş kâr elde eder böylelikle. Hem üreticileri hem tüketicileri borçlandırarak, onlardan fahiş faizler alır. Sonunda bir bölümünü borcunu ödeyemez duruma düşürerek köleleştirir.

Köleci Toplum var eder.

Tabii bu aşağılık işlerini çevirebilmek için hem toplum şefle-rine hem de tapınak yöneticisi durumundaki din adamlarına çeşitli kılıflar altında rüşvetler vererek onları da bozar, çürütür, sonunda kendisinin işbirlikçileri haline getirir.

Bu süreç sonunda toplum o zamana kadar hiç tanık olmadığı biçimde ikiye bölünür, birbirine düşman, çıkarları ve durumları birbirinin 180 derece karşıtı düşman sınıflar ortaya çıkar en sonunda. Altta ezilip sömürülenler, üstte zalimler, yöneticiler, din adamları ve Tefeci-Bezirgânlardan müteşekkil hâkim sınıflar.

Bundan öncesine kadar toplumu sadece gelenek görenekler yani **İlkel Komünal Toplumun** töreleri, değerleri yönetmeye yetip artmıştı. Ama artık o toplum hem kendisi, hem değerleri ile birlikte ortadan kalkmıştır. Toplumun içine bir kurt düşmüştür artık. Alt ve üst sınıflar birbirine düşman gözüyle bakmaktadır, ekonomideki durumları ve çıkarlarının dayattığı mecburiyetten dolayı. Bu toplumda huzur olabilir mi?

Olmaz tabii. İç karışıklıklar, çatışmalar alıp başını gider. İşte bunları engellemek için de toplumda o sömürü düzenini korumakla görevli bir grup özel silahlı adamlar oluşturulur. Buna “ordu” denir. Halkın diğer bölümünün silahları ellerinden alınır, ordunun görevini rahatça yapabilmesi için.

Hukuk ortaya çıkar ilk kez, sömürücülerin durumlarını meşru kılabilmek için. Ağır yaptırımlı yasalarla korunmaya çalışılır vurgun, soygun düzeni. O yasaları uygulayacak hukuk adamları ve

mahkemeler oluşturulur. Tabii bunların olduğu yerde kaçınılmaz biçimde **“cezaevleri”** de ortaya çıkmış olur.

“Para” ortaya çıkar bu düzeni sürdürebilmek için; altın, gümüş ve arpa gibi değerli maden ve gıda maddelerinden oluşan. Toplumda yalan, hile, düzen de ortaya çıkıp yaygınlaştığı için söz, değerini yitirir. Bu sebeple de **“yazı”** ortaya çıkar, yapılan alış-verişlerin ve anlaşmaların resmi belgeye dayanması için.

Topluma hiçbir olumlu katkısı olmayan bu asalak ve vurguncu takımının düzeni en sonunda tüm insanları bozar, çamurlara bular, çürütür. Toplum, iç çatışmalardan başını alamaz hale gelir. İşte o anlarda dışarıdan yani Sınıflı Topluma geçmemiş İlkel Sosyalist Toplumu yaşayan kavimlerden akınlar olur, bu **“Medeni”** denen Sınıflı Toplumlara. O akınlar Sınıflı Toplum içten içe çürüdüğü için bir vuruşta kumdan kaleler gibi yerle bir eder koca medeni-yetleri, devletleri, imparatorlukları.

Sözü uzatmayalım; Tarihte görülen ve birkaç yüzyıl Tarih sahenesinde var olduktan sonra yıkılıp darmadağın olup sahneden silinen devletler hep bu acı süreci ve sonu yaşamış olur. Hani övünüyoruz ya şu kadar devlet kurduk, diye; işte kurduğumuz ve kaybettiğimiz o devletlerin de tümü hep bu süreci yaşadıkları için yok olup gitmişlerdir. En son Selçuklular ve Osmanlılar’ın başına da yıkılış felaketini getiren hep bu insan düşmanı, asalak, vurguncu Antika Tefeci-Bezirgân Sermaye Sınıfıdır.

Asya’da ve tabii Ortadoğu ve Türkiye’de de onca devlet, imparatorluk yıkılıp gitmesine rağmen altta yatan bu Antika Tefeci-Bezirgân Sermaye Sınıfı, hiçbir şey olmamış gibi canlılığını korumuş ve dipdiri kalmıştır. Evet, bugün de aynen böyledir. İşte Tayyipgiller’in de hatta ondan öncekilerin; Bayar-Menderes’le-rin, Demirel’lerin, Özal’ların da partilerini kurar kurmaz 3, 5, ya da 10, 14 ay sonra onları iktidara zıplatıveren hep bu **“Anadolu ve Trakya’nın”** kasaba ve köylerine kadar örgütlü bir yapıyla varlığını sürdürmekte olan Tefeci-Bezirgân Sermaye Sınıfıdır.

Tefeci-Bezirgân sınıfının Kuvayimilliyeye ve Önderlerine karşı tutumu

Bu sınıf, daha Birinci Antiemperyalist Kurtuluş Savaşı'mız sırasında ilk namussuzca saldırısını yapmış, Meclisin üçte birinden fazlasına sahip olan Bolşevizm sempatzanı milletvekillerini binbir hileyle tasfiye etmiş ve Mustafa Suphi ve Onbeşler'i alçakça ve namussuzca Karadeniz'de boğdurmuştur.

Bu sınıf başlangıçta Birinci Kuvayimilliyeye karşıydı. Hatta emperyalistlerin her türden desteğiyle İzmir'e çıkartılıp oradan Anadolu içlerine doğru kan dökerek, ırza geçerek ilerleyen Yunan Ordusu'na "O gelen düşman ordusu değil, Halife'yi destekleyen ordudur", diyerek alkış tutuyor ve halkın bu işgal ordusuna karşı savaşıyan yerel Kuvayimilliyecilere destek vermemesini, onlara katılmamasını sağlamaya çalışıyordu. Çıkardığı onca gerici isyanla Birinci Kuvayimilliyeye'yi arkadan vurmaya çabalıyordu.

Sonradan bunun olmayacağını görünce, kaleyi içten fethetmeye giriştiler. Bağnaz, dinci düşünceye sahip Kazım Karabekir, Fevzi Çakmak gibi Ortaçağcı paşalarla ve Rauf Orbay gibi Salta-natçı, Hilafetçi paşalarla işbirliğine girdiler. Bunlara katlettirdiler Mustafa Suphi ve Onbeşler'i, tabii Erzurum ve Trabzon başta gelmek üzere Anadolu'daki yerel örgütleri ve güçleriyle birlikte. Sonra da Meclisteki Lenin ve Ekim Devrimi sempatzanı millet-vekillerini harcadılar.

Hatırlayalım; Mustafa Kemal ve en azından bildiğimiz yakın dostlarından Hüsrev Gerede Samsun-Havza-Amasya aşamasında Bolşevizme de sıcak bakıyorlar, Kurtuluşa giden önemli seçeneklerden biri olarak görüyorlardı onu. Hatta Mustafa Kemal, Kazım Karabekir'e yazdığı bir mektupta, o günlerde 190 bin kişilik silahlı, donanımlı ve deneyimli bir orduya sahip olan Ermenilerin katliam ve işgallerine son verebilmek için derhal Bolşeviklerle görüşelim ve Anadolu'da Bolşevizmi kurmak için birlikte yapmamız gerekenleri hemen planlayalım, diyordu. Kazım Karabekir fanatik bir Antikomünist olduğu için Başku-

mandan Mustafa Kemal'in bu ivedilik taşıyan önerisini ustaca bir manevrayla savuşturur: “Şu anda kış şartları çok yoğun. Bir askeri harekât yapabilmemiz zaten mümkün görünmüyor. En azından bahara kadar bekleyelim”, diyerek işi savsaklamayı başarır. Yani atlatmış olur Mustafa Kemal'i. Hüsrev Gerede de Bolşevikliği be-nimseyebilecekleri şeklinde bir öneride bulunur Kazım Karabe-kir'e yine bir mektupta.

Kazım Karabekir, anılarını anlattığı kitaplarında bu mektup metinlerini yayımlar ve “Eğer engellemeseydik bunlar Bolşevizmi benimseyeceklerdi ve uygulamaya kalkacaklardı”, diyerek eleştirir Mustafa Kemal ve onu en iyi anlayan yoldaşlarını.

Tefeci-Bezirgân Sermaye Sınıfının geçen yüzyıldaki en önemli karşıdevrimidir bu ve başarılarıdır.

Bazı arkadaşlar unutmuş olabilir; o günlerde Ankara'daki milletvekillerinin yüzde kırk civarındaki bir grubu kalpaklarına Bolşevizmin simgesi kırmızı şeritler takıyor ve birbirlerine “yoldaş” diye hitap ediyorlardı. “Nasıl olsa sonunda dünya Bolşevizmi benimseyecek. Biz, bir an önce onu Türkiye'de kurarak öncülük etmiş olalım”, diye de tutumlarını savunuyorlardı. O günleri Mustafa Kemal'in yanı başında yaşayarak izleyen **Falih Rıfka Atay**, “**Çankaya**”sında çok canlı olarak anlatır.

Eğer bu karşıdevrim olmasaydı belki de şu anda dünyada Sos-yalizmin sağlam kalesi, en azından sağlam kalelerinden biri biz olacaktık. Ve belki de Sosyalist Kamp yıkılmayacaktı. Üstelik de dünyanın belki yarından fazlası Sosyalizme geçmiş olacaktı. Ül-kemiz de ekonomice, siyasetçe ve saygınlıkça dünyanın önde gelen birkaç ülkesinden biri olacaktı.

O günlerde sadece Mustafa Kemal, arkadaşları ve milletvekilleri değil; Anadolu ve İstanbul'daki İşçi Sınıfımızın da çok önemli bir bölümü Bolşevizme sempaticandı. Bu gerçeği de **Yavuz Aslan**, TTK Yayınları'ndan çıkan “**Türkiye Komünist Fırkası ve Mustafa Suphi Olayı**” adlı eserinde açıkça anlatır. Yavuz Aslan yine aynı eserinde, Mustafa Suphi'nin Sovyet-

ler'deki Çarlık döneminde esir düşmüş Türk askerleri arasından oluşturduğu 700 kişilik Müslüman Kızıl Ordu'yu Mustafa Suphi'nin Türkiye'ye geçip Kurtuluş Savaşı'na katılmak üzere yola çıkardığını, fakat bu ordunun önünün Ermeni Ordusunca kesildiğini, çatışmaya girildiğini ve Müslüman Kızıl Ordu'nun kayıplar vererek geçici süreliğine geri çekildiğini de anlatır. Neylersin...

Yine bu asalak, sömürgeci sınıf, zaferin kazanılıp Cumhuriyet'in kurulmasından sonra Sovyetler'le dost kalan Mustafa Kemal ve yoldaşlarını iktidardan alaşağı etmek için kolları sıvar.

1924'te kurulan, Rauf Orbay, Kâzım Karabekir, Ali Fuat Cebesoy, Refet Bele ve Adnan Adıvar'ın önderliğindeki **Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası** ile bu işi yapmak ister ilkin. Antika Tefeci-Bezirgân Sermaye, yaygın örgütlü gücüyle kitleleri öylesine bu partiye yönlendirdi ki eğer çalışmasına göz yumulsaydı Mustafa Kemal ve yoldaşlarının daha o yıllarda iktidardan tekerlenip gitmesi işten bile olmayacaktı. Bunu gören Mustafa Kemal kapatır bu din tüccarı Ortaçağcı partiyi 5 Haziran 1925'te. Bu parti bir yandan da Şeyh Said'le mektuplaşarak bu isyana hayırhah bir tutumla yaklaştığını ortaya koyar. Ve bundan alınan cesaretle Şeyh Said İsyanı başlatılır.

Şeyh Said, hatırlanacağı gibi **“Ankara'daki kâfir hükümeti devireceğiz ve şeriatın yeşil bayrağını kale burcuna dikeceğiz”**, der.

İncelenirse bu parti de tıpkı Menderes'lerin, Demirel'lerin, Özal'ların, Tayyipgiller'in partileri gibi din alıp satmaya ve İngiliz Emperyalizmi yandaşlığı yapmaya hız verir. O zamanlar ABD Emperyalistleri, İngilizlerin gerisindeydi, bilindiği gibi.

12 Ağustos 1930'da kurulan yabancı sermaye ve Kapitalizm yanlısı Serbest Cumhuriyet Fırkası da yine bu asalak, sömürgeci sınıfın teşviki ve desteğiyle birkaç ay içinde büyük bir kitle gücüne ulaşır. Mustafa Kemal ve arkadaşları yine durumu görerek parti lideri Ali Fethi Bey'i uyarırlar ve ona partiyi kapatırlar (17 Kasım 1930).

M. Kemal'in gerçek Kuvayimilliyecilere sırtını dönmesi ve Çankaya'da Yeni M. Kemal

Tabii bu arada 1926'da Mustafa Kemal'e “İzmir Suikastı” adıyla anılan bir suikast girişiminde bulunulur. Bu suikastı Mustafa Kemal'in Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nda yer alan eski silah arkadaşları önceden haber alırlar. Fakat başarılırsa iyi olur bizce de, diye düşünerek Mustafa Kemal'e hiç haber vermezler. Yine bilindiği gibi suikast, tetiği çektikten sonra katili Yunan Adaları'na kaçırarak görevli kılınan Kalıpçı Şevki'nin son anda panikleyip tuzağı İzmir Valisi Kazım Dirik'e haber vermesiyle başarısız olur. Kalıpçı paniklemese Mustafa Kemal daha 1926'da vurulup gidecek. Ve 1950'de tamamlanan karşıdevrim, 1926'da başarıya ulaşmış iktidarı ele geçirmiş olacak.

Mustafa Kemal, Kazım Karabekir dahil olmak üzere kendisini satan bu hain silah arkadaşlarını İstiklal Mahkemesinde yargıla-tır. Ama, orduda yaratacağı olumsuz tepkiden dolayı onları idam sehvasına çıkaramaz. Ancak alt düzeydekileri cezalandırır, İzmir ve Ankara'da. Onlar da gerekli gözdağını aldıkları için Mustafa Kemal'in sağlığında bir daha böyle alçakça işlere girişme cesare-tini gösteremezler.

Tefeci-Bezirgân Sermaye Mustafa Kemal'i ortadan kaldırmadığını görünce, onu içten, kalesinden kuşatmak girişimlerine ağırlık verir. En ateşli dost görünümünde Çankaya sofralarına usta temsilcilerini gönderir, sofranın değişmez müdavimleri kılığında. Bu Antika ve 1924'te İş Bankası'nın kuruluşuyla birlikte ortaya çıkan Finans-Kapitalistler Sınıfının temsilcileri Mustafa Kemal'e öyle düzenbazca övgüler sunarlar ki Mustafa Kemal'in gerçek dostları bunların yanında gölgede kalır. Tabii bunlar bir yandan da bugün Tayyipgiller'in yaptığı gibi memleketin maddi varlık-larını, zenginliklerini yiyip yutmaya ağırlık verirler. Çankaya'da ve devlet yönetiminde giderek bunlar ağır basmaya başlar. 1932'de önderleri Celal Bayar'ı İktisat Vekilliğine atatarak Tür-kiye ekonomisinin yönetiminin ellerine geçmesini sağlamış olur-

lar. Tabii bundan sonra vurgun ve soygunları daha da hızlanır. Bu arada Mustafa Kemal'i eski gerçek dostlarından ve Kuvayimilli-yeciler'den uzaklaştırmayı başarırlar. Aynı zamanda da Mustafa Kemal'i Çankaya'ya hapsederek "Aman paşam, bir yığın düşma-nın sana suikast yapmak için planlar hazırlıyor, mecbur olmadıkça ortalıkta görünmeyelim", diyerek onun halktan ve ülke gerçekle-rinden kopmasına yol açarlar.

Mustafa Kemal'i en iyi anlayan ve onun en yakını olan İsmet Paşa, bu durumu giderek artan bir öfke içinde izlemektedir. Bir süre sonra sabrı taşar. Mustafa Kemal'e "Bunlar senden yüz bu-larak bu vurgun ve soygunları yapıyorlar, buna göz yummaya-lım", der.

İsmet Paşa bütün bu olumsuz gidişi, bu aşağılık vurguncuların sınıf temellerini bir ölçüde de olsa zayıflatarak durdurabilmeyi dener. Toprak reformu planları hazırlar. Ve bunları Meclisten ya-salaştırarak geçirip uygulatmayı düşünür. Yine bilindiği gibi Te-feci-Bezirgânlar halk arasında "eşraf, ayan, ağa" olarak da anılır. Bunların çok önemli bir kısmı köylünün topraklarını borçlandı-rarak gasp etmiş toprak ağasıdırlar, köy ağasıdırlar aynı zamanda da.

İsmet Paşa'nın bu girişimi Tefeci-Bezirgân ve Finans-Kapitalistlerin ellerini çabuk tutmalarına yol açar. İsmet Paşa'ya karşı öylesine bir dedikodu, fitne kazanı kaynatırlar ki Çankaya'da, Mustafa Kemal kendisini en iyi anlayan, en sadık dostunu harcar. Onu başbakanlıktan indirir, yerine Osmanlı dönemindeki Deutche Bank memuru, İş Bankası kurucusu, yerli yabancı Finans-Kapitalin ajanı Celal Bayar'ı getirir. Bu süreçte İsmet Paşa'ya karşı hayli hakaretamiz söz ve davranışlarda bulunur, onu çok incitir.

1938'de Dolmabahçe'de ölüm döşeğinde iken bile ismet Paşa'ya olan öfkesi bitmek bilmez. Öylesine oyuna getirip doldurmuşlardır Mustafa Kemal'i sadık dostuna karşı. Yaveri Cevat Abbas Gürer'e bulunduğu vasiyette; kendisinden sonra yerine İsmet Paşa'nın değil de Fevzi Çakmak'ın getirilmesini ister. İsmet

Paşa iyidir ama serttir, o yüzden dağıtıcıdır. Fevzi Çakmak yumuşak başlıdır, birleştiricidir, gibi gerekçeler ortaya sürer. Düşünebiliyor musunuz; Kuvayimilliyenin ilk günlerinde İstanbul Hükümetinin ve Saltanatının memuru olarak kendini tutuklayıp İstanbul'a götürerek İngilizlere teslim etmek üzere Anadolu'ya gelen Fevzi Çakmak'ı kendinden sonraki devlet başkanı yapmak ister. Yine hatırlanacağı gibi Fevzi Çakmak'ı o zamanki bu hainane girişiminden Kazım Karabekir vazgeçirir, o engeller.

Mustafa Kemal, daha doğrusu artık Atatürk olmuştur o süreçte, biz de öyle diyelim; Atatürk gerçek Kuvayimilliyeci sadık dostlarına karşı Antika ve Modern Parababalarının safına geçmiştir artık. Yani Atatürk eğer yaşasaydı, 1950'de tamamlanacak olan karşıdevrimi daha 1938'lerde tamamlatacağı. Başka türlü ifadelendirirsek; 14 Mayıs 1950'de iktidara gelen Bayar-Menderes Hükümeti 12 yıl önce iktidarı ele geçirmiş olacaktı. Giderek de CHP Demokrat Parti'ye dönüşmüş olacaktı tabii. Ayrıca, 7 Ocak 1946'da kurulan Demokrat Parti gibi bir Amerikancı Parababaları partisinin kurulmasına ihtiyaç kalmayacaktı onlar açısından.

Atatürk'ün ölümünden sonra CHP yönetimi ve ordu İsmet İnönü ve arkadaşlarına sahip çıkar. Atatürk'ün getirdiği Bayar ve ekibini ise iktidardan indirir. Ve Atatürk'ün yerine İsmet Paşa Cumhurbaşkanı olur.

Düşünebiliyor musunuz; Atatürk son yıllarında o denli kuşatılmış, sağlıklı düşünmekten alıkonulmuş ki CHP kadrolarının ve ordunun bile gerisine düşmüştür.

Ve işte bu sebepten biz "Atatürk" demiyoruz. "Mustafa Kemal" diyoruz. Mustafa Kemal, Antiemperyalist Birinci Ulusal Kurtuluş Savaşı'mızın önderi ve Laik Cumhuriyet'in kurucusudur. Antiemperyalisttir, Yurtseverdir, Tam Bağımsızlıkçıdır, La-iktir.

Atatürk ise Çankaya'da Antika ve Modern Parababalarının eline tutsak düşmüş çaresiz, kafası karışık, düşünceleri bulanık, Kuvayimilliyeci gerçek dostlarına cephe almış; özetçe kandırıl-

mış bir kişidir.

İşte o bakımdan biz Mustafa Kemal'in devamcısıyız, meşru mirasçısıyız. Onun başlattığı devrimi mantıki sonucuna ulaştırmak için savaşıyoruz. O sonuç önce Demokratik Halk Devrimi, sonra da onu takip edecek olan Sosyalist Devrimdir.

1950'den bugüne-Tayyipgiller'e uzanan karşıdevrim süreci

14 Mayıs 1950'de iktidara gelen **Demokrat Parti**'yle birlikte Türkiye, Birinci Kuvayimilliyе'nin ve Demokratik Cumhuriyet'in bütün değer ve kazanımlarını kerte kerte kaybeder. Birinci Kur-tuluş'umuz neredeyse olmamışa çevrilir.

Türkiye yeniden ekonomisiyle, siyasetiyle, ordusuyla tıpkı Osmanlı'nın son döneminde olduğu gibi emperyalistlerin yönetimine girer. NATO'cu olur, Kontrgerilla'cı olur, Sovyetler düşmanı olur, IMF'ci olur, Dünya Banka'cı olur, Dünya Ticaret Örgüt'çü olur.

Bu hazin kaybediş ve geriye düşüş sürecini **Hikmet Kıvılcımlı "Cumhuriyet Bayramı Nedir?"** makalesinde veciz bir şekilde özetler. Yerimizin darlığı sebebiyle bu makalenin ilk ve son bölümlerinden satırlar aktaralım:

1- İlk bölümünden:

"Cumhuriyet Bayramı Nedir?

"Bunu, bize en iyi özetleyen kişi, Cumhuriyet'in ölümsüz kurucusudur.

"Mustafa Kemal, Türkiye'nin yüzyıllardan beri iki büyük kahredici gücü, iki büyük lanetleme gücü ezdiğini haykırdığı gün, Türkiye Büyük Millet Meclisinin gönderine ilk Cumhuriyet bayrağını çekmişti.

"Bu iki kahredici, lanetleme, baş belası güç neydi?

"Mustafa Kemal'e göre; birisi Emperyalizm, öteki Saltanat'tı."

2- Son bölümlerinden:

“Birinci Kuvayimilliyecilik: SİLÂHLI, askercil, sıcak sa-vaştı. Bu savaşın bütün yokluklarına rağmen cephesi açıkça belirliydi. Stratejisi ve taktiği az çok genel kurallara göre basitti. Hedefi ise olağanüstü kolay anlaşılırdı.

“İkinci Kuvayimilliyecilikte, cephe ne denli baş döndürücü, strateji ve taktik ne denli karmakarışık, hedef ne denli güç anlaşılır olursa olsun, Birinci Kuvayimilliyeciliğin devrimci, kutsal Mustafa Kemal gelenekli CUMHURİYET BAYRAĞI başımızdadır.” (Hikmet Kıvılcımlı, Cumhuriyet Bayramı Nedir, 29 Ekim 1968)

Gördüğünüz gibi Kıvılcımlı Usta, 1969’da da netçe bir kere daha tutulacak yolu ve savaşılacak düşmanı gösteriyor. 1954 Vatan Partisi Tüzük ve Programında ve 1960’ta 27 Mayıs Devrimcilerine yazdığı uyarılar ve öneriler bütünü mahiyetindeki Açık Mektuplarında olduğu gibi.

Emine Hanım’ın tarihsel birikim safatasına dönersek ne yazık ki işte Anadolu ve Rumeli’nin bağrına çöreklenmiş ve beş altı bin yıldan bu yana topraklarına konan her kavimi bozup, çürütüp dev-letini yıkmış olan Antika Tefeci-Bezirgân Sermaye Sınıfının var-lığı ve onun olumsuz, zehirleyici dünya görüşü, ahlâk anlayışı, din anlayışı gibi bir “**tarihsel birikimi**” vardır. Din bunun siyasi ideolojisidir. Bu ortaçağcı ümmetçi olduğu için yukarıda da de-diğimiz gibi; Laikliğe, ulusal değerlere, özgürlüğe, insan hakla-rına düşmandır. Tabii bunun savunduğu din Kur’an ve Hz. Muhammed’in ortaya koyduğu gerçek İslam değildir. Muaviye-Yezid İslamıdır. Bugünün deyişle; CIA, Pentagon, Washington İslamıdır. Bunların tarikatlarında, cemaatlerinde, Kur’an kursla-rında, imam hatip liselerinde, ilahiyat fakültelerinde öğretilen İslam da, camilerinde anlatılan İslam da gerçek İslam değil, Mua-viye-Yezid ve Amerikan İslamıdır. İşte bu sebepten Tayyipgiller durup dinlenmeden camii yapmak, imam hatip okulu açmak iste-mektedirler. Son üç yılda imam hatiplerin sayısı yüzde 73 art-mıştır. Bu artış giderek de hızlanacaktır bunların iktidarı süresince.

Tayyipgiller'in bütün derdi k p doldurmak (vurgun vurarak, kamu malı aşırarak) ve koltuk sahibi olmaktır.  n, fors, şohrettir. Sahte İslam da onların bu hay sızca soygunlarının peçesi, mas-kesidir. Kurdun içine girdiği koyun postudur. O yüzden bu iki-sine her geçen gün artan bir hırs ve iştahla hız vermektedirler. Başka hiçbir şey bunların umurlarında değildir. Bunlar hem asa-lak hem soyguncu hem düzenbaz hem yalancı oldukları için do-đaları gereği insan düşmandırlar. Hayvan düşmandırlar, doğa düşmandırlar. İşte bu sebepten Tayyip ağzını her aışta patlamış gerizden çıkan sırantılar gibi hakaretler yağdırmaktadır kendi-sine oy vermeyen, karşı olan insanlarımıza ve siyasi hareketlere. Kamu mallarını yine durup dinlenmeden yerli ve yabancı Para-babalarına yok fiyatına satıp parasını paylaşmaları bundandır. ře-hirleri, dağları, ovaları, limanları, madenleri satmaları, yağmalamaları bundandır.

Tabi  bunların en d zenbazları, en bilgilileri, en ahl ksızları yönetmektedir bu vurgun ve soygun işini. O yüzden bunlar AB-D Emperyalistlerinin bizim gibi geri ülkelerin yönetimlerini elle-rinde tuttuklarını çok iyi bilirlir. O bakımdan bunlar aslında Allah yerine AB-D Emperyalistlerinin başkanına tapıyorlar. Bunların Kâbe'si Washington'dur. İktidarlarını ve vurgunlarını s rd rebil-mek için AB-D'nin her emrini tereddütsüz yerine getirmeleri bun-dandır.

Ne istiyor AB-D Emperyalistleri?

Bunu ABD'nin Dışışleri Bakanı **Condoleezza Rice** yıllar önce açıkladı. Asya, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki yirmi dört ülke-nin sınırları yeniden çizilecek. İşte **BOP** dediler ya buna daha sonra. Bu proje içinde Türkiye'de var tabi .

Haritasını da aleni bir şekilde açıklamadılar mı sınırları de-điřtirilmiř ülkelerin?

Açıkladılar hem de kaç yerde. Yani işin gizlisi saklısı kalmadı.

Elli sonrası iş başına gelen Amerikancı Parababaları iktidarla-

rının liderlerinin en zekisi açık ara farkla Süleyman Demirel'dir. Çankaya'da iken aralarında Hasan Pulur'un da bulunduğu gaze-tecileri davet edip onlarla konuşur. Bu sohbette Batı yani AB-D Emperyalistleri Türkiye'den ne istiyor? sorusu gündeme gelir. De-mirel hiç duraksamadan şöyle cevaplar:

“Batı Sevr İstiyor.”

Bütün siyasi ömrünü AB-D Emperyalistlerinin uşaklığında ge-çiren Süleyman Demirel bile bu gerçeği işte böyle netçe dile ge-tirmekten hiç çekinmez. Burada denebilir ki iyi de Demirel bunu bilmesine rağmen neden uşaklığa hiç ara vermedi?

Onu da biz duraksamadan yanıtlayalım; İktidarda kalabilmek için.

İnönü dedi ya; Amerikalılar benim yerime Ankara'da bir Baş-bakan arayıp Süleyman Demirel'i buldular diye ta 1965'te. Bayar-Menderes'ler gibi Özal-Çiller'ler gibi Tayyipgiller gibi Demirel de Türkiye'de siyasi partileri iktidara getirenin de, oradan indire-nin de Amerika olduğunu adı gibi bilir. O yüzden uşaklığa devam etti.

Hani denir ya bilmek ayrı yapmak ayrı diye. Doğru bildiğini yapmak için öncelikle namus lazım, ahlâk lazım; sonra da cesaret ve bilgi, bilinç. Demirel'de olmayan namus, ahlâk ve cesaretti...

AB-D Emperyalistleri bundan öncekileri yani 1950 sonrası iş-başına gelenleri olduğu gibi Tayyipgiller'i de aynı görevle gö-revlendirmişlerdir. **Türkiye'yi Yeni Sevr'e götürmekle.**

Adım adım, gün be gün Türkiye oraya sürükleniyor. BOP Ha-ritasında ortaya konan bataklığa doğru sürükleniyor. Tayyipgiller bundan hiç rahatsız değil. Böyle bir durum ortaya çıkmış olsa da bundan zerrece üzüntü duymazlar. Dedik ya onlar Ortaçağcı, üm-metçi oldukları için doğaları gereği ulusa ve ulusal değerlere düş-mandılar diye.

İşte “Ergenekon, Balyoz, Askeri Casusluk, Oda TV” davaları

adıyla anılan CIA operasyonları hep Türkiye'nin o bataklığa sürüklenebilmesi için yapıldı. Türkiye oraya götürülürken o gidişe engel oluşturacak Birinci Kuvayimilliyeye gelenekli Mustafa Kemalci Laik güçler ortadan kaldırılınsın, sindirilsin, korkutulsun, ezilsin, saf dışı edilsin diye planlandı ve yapıldı.

Bu operasyonların planlayıcısı CIA-Pentagon-Washington'dur. Yerli uygulayıcıları ise Pensilvanyalı imamın cemaati ve Tayyipgiller iktidarı oldu. Demek ki bu operasyonlar üç ayak üzere otutturulmuştur.

Anadolu ve Rumeli'nin bir de olumlu, ilerici, devrimci tarih-sel geleneği vardır. O geleneği de ordu gençliğimiz ve bilim insanlarımız temsil etmektedir. Osmanlı'yı yöneten dört devlet sınıfından ikisini oluşturan **Seyfiye** (Kılıçlılar yani Ordu) ve **İlmiye** (Bilim insanlarımız, Aydınlar) Osmanlı'nın ilk kuruluş yıllarından kaynak alan bu devrimci geleneği bugün de temsil etmektedirler. Bu iki sınıf, Türkiye'nin yakın zamandaki bütün devrimlerinde (Birinci Kuvayimilliyeye ve 27 Mayıs da buna dahildir) vurucu güç olmuşlardır. Onlardaki bu devrimci gelenek bugün de varlığını korumakta ve sürdürmektedir. İşte o geleneğin düşürdüğü ışıkla, oluşturduğu bilinçle bu askerler ve aydınlar ABD Emperyalistlerinin Türkiye hakkındaki niyetlerini ve planlarını sezmişlerdir. Ona karşı çıkmaya ve tepki koymaya başlamışlardır. Ve işte bu tutumları nedeniyle de söz konusu operasyonun hedefi olmuşlar Silivri, Hasdal, Sincan zindanlarına tıkılmışlardır. Eşşeklerin bile inanmayacağı iddialarla, iftiralarla suçlanmışlar, yıllarını zindanlarda geçirmeye, sağlıklarını ve hayatlarını kaybetmeye mahkûm olmuşlardır.

Ne yazık ki bu operasyonlar sonucunda Ordu hizaya getirilmiş, topukçu gebeş paşa gibi, askerden başka her şey olabilecek sefaletlere teslim edilmiştir. Üniversitelerimiz, bilim insanlarımız sindirilmiş, susturulmuş, ülkemizin ve halklarımızın içine düşürüldüğü hazin durum karşısında sesini çıkaramaz, fikir beyan edemez hale getirilmiştir.

E. Ü Tarhan Hanım AB-D Emperyalistlerinin niyetleri, planları, haritaları ve uygulamaları operasyonları hakkında ne düşün-mektedir? Bilen var mı?

CHP yöneticileri içi boş laf kalabalığından başka bir şey söylememektedir

Bir de felsefe diyordu Emine Hanım. Felsefenin pek çok farklı tanımı yapılır. Bizim beğendiklerimiz şöyle özetlenebilir:

1- Aydınlik düşünmek demektir. Yani her türlü önyargıdan, dogmadan, soyut, metafizik anlayıştan uzak olarak özgürce düşünebilmek.

2- Ussal varsayımda bulunma sanatı. Yani meseleleri kavramak ve onlara çözüm getirmek için aydınlık bir düşüncenin rehberliğinde olayları tahlil etmek, kavramak, çözümlmek ve belli sonuçlara vararak, belli gidiş yolları ortaya koyma sanatıdır felsefe.

3- Marksizmin önerdiği tanımdır. Diyalektik maddecilik denir bu tanıma ya da felsefeye. Diyalektik Maddecilik dersek bir cümleyle; olanı olduğu gibi görmektir. Yani olayı, problemi doğada ve toplumda olduğu gibi, nasılsa öylece görmektir. Sebep-Sonuç ilişkileri ile birlikte görmektir. Ve bağlamından, olaylar bütününden koparmadan görmektir. Tabii böyle görünce olayı çıkış yolunu da yani problemin çıkış yolunu da hemen görüp kavrarız.

Bizce felsefenin en doğru tanımı budur. Diyalektik maddecilik bir mantık yani düşünüş yöntemi ve olayları çözüm metodudur.

Bu konuda daha geniş bilgi edinmek isteyenler yine **Hikmet Kıvılcımlı'nın: "Diyalektik Materyalizm Nedir? Ne Değildir? Nasıl Kullanılır?"** adlı, bir eşi benzeri daha bulunmayan, anıt eserine başvurabilirler.

Emine Hanım, bu tanımların yol göstericiliğinde olaylara bakıp onları kavrayabiliyor mu? Ve çıkış yolları önerebiliyor mu?

Biz hiç tanık olmadık böyle bir şey yaptığına.

O da ne yazık ki tüm diğer CHP yöneticileri gibi içi boş laf kalabalığından başka bir şey söylemiş olmadı bugüne kadar. Bu anlayışlarla CHP'nin varabileceği hiçbir yer yoktur. Tabii olumlu manada. Yoksa bu anlayışlar partiyi yönetmeye devam ederse CHP'nin giderek erime sürecine girmesi kaçınılmazdır.

CHP'nin şu haliyle Cumhuriyetçiliği de, Mustafa Kemalçiliği de, Halkçılığı da sahtedir. Hiçbir gerçekliği ve inandırıcılığı yok-tur.

CHP yöneticileri iktidarı, muhalefetiyle o denli ilgisiz, sığ, bi-linçsiz ve zavallıdırlar ki, Türkiye'nin hiçbir temel sorununu doğru görüp, doğru çözümleyememektedirler. Boş laflarla bir şey söylediklerini ya da muhalefet yaptıklarını sanmaktadırlar. Bir tek doğru teşhisleri var mı meselelerimiz hakkında? Bir tek olumlu yol göstericilikleri olmuş mu?

Bir kısmı türban, çarşaf savunuculuğu yaparak iblislerin Allah'la aldattıkları bilinçsiz, cahil kara halk yığınlarından oy alabileceklerini sanmaktadırlar. Oysa bilmemektedirler ki, bunlar kara çarşafı, sarığı, cüppeyi, Meclis ve mahkemeler dahil, Türki-ye'nin bütün kurumlarında serbest bırakalım, bütün okullarımız imam hatip olsun deseler bile o kitlelerden bir tek oy alamazlar.

Zaten Tayyipgiller'le din alıp satmada yarışabilmeleri asla mümkün değildir. Adamlar her cümlelerinde, her adım atışlarında din sömürüsü yapmaktadırlar.

Kaldı ki yukarıda uzun uzun anlattığımız gibi Tefeci-Bezirgân Sermaye Sınıfı, doksan yıldan bu yana hiç ara vermeden-durup dinlenmeden Mustafa Kemal, Laiklik, Cumhuriyet ve Kuvayi-millie düşmanlığı yapmaktadır. Okullarında, tarikatlarında, cemaat yurtlarında, evlerinde hep bunları anlatmakta, bunları öğretmektedir zavallı, bilinçsiz insanlarımıza. Mustafa Kemal'e "Kefere Kemal", Cumhuriyet'e "dinsiz devlet" diyerek saldırılmaktadır. CHP'ye de "Din Düşmanı Parti" demektedir.

Kemal Bey, Ekmel Bey'ini aday gösterince ne dedi bu Allah'la

aldatılmış kitleler? Olumlu mu baktı, CHP'nin adayına? Oy mu verdi?

Hayır. Onların tutumunu kaşar Ortaçağcı, Mustafa Kemal ve Laik Cumhuriyet düşmanı Kadir Mısıroğlu internet ortamında da dolaşan videosunda hönkürerek anlatmaktadır. İsteyen izleyebilir.

Tek cümle ile özetlersek dediğini: “Ekmeleddin İhsanoğlu denen bu adam eğer iyi bir insan olsaydı CHP gibi din düşmanı bir parti onu aday göstermezdi”.

Bu cümlesiyle o Ortaçağcı, Tayyipgiller'in kandırdığı insanların hepsinin fikrine tercüman olmaktadır.

Demek ki gericileşerek, kandırılmış insanlardan oy alınmaz. Onlar ne kadar cahil ve bilinçsiz de olsalar kimin orijinal din tüc-carı, kimin taklitçi olduğunu bilirler. Kaldı ki dediğimiz gibi CHP düşmanlığı neredeyse onların genlerine kodlanmıştır.

Sorosçu yönetimin Kürt illerinden oy alma hevesi boşunadır

Yönetimdeki Sorosçu ekip, yine bir CIA projesi olan **Kürt Meselesi'nin Amerikancı Çözümü** yani Tayyipgiller'in “**Açılım Süreci**” diye adlandırdıkları çözüme biz de dahil olursak Kürt illerinden ve Kürt insanlarımızdan oy alabiliriz diye düşünmektedirler. Bu da bir yanılgıdır. Sorosçu yönetim kaç yıldan beri bu konuda Tayyipgiller'le aynı söylem ve davranış birliği içindedir. Son seçimlerin ortaya çıkardığı gerçek nedir?

CHP Kürt illerinde bitmiştir. Bunun geriye dönüşü yoktur. Çünkü PKK de Kürt Meselesi'nin Amerikancı çözümünü savunduğu için otuz beş yıldan bu yana halkların kardeşliği üzerine inşa edilen bir politika yapmamıştır. Tam tersine Türk Halkına, Tarihine, Mustafa Kemal'e, Laik Cumhuriyete düşmanlığı esas alan bir siyasi kimlik oluşturmuş ve bunu öğretmiştir etkilediği kitlelerin ezici çoğunluğuna. Yani artık PKK'li insanların bu çerçevede netçe belirlenmiş bir ulusal ve siyasi kimlikleri vardır. Ve bu kimlikte Cumhuriyet'e, Mustafa Kemal'e kesinlikle yer yoktur.

Amerika'nın öngördüğü ve yönettiği çözüm başarıya ulaşırsa - ki öyle de görünüyor- bu kimlik iyice pekişecek ve değişmesi çok uzun yıllar alacaktır.

Bu bakımdan Tayyipgiller'in ve PKK'nin yürüttüğü, Amerika'nın projelendirdiği ve çerçevesini oluşturduğu çözümü savunursam bende oralardan oy alırimi düşünmek, boş bir hayaldir.

Tabii Kürt Meselesi vardır, çok önemlidir. Hem Türkler hem Kürtler için çözülmesi de çok önemlidir ve gereklidir aynı oranda.

Fakat her meselede olduğu gibi bu meselede de birbirine zıt, tamı tamına karşı iki çözüm vardır.

1- **Burjuva çözüm.** Yani bugünün diliyle Amerikancı çözüm. Tayyipgiller ve PKK bunu savunmakta ve yürütmektedir. Bu çözüm BOP haritasını esas alan bir çözümdür.

2- **Kürt Meselesinin Devrimci Çözümüdür.** Bunu Önderimiz Kırılcımlı 1933'te "**Yedek Güç-Ulus Doğu**" adlı eserinde tüm yönleriyle ortaya koymuştur çok açık bir şekilde. İşte biz de o zamandan bu yana, bu çözümü savunuyoruz. Bu çözüm; iki hal-kın, lafta değil gerçek anlamda, kardeşliğini, eşitliğini esas alan, her iki milletin de yararına olan en hakkaniyetli ve devrimci bir çözümdür.

Yani bu çözüm AB-D Emperyalistlerine bölgemizdeki, ülkemizdeki yerli işbirlikçilerine karşı verilecek bir savaş sonrasında ulaşılabilecek bir zaferle kurulacak olan **Demokratik Halk İktidarında** gerçekleşecektir. O amaca ulaşmak için her iki halkın da bu ortak düşmana karşı Che'nin deyişiyle; İnsan soyunun baş düşmanı olan AB-D Emperyalistlerine ve onların her türden işbirlikçilerine, uşaklarına karşı ortak bir mücadele vermeyi öngörür. Biz onu yapıyoruz. Partimizin saflarında Türk ve Kürt Yoldaşlar omuz omuza mücadele etmektedirler. Tam bir kardeşlik içinde.

Ve hep şunu da diyoruz ki; Kürt Komünistler, yalnızca bizim partideki yoldaşlardır.

Sorosçu yönetim bir de AB-D'nin Ortadoğu'daki politikala-

rına Libya ve Suriye saldırılarına, katliamlarına destek vererek Amerikalara, Avrupalara gidip o politikaları kendilerinin de beğenip savunduklarını anlatarak onların gözüne girebileceğini, kendilerine iktidar yolunun açılabilceğini sanmaktadırlar. Bunda da yanılığın içindedir. Çünkü AB-D Emperyalistleri her zaman en uşak olanı, en satılmış olanı, en hain olanı, en hırsız olanı tercih eder. Bunlarda ılımlılık göstereni tutmaz. Tabii mecbur kalmadıkça.

CHP'nin tepesi Amerikancılarca tutulmuştur. Bu tamam... doğru da ama tabanı böyle değildir. Taban hâlâ Birinci Kuvayi-milliyeye'den, Mustafa Kemal'den, Laik Cumhuriyet'ten kopmamıştır. AB-D işte bu durumu sevmez. AKP ise böyle değildir. Onun tabanını oluşturan kandırılmış, cahil insanlarda yukarıda uzun uzun anlattığımız gibi CIA Diniyle afyonlanıp, uyuşturulmuşlar ve Laik Cumhuriyet düşmanı haline getirilmişlerdir. AB-D için bu da AKP'yi ve benzer partileri tercihi için ikinci önemli bir nedendir.

Gelelim CHP'deki muhalif kanadın söylemine. Yukarıda da uzun uzun anlattığımız gibi bunlar da içi boşaltılmış, gerçek anlamından arındırılmış boş bir Ulusalcılık ve Mustafa Kemalcilik söylemi içindedirler. Bunların yolundan gidilse de varılacak olumlu bir yer yoktur. Yukarıda da belirttiğimiz gibi onlar da Amerikacıdır, NATO'cudur. Yani bunların yapıp ettiği de bir kuru gürültü çıkarmanın ötesinde, boş yaygara koparmanın ötesinde bir şey değildir.

Tutulacak net yol: İkinci Kuvayimilliyeciliktir

Öyleyse yapılacak şey, tutulacak yol altmış yıl önce Hikmet Kıvılcımlı tarafından netçe ortaya konmuştur Vatan Partisi Program ve Tüzüğü'nde. 1954'te. Kıvılcımlı bunu "**İkinci Kuvayimilliyeciliğimiz**" diye adlandırıyor. Kıvılcımlı bu yolu 27 Mayıs devrimcilerine gönderdiği "**Açık Mektup**"larında bir kez daha etraflıca anlatır. Yapılması gerekenleri hiç lafi dolandırmadan, en cahil insanımızın bile anlayacağı açıklıkla ortaya koyar.

Yukarıda söz ettiğimiz gibi, makalelerinde ve 1960 sonrası yazdığı kitaplarında ortaya koyar. Mesela; Bu konuda Kıvılcımlı'nın **“Opportunizm Nedir? Halk Savaşının Planları, Devrim Zorlaması Demokratik Zortlama”** adını taşıyan kitabı çok önem taşır. En ince ayrıntısına kadar İkinci Kuvayimilliyeciliği-mizin nasıl zafere ulaştırılacağını anlatır Usta bu kitabında. Sözü yine fazla uzattık herhalde, bağlayalım artık. Yine Kıvılcımlı'nın yukarıda aktardığımız paragrafıyla. Tekrardan kaçınmayalım burada. Öğrenme psikolojisinde tekrarlar olumlu etkiler öğrenme sürecini. Ne diyordu Kıvılcımlı o son bölümde:

“İkinci Kuvayimilliyecilikte, cephe ne denli baş döndürücü, strateji ve taktik ne denli karmakarışık, hedef ne denli güç anlaşılır olursa olsun, Birinci Kuvayimilliyeciliğin devrimci, kutsal Mustafa Kemal gelenekli CUMHURİYET BAYRAĞI başımızdadır.” (Hikmet Kıvılcımlı, Cumhuriyet Bayramı Nedir, 29 Ekim 1968)

Eğer CHP'nin şu an sahip olduğu kitle gücünün yüzde birine bile sahip olsaydık Tayyipgiller'i çoktan Tarihin çöplüğüne süpürüp atardık. Hırsızlar, katiller, hainler ve Amerikan uşakları diye yazdırırdık bir bir Tarih sayfalarına. Onların vurgun, katliam yaptıkları her yere binleri, on binleri yığardık. Haykırırdık onların yüzlerine karşı hırsızlıklarını, hainliklerini ve uşaklıklarını. İnsan içine çıkamaz hale getirdik onları, kaçacak delik arar duruma getirdik. Tüm bunları yaparken de onların aldattıkları, uyuttukları insanları uyandırırđık yavaş yavaş. Bilinçlendirirdik. Gezi İşyanı'mızı çok daha büyütürđük, önüne geçilmez bir sel haline getirdik. 1 Mayıs'lara yığardık milyonları. Darma duman ederdik Tayyipgiller'in yasaklarını, engellerini. Soma'lara yığardık yüz binleri, Yatağan'lara. Üçüncü Köprü'nün ayaklarına, üçüncü havalimanının katlettiğı milyonlarca ağacın yanına. Maden bulacağız diye dağları, ovaları mahvedilen Ege'nin, Akdeniz'in, Karadeniz'in direnen köylülerinin yanına. HES'lerle ırmakları kurutulan, yeşillikleri gazele döndürülen ve açlığa mahkum edilen köylülerin yanına. Durdururđuk onların vurgun ve talan pro-

jelerini. Onların işbirlikçisi olan hain suç ortaklarını. Millete kü-fürler sallayan Mehmet Cengiz ve benzerlerinin şirketlerini baş-larına yıkardık. Onlar da kaçacak delik arardı.

Yığardık yüz binleri Asgari Ücret Belirleme Komisyonlarının kapısına. Sefalet ücreti değil, insanca yaşanacak bir ücretin belirlenmesini sağladık. Velhasıl tüm grev ve direniş yerlerinde yoldaşlarımız, halkın umudu, güvencesi, yol göstericisi olurdu.

Sendikalaşmanın Grev ve Toplu Sözleşme yapmanın önündeki tüm 12 Eylül yasaklarının kaldırılması için işgal ederdik, sonuç alınca kadar Çalışma Bakanlığını yine yüz binlerle.

Atanamayan üç yüz bin öğretmenle birlikte yine işgal ederdik Milli Eğitim Bakanlığını. Ve o öğretmenler, öğrencilerine kavu-şuncaya kadar kaldırmazdık işgali. vb. vb...

Şimdi ne yazık ki yoldaşlarımızın sayısı bunları yapmamıza, bu eylemleri başarmamıza olanak vermiyor. Ama bugünler de geçecek. Gelişip güçleneceğiz elbet. Zor, zahmetli, çileli de olsa o devrim yolunu yürüyüp sonuca ulaşacağız. Zaferi kazanacağız. Halklarımızı kurtaracağız.

Halkız Haklıyız Yeneceğiz!

Biz “Çatı”da olmayalım*

* Bu yazı 27.06.2014 tarihinde yazılmıştır ve Halkın Kurtuluş Yolu Gazetesi'nin 01 Temmuz 2014 tarihli 77'inci sayısının başyazısıdır.

Biz “Çatı”da olmayalım

Bildiğimiz gibi Meclisteki 4 Amerikancı burjuva partisi yeni bir devlet başkanı seçecek, önümüzdeki Ağustos'ta.

Bunlardan ikisi (CHP ve MHP) geçen hafta belirledikleri ortak “çatı” adaylarını birlikte açıkladılar. Bu kişi, Ortaçağcı dünya gö-rüşüne sahip Ekmeleddin İhsanoğlu'dur.

Diğerleri henüz açıklamadı. Sanırsız onlar da bu hafta sonu açıklarlar. Çünkü adaylık başvurusu için 3 Temmuz son gündür.

AKP'nin adayı büyük olasılıkla Tayyip ya da Gül'dür. HDP de bir aday çıkaracak, birinci turda yarışması için. 2. turda yine çok büyük olasılıkla Tayyip'i destekleyecek HDP. Bunu zaten Pervin Buldan da şöyle diyerek açıklamıştı:

“BDP’li Pervin Buldan, çözüm sürecinde atılacak adımlara göre Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Başbakan Erdoğan’a destek verebileceklerini söyledi.

“(…)

“Bizim alacağımız kararın barış ve müzakere süreci ile bağlantılı olduğunu, hükümetin atacağı adımlarla bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Yani hükümet, bakalım süreçle ilişkin nasıl adımlar atacak? Basit, gözle görülür, Kürtleri tatmin edecek ve taleplerini karşılayacak adımlar olursa BDP ve HDP de buna ilişkin önemli kararlar alabilir.” (Radikal, 4 Mayıs 2014)

Gördüğümüz gibi Pervin Buldan pazarlıkta anlaşmamız halinde Erdoğan'ı destekleriz, diyor açıkça. Büyük olasılıkla da anlaşacaklar ve öyle olacak.

Ama tabii kendi güçlerini de netçe gösterebilmeleri için 1. Turda kendilerinden bir adayla yarışacaklar. İkinci Turda da Tay-yip'e; "Bak bizim yüzde şu kadar oranında oyumuz var. Senin al-dığın da şudur. İkinin toplamı CHP ve MHP'nin adayını geçer. Böylece seni Çankaya'ya çıkarmış oluruz. Gördüğün gibi oraya çıkman bize bağlı. Bu sebeple bizimle anlaşmaya mecbursun", diyeceklerdir.

1950'den beri, sadece 27 Mayıs Politik Devrimi'nin getirdiği güçle Çankaya'ya çıkan rahmetli sevimli "**Cemal Aga**"yı (**Gürsel'i**) saymazsak, tüm hükümetleri, başbakanları, devlet başkanlarını Amerika atamıştır. Kimin iktidara geleceği, kimin ne zaman iktidardan gideceği hep Amerika'nın işi olmuştur. Halk da sandıklara boş yere koşturularak kandırılmıştır. Kendisinin seçtiğini sanmıştır halkımız hükümetleri de, milletvekillerini de. Ve devlet başkanlarını da. Oysa geri planda bütün bu işleri yapan Uluslararası Emperyalist haydutlar topluluğunun başhaydut devleti ABD'dir. O CIA'sıyla yapar, IMF'siyle yapar, Dünya Bankası'yla yapar, ordusuyla yapar. Bizim gibi geri ülkelerden satın aldığı hainler aracılığıyla yapar. Bu hainlerin bir kısmı Antika ve Modern Parababalarıdır. Bir kısmı onların siyasi plandaki temsilcileri, partileridir. Bir kısmı onların "STK"leridir.

Önümüzdeki Ağustos'ta yapılacak seçimde de yine Amerika'nın dediği olacaktır, seçtiği çıkacaktır Çankaya'ya.

Biz gerçek devrimcilere de ne acıdır ki bu namussuzca oyunu, kandırmacayı seyretmek kalacaktır. Kitlelerle geniş, organik bağlar kuramadığımız sürece yani halkımızı **Devrim Cephesinde İkinci Kuvayimilliyeye Cephesinde** veya **Halk Kurtuluş Cephesinde** ordulaştıramadığımız sürece bu iş böyle olacaktır.

Böyle bir “Çatı Adayı” desteklenebilir mi?

Şimdi gelelim bugünlerin en tartışılan meselesine:

CHP, MHP adayının desteklenip desteklenmemesi konusuna.

Desteklenmesi gerekir, diyenler ana tez olarak şu iki gerekçeyi öne sürüyorlar:

1- Desteklememek dolaysızca Tayyip’e oy vermek demektir.

2- Bu aday yani E. İhsanoğlu Cumhuriyet’e, laikliğe, Mustafa Kemal’e karşı değil. Yani bizim beklentilerimizi karşılayacak bir aday. O bakımdan desteklemekte bir yanlış yok.

Birinci gerekçeyi ele alalım önce. Evet, buna vermemek bir anlamda Tayyip’e vermiş olmak anlamına gelebilir. Tayyip, bildiğimiz gibi ve 15-20 yıldan bu yana yapmış oldukları göz önüne alındığında, yani yaptığı vurgunlar, hırsızlıklar, ihanetler, katli-amlar nazarı dikkate alındığında insan gerçekten de bundan daha kötüsü olmaz, diyebilir. O bakımdan da Tayyip’e karşı E. İhsanoğlu’nun kazanması her açıdan daha iyidir, diyebilir. Yani hal-kımanın deyişle İhsanoğlu hiç değilse “ehven-i şer”dir (kötü olanların içinde iyisidir). Evet, bir bakıma bizce de öyledir. Tay-yip’e göre daha masum kalır.

İhsanoğlu Laikliğe karşıdır

Şimdi de gelelim İhsanoğlu’cuların ikinci gerekçesine:

İhsanoğlu, ikinci gerekçede ortaya konan tezleri savunma ko-nusunda tam içtenlikli değildir. Kaçamak, ortayolcu bir tutum iz-lemektedir. Mesela laiklik üzerine söylediklerinde:

“Din alanının siyaset üzerindeki ve siyasetin din üzerindeki kontrolü kaldırılmalı, bu ikisini birbirinden ayıran çiz-gi net ve açık olarak çizilmeli.” (Ekmeleddin İhsanoğlu, Yeni Yüzyılda İslam Dünyası, Timaş Yayınları, İstanbul 2013)

Laiklik konusundaki ana tezi budur. Ama bu gerçek anlamda laikliği savunmak değildir kesinlikle. Bu anlayış, din ile devlet işleri arasında bir denge kurmayı amaçlayan bir tezdır. Her ikisi

de birbirinin üzerinde hâkimiyet kurmasın, denmektedir. Oysa gerçek laiklikte devletin dini olmaz. Devleti oluşturan kurumların işleyişleri de asla din kurallarına göre oluşturulmaz. Aklın, bilimin ve insanlığın ortak vicdanına, değerlerine uygun olarak belirle-nir, düzenlenir bu kurallar. Din, devletten tümüyle ayrıştırılır. Din, kişilerin özel hayatları içine bir anlamda hapsedilir. İnsanlar kendi özel yaşamlarında inançlarını, ibadetlerini istedikleri gibi serbestçe yaparlar ya da hiçbir inanca sahip olmazlar. Tabii doğallıkla ibadetle de ilgilenmezler. Bu tamamıyla insanların kendi seçimlerine, tercihlerine bırakılır. Devlet hiç bunlarla ilgilenmez ve bunlara karışmaz.

Tabii devletin işleyişini düzenleyen kurallar bütünü olan hukuk; kanunlar ve onun alt birimleri olan tüzükler, yönetmelik-ler vb. ile eğitim, dinden tümüyle uzak olur.

İhsanoğlu, bunlar için de bir ortayol bulmaya çalışmaktadır. O, bizim yukarıda andığımız laiklik anlayışını benimsemediğini açıkça ortaya koymaktadır şu cümlesinde:

“Bir uçta İslam’ı olabilecek en katı yorumlar ve uygulamalarla benimseyen bazı İslamcı rejimler, diğer uçta ise İslam’a yönetimde herhangi bir söz hakkı vermeyen laik rejimler var.” (age)

Yukarıdaki cümlede çok net biçimde ifade ettiği gibi İslam’a yönetimde söz hakkı verilmesini savunmaktadır. Yani yönetimin İslam’la paylaşılmasını söylemektedir. Başka türlü anlatırsak; devlet kurumlarının işleyişini belirleyen kanun ve kuralların bir bölümü İslami esaslara dayansın, demektedir. Öyle ya başka türlü İslam yönetiminde nasıl söz hakkına sahip olabilir?

Fakat haksızlık etmeyelim. O, devlet tümüyle İslami esaslara göre düzenlensin ve çalışsın da dememektedir. Böyle diyenleri şöyle eleştirmektedir:

“Bir uçta İslam’ı olabilecek en katı yorumlar ve uygulamalarla benimseyen bazı İslamcı rejimler (...)”

İhsanoğlu Mustafa Kemal'e, Jöntürklerle ve Cumhuriyete karşıdır

Gelelim Mustafa Kemal hakkındaki kanaatine. Burada da İhsanoğlu bir ortayol tuturmaktadır.

Bir kere Jöntürk Devrimi'ne, Meşrutiyet Devrimi'ne ve onun devamı olan Cumhuriyet Devrimi'ne karşı bir tutum sergilemek-tedir. Şöyle demektedir:

“Bugün bile Jön Türk zihniyeti denilebilecek, toplumu sarsan, devlete meydan okuyan ve aydınları kamplaştırarak toplum kesimlerini ters istikametlere yönlendiren menfi mi-ras, 20. asrın sonunda Türk hayatının bir parçası olarak sürmektedir.” (age)

Bilinmektedir ki **İttihat ve Terakki, Meşrutiyet Devrimi ve Cumhuriyet Devrimi**, “Jöntürk Zihniyeti”nin bir ürünüdür. Çök-kün, Feodal Osmanlı'ya baş kaldırarak Burjuva Cumhuriyet Dev-rimi'ni yapmayı hedefleyen bir zihniyettir o. Yani, Devrimci bir tutumdur.

İhsanoğlu, “Jöntürk Zihniyeti” diyerek Jöntürk Devrimi'ne, Meşrutiyet Devrimi'ne karşı çıkınca ister istemez Mustafa Kemal'in önderlik ettiği Cumhuriyet Devrimi'ne de karşı olması ge-rekir tutarlı olabilmesi için.

İşte bundan dolayı İhsanoğlu, Burjuva sınıf karakterine sahip olan Cumhuriyet Devrimi'nin önderi olarak değil de sadece şöyle diyerek olumlu bir görüş beyan ediyor, Mustafa Kemal hakkında:

“Atatürk istiklal mücadelesinin kahramanı ve Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu olarak tüm Türk milletinin gön-lünde yer etmiş mümtaz bir şahsiyettir. Bunun aksini söyle-mek tarihin realitesine yakışmayan bir tutum olur.”
(18 Ha-ziran tarihli gazeteler)

Milli Mücadele'nin kahramanı ve Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu olarak tarihi bir şahsiyettir, diyor. Bu tarihi bir realitedir, diyor. Yani Mustafa Kemal'i sadece “tarihi şahsiyet”e indiriyor.

Bu cümlelerden biz İhsanoğlu'nun Mustafa Kemal'in antiem-peryalist oluşunu, savunduğu laiklik ve tam bağımsızlık anlayışını benimsemediğini çıkarabiliriz. Kaldı ki yukarıdaki cümlelerinde de İhsanoğlu'nun Mustafa Kemal'in savunduğu ve uygulamaya çalıştığı, yarım da olsa uyguladığı laiklik anlayışını "katı laiklik" olarak nitelediğini görmüştük.

Bu konuların daha ayrıntılı tahlili ileride yapılabilir. Yapabili-riz biz de.

İhsanoğlu'nun Hilafet Özlemi

Bu konuya ilişkin son bir görüşünü aktaralım, İhsanoğlu'nun:

"Osmanlı Hilafetinin yasaklanması tüm Müslüman Dün-yası için bir dönüm noktasıydı. Bu kurumun yasaklanması'nın ardından Müslümanlar tarihlerinde ilk kez kendilerini, altında yüzyıllar boyu yaşadıkları yönetimin eksikliğiyle yüzleşirken buldular.

"İslam Konferansı Örgütü'nün kurulması, çağdaş dün-yada İslami dayanışmanın cisimleşmesi şeklinde görülebilir." (E. İhsanoğlu'nun 5 Mayıs 2010 tarihinde Viyana'da yaptığı konuşma, aktaran; Patrick Goodenough, <http://cnsnews.com/news/article/oic-fulfills-function-caliphate-embodies-islamic-solidarity-says-oic-chief>)

Açıkça görülmektedir ki İhsanoğlu, bırakalım Mustafa Kemal'in önderlik ettiği Antiemperyalist Birinci Kurtuluş Savaş'ımızı, yine Mustafa Kemal'in önderlik ettiği tam bağımsız, laik Cumhuriyetimizi de benimsememiştir. O, Hilafetten kopmamıştır çünkü. Ortaçağın ümmet konağından çıkamayan feodal, çökkün Osmanlı'nın bu sistemini kurtarıcı, koruyucu bir şemsiye olarak görmektedir.

Kaldı ki Hilafetin Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinde bile adından başka bir şeyi kalmayan, içi boş bir ölü kuruma dönüştüğünü de görememektedir, İhsanoğlu. Hilafet, Mustafa Kemal'den ve Cumhuriyet'ten önce yıkılmıştır fiiliyatta. Bunun en açık kanıtı şudur: Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'na Al-

manya'nın safında, bir anlamda sömürge ordusu pozisyonunda itilen Osmanlı'nın sultanı 5. Mehmet Reşat cihat ilan etmişti, bil-diğimiz gibi. Fakat bu ilan, tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Birkaç cümleyle anımsayalım:

“Fetva, 1914’ün 14 Kasım sabahı Süleymaniye’deki Me-şihat, yani Şeyhülislamlik makamından Fatih Camii’ne büyük bir merasimle götürüldü ve caminin avlusunda bekleyen kalabalığa “Fetva Emini” Ali Haydar Efendi tarafından okundu. Cihad ilan edildiğini öğrenen halk, bayraklar, san-caklar ve dualarla sokaklara fırladı, minarelerden salâ ve-rildi.

“Ancak, büyük ümitlerle ilan edilen “Cihad-ı Ekber” hiçbir işe yaramadı ve kimseler ciddiye almadı. Cihad ilan edildiğini sarayında öğrenen eski padişah II. Abdülhamit, ‘Şevketlü biraderim yanlış yaptı; bu büyük bir silah idi, kullanılmadıkça daha da büyük görünürdü. Asla kullanılmamalıydı...’ demişti.” (<http://kisatarih.blogspot.com.tr/>)

Bu ilanın hiçbir etkisi olmadığı gibi İngiliz, Fransız Emperya-listlerinin sömürgesi konumundaki ülkelerden Müslüman asker-ler devşirilerek o emperyalistler safında ve komutasında Osmanlı’ya karşı savaştırılmıştır.

Üstüne üstlük Müslüman Arap ülkeleri, Mekke Şerifi Şerif Hüseyin de dahil olmak üzere, Osmanlı’yı emperyalistlerle işbir-liği halinde arkadan vurmuşlardır. Konumuz bu olmadığı için daha fazla ayrıntısına girmeyelim.

Ulusların egemen olduğu bir çağda Feodal Ortaçağın ümmet-çiliğinin bir örgütlenmesi olan Hilafetin hiçbir önem taşımaya-cağı apaçıktır artık.

İhsanoğlu, İslam Tarihi, İslam Tarihçiliği konusunda ünlenmesine rağmen bu apaçık gerçeği bile kavrayamamaktadır.

Neden?

Ortaçağcı önyargılarından dolayı. Önyargılar, daha önceleri de söylediğimiz gibi birer gözbağıdır. Sahibini kör ve sağır kılar.

İhsanoğlu bütün bunları göremediği gibi ABD'nin “**Yeşil Kuşak Projesi**”nin bir ürünü ya da bir örgütlenme biçimi olan **İslam Konferansı Örgütü**'nün (Adını daha sonra **İslam İşbirliği Teşkilatı** olarak değiştirmiştir) Mustafa Kemal ve Birinci Milli Kurtuluşçularca lağvedilen eski Hilafetin yarattığı boşluğu dolduracağını, Hilafetin işlevini yerine getireceğini, Hilafetin işlevine benzer bir görev üstleneceğini ileri sürmektedir. Tekrarlayalım; Mustafa Kemal ve yoldaşları içi boş, bir addan başka hiçbir maddi varlığı olmayan ölü bir kurumu lağvetmişlerdir sadece...

İhsanoğlu, hayaller aleminde yaşamaktadır...

Devşirilmiş bir “Çatı Adayı”

Yukarıda andığımız, İhsanoğlu'na ilişkin tüm düşünceler, bizim İhsanoğlu'nun adaylığına karşı çıkışımızın temelini oluşturan şu iki ana gerçek karşısında ikincil planda kalır. Bunlar şudur:

Birincisi: İhsanoğlu ömrünün ortalama yarısını bu örgüt (İKÖ-İİT) içinde geçirmiştir. 24 yıl boyunca İKÖ'ye bağlı **İslam Sanat Tarih ve Kültür Araştırmaları Merkezi**'nde Genel Di-rektörlük yapar. 2005 ve 2014 yılları arasında da İİT (İslam İş-birliği Teşkilatı) Genel Sekreterliğini yapar.

Dikkat edersek bu yıllar AB-D Emperyalistlerinin İslam ülke-lerini kan ve ateşe boğdukları yılları kapsar.

İİT ve İhsanoğlu, AB-D Emperyalistlerinin bu saldırı, katliam ve işgalleri karşısında en azından bir protestoda bulunmuş mudur? Buna tanık olduk mu?

Hayır. Tersine, AB-D Emperyalistlerinin saflarında, yanlarında olmuştur. Yukarıda dediğimiz gibi bu örgütün işlevi zaten İslam ülkelerini o emperyalistler safında, yörüngesinde tutmaktır. Emperyalistler cephesinde, karşıdevrim cephesinde tutmaktır.

İzlenmeye değer gördüğüm yazarlardan biri olduğunu daha önceleri de söylediğim Yeniçağ yazarı Aslan Bulut 2004 yılında şu tespitte bulunur:

“İslam Konferansı Dışışleri Bakanları Toplantısı’nda Türkiye’nin adayı Ekmeleddin İhsanoğlu’nun genel sekreterliği kazanması, İslam ülkelerinin Büyük Ortadoğu proje-sine ikna edilmesini hızlandıracak bir gelişme olacaktır.” (15 Haziran 2004)

E. İhsanoğlu’nun kimliğini oluşturan, kimliğinin özüne yöne-lik öğelerden birini oluşturan bu tutumu ve yaşam süreci onu; bizim asla hoş görebileceğimiz, oy verebileceğimiz bir kapsam içine sokmaz.

İkincisi: Gelelim İhsanoğlu’na olumsuz bakmamızın temelini oluşturan diğer konuya. İhsanoğlu yine artık konuya ilgili hemen herkesçe bilindiği üzere, İngiltere’nin Ortadoğu’da görev yapacak ajanlar yetiştirmek amacıyla kurduğu **Exeter Üniversitesi**’nden de diplomalıdır. Bu üniversitenin yaptığı göreve ilişkin olarak da yine Aslan Bulut, söz konusu yazısında şöyle der:

“İngiltere’de bir Exeter Üniversitesi vardır. İngiliz Üniversiteleri arasında ‘Kürt Araştırmaları Enstitüsü’ olan tek yüksek öğretim kurumudur. Exeter Üniversitesi’nde ayrıca ‘Arap ve İslami Araştırmalar Enstitüsü’ de bulunuyor! İngiliz istihbarat servislerinin yurt dışı görevlere gönderilecek ajanlarının önemli bir bölümü Exeter Üniversitesi’nde eğitim görür. Arap ve İslam Dünyası ile Kürtler hakkında uzmanlaşması gereken İngiliz ajanlar, bu üniversitenin hocaları tarafından eğitilir.

“Exeter Üniversitesi’nden mezun olan veya doktorasını burada yapan kişileri, daha sonra özellikle İslam ülkelerinde önemli ekonomik ve siyasi kuruluşların başında veya devlet görevlerinde görmek mümkündür. İslam Kalkınma Bankası’nın bütün önemli yöneticileri Exeter Üniversite-si’nde yüksek lisans veya doktora yapmıştır! Dışışleri Bakan Abdullah Gül, Exeter Üniversitesi’nde iki yıl eğitim-öğretim görmüştür. Merkez Bankası Başkanı Durmuş Yılmaz da Abdullah Gül’ün bu üniversitedeki sınıf arkadaşıdır!

“Abdullah Gül, merkezi Cidde’de olan ve 48 İslam ülke-

sinin üye olduğu İslam Kalkınma Bankası'nda diğer Exeter mezunu arkadaşları ile birlikte ekonomi uzmanı olarak görev almıştır.” (agy.)

Bu üniversiteden mezun Abdullah Gül'ün Türkiye'nin devlet başkanlığına getirilmesi, Ekmeleddin İhsanoğlu'nun da aynı görev için öne sürülmesi, Exeter Üniversitesi'nin işlevinin ne denli başarılı olduğunu kanıtlamaya yeterdir, sanıyoruz.

Olayın, gerçeğin bu yönü de yani İhsanoğlu'nun kimliğinin özünü oluşturan bu ikinci unsur da bizim İhsanoğlu'na kesinkes karşı çıkmamızı gerektiren bir husustur. Ajan üniversitesinden mezun bir kişiye bizim olumlu bakmamız, oy vermemiz düşünülür-lemez.

İhsanoğlu'nun bizce olumsuzlukları saymakla bitmeyecek denli çoktur. Bir örnek daha verelim:

Ekmeleddin İhsanoğlu, Türkiye'de Suudi Arabistan tarafından finanse edilen **İslami İlimler Araştırma Vakfı**'nın da kurucuları arasında yer alır. Bu vakfın amacı, CIA İslamıyla kafaları doldu-rulan sözde din alimleri yetiştirmek ve bunları kafalarındaki bu Muaviye-Yezid İslamını satacakları iş alanlarına, devlet kurum-larına ya da özeldeki bazı kurumlara yerleştirmektir. Kimler var-dır bu vakfın kurucuları arasında?

“Emin Saraç: “İlim hicreti” için gittiği Mısır'da El Ezher'de, hocalarının tanımıyla “Osmanlı devletinin çocukları” olarak eğitim görenlerdendir. Emin Saraç'ın oğlu, BİM mağazalarının, Yeni Şafak gazetesinin ve Yasin El Kadı'nın eski ortaklarından, Ciner Yayın Holding'in başında bulun-duğu süreçte Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın sık sık te-lefonla arayarak uyardığı “Alo Fatih” olarak bilinen Fatih Saraç'tır.

“Mustafa Runyun: Mısır'da El Ezher'de öğrenim görmüş-tür. Saidi Nursi ile son görüşen müritlerdendir. 1957'de DP milletvekili seçilmiştir.

“Ali Özek: Ekmeleddin İhsanoğlu'nun babası Yozgath İhsan'ın El Ezher'den öğrencisi.

“Mustafa Topbaş: 17 Aralık soruşturmaları ve Erdoğan ailesine ait olduğu ileri sürülen Urla’daki villaların yapımı ile adı gündeme gelen işadamı.

“Mahmut Bayram: Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu’nun imam okulundan hocası. Cenazesinde tabutunu bizzat Recep Tayyip Erdoğan taşıdı.

“Ekmeleddin İhsanoğlu’nun kendisini vakfettiği bu vak-fın diğer kurucuları arasında Korkut Özal (Turgut Özal’ın kardeşi), Numan Kurtulmuş (AKP Genel Başkan Yardımcı-sı), Sabri Ülker ve Murat Ülker (Ülker Holding sahipleri), Nevzat Yalçıntaş (eski AKP milletvekili), Sabahattin Zaim (Abdullah Gül’ün hocası) gibi isimler de bulunuyor.” (Işık Kansu, Cumhuriyet, 21 Haziran 2014)

Gördüğümüz gibi Ekmeleddin İhsanoğlu burada Türkiye’nin en önde gelen Amerikancı hain Ortaçağcılarıyla yan yana yer almaktadır, çalışmalar yapmaktadır. Bunlardan Sabahattin Zaim Türkiye’de üniversite yaşına gelmiş CIA İslamcısı gençleri der-leyip onları İngiliz Emperyalizminin ajan okulu Exeter’a gön-dermekle yükümlü kılmıştır kendini. Abdullah Gül’e de referans olmuş ve onu Exeter’a pazarlamıştır. (Ortaçağcılar onun adıyla anılan bir üniversite de kurdular bildiğimiz gibi. Sabahattin Zaim Üniversitesi...)

Yine bu vakıf hakkında rahmetli Uğur Mumcu’nun yazdıklarına bakalım:

“İlim Yayma Cemiyeti üyesi ve Aydınlar Ocağı eski genel başkanlarından Prof. Salih Tuğ’un da yönetiminde görev aldığı bir başka vakıf da ‘İslami İlimler Araştırma Vakfı’dır.

“Bu vakfın Yönetim Kurulu Başkanı Dr. Ali Özek’tir.

“Doç. Dr. Ekmeleddin İhsanoğlu, Prof. Dr. Asaf Ataseven de vakfın yönetim kurulunda görevlidirler.” (Uğur Mumcu, Rabıta, s. 189)

Yine apaçık görüldüğü gibi İhsanoğlu’nun yurtdışında da Türkiye’de de tüm çevresi CIA-Pentagon-Washington İslamını, yani Amerikan İslamını alıp satmakla ve insanları Allah’la aldatmakla

görevli işbirlikçilerden oluşmaktadır.

Diğer benzerleri gibi İhsanoğlu da acaba hayatları boyunca hiç CHP'ye oy vermişler midir? Ne dersiniz?

Biz hiç sanmıyoruz. Kendileriyle tutarlı olabilmeleri için bunların Erbakan'ın Refah'ına ya da Tayyipgiller'in AKP'sine oy ver-meleri gerekir. Veyahut da Özal'ın ANAP'ına, Demirel'in DYP'sine.

“Çatı Adayı”nın Osmanlıca hayranlığı

İhsanoğlu, yukarıda adları anılan bütün benzerleri gibi dilde de Osmanlıca'yı savunur, Anadolu Türkçesi yerine. Üstelik de yine Ortaçağcı önyargılarından dolayı Osmanlıca'yı Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar Türkçe konuşan halkların hepsinin bildiğini, an-ladığını, konuştuğunu ileri sürer.

Oysa Osmanlıca bir halkın ya da milletin konuştuğu gerçek bir dil değildir. Arapça, Farsça kelimelerden, o dillerin kurallarından ve Türkçe'den bazı kelimelerin alınarak oluşturulmuş bir yapay dildir. Osmanlıca'yı hiçbir halk, tabii Anadolu halkı da, bil-memiştir, anlamamıştır, konuşmamıştır. O, Saray dilidir. Konu-şulduğu alan da Saray ve devlet kurumlarıyla sınırlı kalmıştır. Mesela Divan Edebiyatı'nı o gün de, bugün de Anadolu halkı an-lamaz ve sevmez. Yani ilgi duymaz ona.

Ortaçağda Anadolu halkının konuştuğu dil Anadolu Türkçesidir. Bu Türkçeyi bugün de halkımız o gün olduğu gibi anlar. Bu, Yunus'un dilidir. Yunus, bildiğimiz gibi, Türk Dili'nde felsefe yapan ilk filozoftur. Din filozofudur. Şairdir aynı zamanda.

İhsanoğlu'nun bu konudaki tezini görelim:

“Gelişmiş, ‘mürekkep’ bir İmparatorluk dili olan, yük-sek edebiyat ve bilim dili haline gelen Osmanlı Türkçesi’nde asırlardan beri kullanılan kelimeler ile Osmanlı Türklerinin kendi türettikleri kelimeler etnik tasfiyeye tâbi tutulmuştur. ‘Özgürlük’, ‘uygarlık’ ve ‘bağımsızlık’ gibi bize has, lengü-istik bakımından hilkat garibeleri olan ve herhangi bir Türk

lehçesinde olmadığı gibi onu türetenlerin kendilerine ait şahsî ve gayri ilmî anlayışları içinde uydurulan bu kelimeler, bugün Orta Asya ve Kafkasya Türklerinin kullandığı ‘hür-riyet’, ‘medeniyet’ ve ‘istiklâl’ kelimelerinin yerini zorla al-mıştır. Osmanlı Türklerinin kullandığı kelimeler bugün Çin Seddi’nden Adriyatik Denizi’ne kadar hâlâ kullanılıyor ve üniversite profesörü ile dağ başındaki çoban tarafından an-laşılıyorsa bizim en azından dil konusunda Osmanlı mirası-nın bugün için değer ve geçerliliğini bir daha düşünmemiz gerekir.” (age)

İhsanoğlu, yukarıdaki satırlarında bir bilim insanına yakışma-yacak şekilde kandırmacaya başvurmuştur. Osmanlıca’yı halkı-mızın hemen tümünün bildiği Hürriyet, İstiklal, Medeniyet gibi kelimelere indirgemekte, onlardan ibaretmiş gibi göstermeye çabalamaktadır. Verdiği örnek, savunduğu tezi desteklemez. Ona uygun düşmez. Evet, bu kelimeleri halkımız bilir. Ama Nabi’nin, Baki’nin, Nef’i’nin şiirlerini ya da Osmanlı padişahlarının fer-manlarını, Mecelle’nin kanunlarını asla bilmez ve anlamaz.

Hatta üniversite profesörleri de anlamaz Osmanlıca’yı, eğer o konuda özel bir eğitim almamışlarsa.

Yukarıda örnek olarak verdiği kelimeler bizim için de anlaşıl-ır ve kullanılmaya değerdir. Çünkü Türkçeleşmiştir artık bunlar. Yani Türk Dili’nin kelimeleri olmuştur.

“Öz Türkçecilik” denen akımın uçlara savrulmasına ilk karşı çıkanlardanız biz. Önderimiz **Hikmet Kıvılcımlı** 1960’lı yıllarda yayımlanan “**Türkçenin Üreme Yolları ve Dil Devrimciliğimiz**” adlı eserinde bu akımı eleştirir ve onların oluşturduğu dile “**Uy-durca**” adını verir.

Usta’mızın buradaki ölçüsü halkımızın günlük hayatında an-ladığı ve konuştuğu dilin esas alınmasıdır. Ölçüt olarak onun kabul edilmesidir. Teknolojinin gelişmesiyle ortaya çıkan yeni kavram, deyim ve kelimelerin de Türkçenin üreme yollarına uygun biçimde Türkçe olarak üretilmesidir. Yani burada da ölçüt Türkçenin gramer yapısının esas alınmasıdır. Dilimiz, hayatın akı-

şına paralel olarak, kendi yapısına uygun biçimde geliştirilmelidir. Hayatın akışının getirdiği düşünce, bilim, kültür zenginliğiyle birlikte dilimiz de geliştirilip zenginleştirilmelidir. Bildiğimiz gibi dil ile düşünce birbiriyle örtüşür. Dilimiz düşünce dünyamızın içinde hayat bulduğu vatandır.

Sözü uzatmayalım. İhsanoğlu dil konusunda da Osmanlıcıdır, Türkçeye karşıdır. Çünkü Osmanlıca Türkçe değildir.

İhsanoğlu'nun böyle gerici savrulmaları ve tutarsızlıkları üzerinde daha fazla durmayalım isterseniz. Bu artık anlaşılmış bir şeydir.

İhsanoğlu hakkında son olarak da, onun kişiliği üzerine birkaç söz söyleyelim. Ne yazık ki İhsanoğlu içtenlikli, özü sözü bir insan değildir. Yani, savunduğu her görüş yüreğinden süzülüp gelen, gerçekten inandığı şeyler değildir. Buna da bir örnek vereyim. Babasıyla ilgili olarak Cumhuriyet Gazetesi'nde yayımlanan, Utku Çakırözer'e verdiği bir röportajında şöyle demektedir:

“İhsanoğlu ile kısa görüşmemizde, Kahire'ye uzanan ailesi hakkında da konuştuk. Adaylığı açıklandıktan sonra babası İhsan İhsanoğlu'na yönelik eleştirilerin de geldiğini öğrenince üzülmüş. Sadece, “Babam da benim gibi siyasete uzak durmak isteyen bir kişiydi. İstiklal Marşımızın şairi Mehmet Akif'in en yakın arkadaşıdır babam. En güvendiği insanlardan biridir. Ülkesini seven, Anadolu'yu duyunca gözü parlayan biriydi babam” demekle yetindi.” (agy, 18 Haziran 2014)

Burada da İhsanoğlu, sorudan kaçmakta, dolayısıyla konudan kaçmakta, tıpkı Osmanlıcıyı savunmasında yaptığı gibi ahlâkî olmayan bir tutum takınarak babasını başka argümanlarla savunmaya kalkmaktadır. İşin bir diğer yönü de babasıyla kendisini özdeşleştirmektedir. Babam da tıpkı benim gibidir, benim anlayışıma sahiptir, demektedir.

Oysa babası Cumhuriyet, Laiklik ve Mustafa Kemal düşmanıdır. Bu konuda o denli uçtadır ki böyle bir Türkiye'de yaşa-

maktansa benim değerlerimle örtüşen yabancı bir ülkede yaşama daha iyidir, diyerek kendisini Mısır'a atmaktadır. İhsanoğlu'nun burada doğmuş olması ve 27 yaşına kadar burada yaşayıp eğitim alması da (El Ezher'deki eğitimi de buna dahildir) hep ba-basının Ortaçağcı, Hilafetçi savruluşundan kaynaklanmaktadır.

“Çatı Adayı”nın Ortaçağcı babası

Şimdi babasının kim olduğunu, onunla yüz yüze söyleşen yine Ortaçağcı bir yandaşının anılarından öğrenelim:

“Ekmel Bey’in Babasının Düşünsel Dünyası: ‘Bektaşilik Sapıklıktır’

“Adı, Ali Ulvi Kurucu...”

“3 Mart 1922’de Konya’da doğdu. Konya’da “İslami uyanışın” öncüsü olan Hacı Veyis Efendi’nin torunu; İbrahim-Sare çiftinin oğluydu. Konya’da aile adına külliye vardır.

“Aile 1939’da Medine’ye göç etti. Ali Ulvi Kurucu Kahire’ye geçerek El-Ezher’de tahsil hayatını sürdürürken, Ekmeleddin İhsanoğlu’nun babası İhsan Efendi ile tanıştı... M. Ertuğrul Düzdağ, Ali Ulvi Kurucu ile yaptığı nehir söyleşisini üç cilt halinde, “Üstad Ali Ulvi Kurucu Hatıralar” kitabında topladı. Kitabı okuyunca, Ekmel Bey’in babasının düşünsel dünyasını öğreniyorsunuz. Hiç yorum yapmadan sizi Ali Ulvi Kurucu ile baş başa bırakmak istiyorum.

“TANIŞMA: Kahire’ye gelişimin ilk günüydü. Arkadaşlar, ‘İhsan Efendi’ye derse gideceğiz, seni de götürelim’ dediler. Hep birlikte Sultan Mahmud Tekkesi’ne gittik. İhsan Efendi medrese olarak kullanılan bu eski tekkenin müderrisi idi...”

“ŞAPKA TEPKİSİ: Her zaman Osmanlı sarığı ve Osmanlı cübbesi giyen Hocaefendi, medresede beyaz entari ve takke ile oturuyordu... Aramızda Türkiye’de Diyanet’te vazife alan Hamdi Kasaboğlu da vardı. Bir gün şakaya vurdu-rarak şöyle dedi: ‘İnşallah memlekete döndüğümde, öyle, ‘şu haramdır, bu helaldir diye milleti perişan eden hocalar-dan olmayacağım. Bu hocalar milleti perişan ettiler. Millet

ne yapacağını şaşırđı. Bilhassa ‘şapka haramdır’ diyenlere karşı, ‘bakın millet, ben iki şapka birden giyiyorum’ diyeceğim. İhsan Efendi o zamana kadar kendinde görmediğimiz kadar kızarak, sözünü kesti. ‘Sus ulan, dangalak, sahtekar’ diye bağırđı. ‘Şakanın da bir haddi, bir sınırı, bir ölçüsü vardır. Bu şaka değil. Burada sana ağabey nazarıyla bakan çocuklar, genç talebeler var. İki şapkayı giyip de, memleke-te ne kazandıracaksın? Türkiye’deki alimler, Müslüman millet seni tasvip edip alkışlayacaklar mı sanıyorsun? Senin yüzüne tükürecekler. Yahu sen memleketi ne sanıyorsun. Bu millet dua almış büyük millettir; onun imanı böyle herzele-leri kabul etmez. Millet başına geçenlerin hıyanetleri yüzün-den şimdi şaşkın ve üzgündür. Bu günler geçecek. Millet uzun harplerden, kıtlıklardan çıktı. Biraz kendini toplasın bak neler olur. Bu millet yerden kalkacak ve eski şanlı gün-lerine dönecektir.’...

“İNKILAP: İhsan Efendi, Mehmet Akif (Ersoy) ile birlikte yaptıklarını da anlatmıştı: ‘Memleket yangın içinde. Her gün bir inkılap, her gün bir inkılap. değişmeyen bir şey kalmamış. Memleket kimlerin elinde? Kimler hain olmuş, kimler vatansever? Bunların Akif Bey’e nasıl tesir ettiğini bir düşünmeli...

“MASONLUK: İhsan Efendi, Yeni Osmanlılar ve Jön Türkler diye faaliyet gösteren kimselerin Masonluk teşkilatına üye olduklarını söyledi: ‘Birinci Cihan Harbi’nden son-ra, bütün bu felaketleri, dönen dolapları gördükten sonra, halen bu Masonluktan medet ummak, onlara katılmak bü-yük bir günahtr. Öyle ki bu günahın tövbesi olmaz, derim’

“TOPBAŞLAR: İhsan Efendi Topbaş ailesine çok mu-habbet besler, onlara dua ederdi. ‘Ahmed Hamdi Topbaş ve ailesi, oğulları Nuri, Hulusi, Muammer, Musa ve Abidin Beyler dua almış bir ailedir.’ 1944 yılında olacak. Nuri ve Hulusi Beyler hacca geldiler. Dönüşte Kahire’ye uğrayıp İh-san Efendi’yle görüştüler.

“BEKTAŞI TEKKESİ: Kahire’nin Kal’a adındaki tepesinde Bektaşı tekkesi vardı. Kahire’de yerleşmiş Türk bir tanıdığım validesi vefat etmişti. Tekkeyi münasip görmüşler. Pilav pişirmişler. Hatim indirildi. Yemekler yendi. Namaz

kılınacak. Tekkenin şeyhi olan Sırrı Baba ile vekili Derviş Bayram ortadan sır oldular. Namazdan sonra meydana çık-tılar. Ertesi gün İhsan Hocama, – Efendim biz dün bir alem-deydik, dedim. - Ne alemiymiş hayırdır inşallah? – Filanın validesi vefat etmiş; ruhuna bir hatim okuduk Bektaşî Tek-kesi’nde. - Namazı ne yaptınız ya? – Kıldık efendim. - Sırrı Baba, Derviş Bayram da iştirak ettiler mi? – Göremedim efendim.

“Bunun üzerine İhsan Efendi şunları söyledi: ‘Evlat işte devletin büyük dertlerinden birisi de bu dert idi; maalesef insanın nefsi onu kötülöklere teşvik eder. İnsanın ayağı bir kaydı mı, bu sefer laubaliliklerine, dini kayıtsızlıklarına bir de tarikat kılıfı giydirir. Artık haram helal tanımaz. Allah muhafaza etsin. Bu sapıklıktır.

“SEÇİM: Bir gün İhsan Efendi’yle dersten sonra çay yaptık. Çay içerken Konya hakkında sorular sordu. Mevzu (Serbest Fırka genel başkanı) Fethi Bey (Okyar) hadisesine geldi. ‘Kazanma ihtimali var mıydı?’ Evet efendim, kazanı-yordu ama seçim yapılmadı’ dedim. Pederimle dedemin ko-nuşmasını unutmam. ‘Fethi Bey yerine Hanedan-ı Al-i Os-man’dan birisi olsaydı neler olurdu?’ Babamın sözlerini nakledince İhsan Efendi şöyle dedi: ‘Osmanoğullarının böy-le yurt dışına sürölüp perişan edilmesi de şeytani bir planla yapılmıştır... Osmanoğulları’ndan, ehl-i salıp haçlılar, Av-rupa intikamını bu şekilde aldı... İşin fenası Avrupa bu inti-kamı, memleket istiklaline kavuştu diye bayramlar yapılır-ken aldı. Hakimiyet kayıtsız şartsız Türkündür dendi. Ama zavallı Türk, hanedanına bile sahip çıkamadı... Ali Ulvi Ku-rucu 1946 yılında Kahire’den Medine’ye döndü. Ve burada 3 Şubat 2002’de vefat etti. 1987-1990 yılları arasında Zaman gazetesinde köşe yazarlığı yaptı...” (Soner Yalçın, Sözcü, 22 Haziran 2014)

Apaçık gördüğümüz gibi Ekmel Bey’in babası İhsan Efendi sapına kadar Hilafetçidir, Saltanatçdır, Şeriatçdır, Ümmetçidir yani tam bir Ortaçağçdır. Tabii aynı oranda da Cumhuriyet, La-iklik, Birinci Kuvayimillie ve Mustafa Kemal düşmanıdır. Bu, matematiksel bir kesinlik taşımaktadır.

Soner Yalçın, Sözcü'deki aynı tarihli yazısında Ekmel Bey'in intihalcisi olduğunu da kanıtıyla ortaya koyar.

İhsanoğlu'nun bu durumu bizce en üzücü olan yönüdür. Çünkü burada ahlâkî bir sorun vardır. Aydın namusuyla ilgili bir sorun vardır. Yoksa insan Ortaçağcı olabilir, Şeriatçı, Hilafetçi olabilir. Tabî ki biz o insanları gerici, Ortaçağcı olarak niteleriz, onlara karşı oluruz. Ama eğer gerçekten savundukları görüşlere içtenlikle inanıyorlarsa yani inançlarının bir gereği olarak o görüşleri savunuyorlarsa biz, onlara karşı olmakla birlikte, saygı da duyarız. İnsan olarak değer de veririz ve onları ikna etmek için çabalarız. Onları Ortaçağcı görüşlerinden, önyargılarından kurtarmak için mücadele ederiz. Ama içtenlikli değilseler, onlar için yapılacak fazla bir şey olmaz bizim açımızdan...

İhsanoğlu hakkında isterseniz daha fazla söz etmeyelim artık...

Medyada adı geçen diğer adaylar da çok farklı değildir

Peki şimdi de gelelim CHP'nin adını geçirdiği diğer adaylarına. Mesela eski Genel Başkanları **Deniz Baykal**'a bakalım. Biz, bu ölüsü kokmuş Amerikancı siyasi ve insani ahlâk yoksunu düzenbaza da karşı çıkardık. Zaten kazanma şansı da bizce hiç yoktu. Bunda, genel başkanlığı bırakmasına yol açan kaset rezaleti sonrasında zerre kadar insanlık ve ahlâk bulunsaydı halkımızdan ve partililerinden özür diler, köşesine çekilir, kendi özel hayatını yaşardı. Ama bu, bildiğimiz gibi kendini vekil seçtirdi, Meclise geliyor, ortalıkta dolanıyor, ara sıra eski zirvalamalarına benzer şekilde konuşuyor. Üstüne üstlük de cumhurbaşkanlığı için önerilirse, görevden kaçmam, diyor.

Bu insan sefaleti, bildiği gibi 2002'de Tayyip, muhtar bile olamayacak denli kamu görevlerinden men edilmişken, ABD'den aldığı bir emir üzerine, İblis'in bile aklına gelemeyecek hile yollarını bulup Mecliste Tayyipgiller'le ele ele verip Tayyip'i Si-

irt'ten milletvekili seçtirip önce Meclise, sonra da Başbakanlığa getiren kişidir. Yani **Emre Kongar**'ın çok haklı olarak "**Darbeli Matkap**" olarak adlandırdığı ABD işbirlikçisi, halk düşmanı, vur-guncu, zalim ve katliamcı Tayyip'i milletin başına bela eden yine ABD uşağa Baykal ve zamanın YSK Başkanı **Tufan Algan**'dır. Hatırlanacağı gibi, o günlerde ABD Büyükelçiliği görevlileri YSK'yı da ziyaret etmişler ve gerekli emri ona da vermişlerdi. İşte böyle bir seri kanunsuzluklar yapılarak Tayyip koltuğuna yük-seltip oturtuldu.

Kılıçdaroğlu ibişi de CHP'nin tepesine yine bir ABD operasyonu sonucu getirildikten sonra, selefının yaptığı bu düzenbazca ihaneti; "Genel Başkanımız Deniz Baykal, Tayyip Erdoğan'ın milletvekili ve Başbakan olmasını sağlamıştır. Biz parti olarak de-mokrasinin gereği neyse hep onu yapmışızdır." diyerek savun-muştur.

İçler acısı bir durum... Başka ne diyelim?.. Geçelim...

CHP'nin adını geçirdiği bir diğer kişi de **İlhan Kesici**'ydi bil-diğimiz gibi. Siyasi hayatı o partiden bu partiye zıplamalarla geç-miş, Demirellerin damadı bu Amerikancı Burjuva siyasetçisi de bizim için aynı oranda olumsuzluk taşımaktadır. Diğerlerine de-ğınmeyelim isterseniz.

Soner Yalçın, benim adayım **Abdüllatif Şener**'dir, diyor TV konuşmalarında. Biz bunu da benimsemiyoruz. Bunun da siyasi ömrü son dönemde kendi kurduğu partiyi saymazsak Ortaçağcı partilerde geçmiştir. Molla Necmettin Erbakan'ın partisinde, Tay-yipgiller'in AKP'sinde. Hem de kurucu, yönetici ve bakan ola-rak.

Kendisi diyor ki ben AKP'nin en önde gelen kurucularından biriyim. AKP Programı'nı da ben yazdım.

Şener, Tayyip'in yanında kurucu, başbakan yardımcısı ve bakan olarak 6 yıl çalışmıştır. AKP'yi kurduklarında da doçent unvanına sahiptir. Yani İhsanoğlu'nun deyişiyile dağ başındaki çoban değıldir. Dolayısıyla da Tayyip'in ne olduğunu tâ o za-

mandan, hatta en azından İstanbul Belediye Başkanlığı dönemin-den bilmesi gerekir.

Tayyip'in Belediye Başkanlığı dönemi, onun hırsızlığa, vurguna yani kamu malı aşırıcılığına başladığı dönemdir ve bu dönemde yaptığı ahlâksızlıklarından, hırsızlıklarından dolayı hakkında 7 tane hepsi de yüz kızartıcı suçlardan olmak üzere (gör-evi kötüye kullanmak, ihaleye fesat karıştırmak, kalpazanlık, zim-metçilik, rüşvetçilik gibi) dava dosyası vardır. Ve bu davalardan ancak milletvekili dokunulmazlığı sayesinde, o zırha sığınarak kurtulabilmiştir. Bunu her namuslu aydın biliyordu da Abdullatif Şener bilmiyor muydu? Tabî ki biliyordu. Ancak o zamanki siyasi çıkarı böyle davranmasını emretmiş kendisine. Buradan çıkan sonuç budur.

Kaldı ki rahmetli namuslu aydın ve siyasetçi **Mehmet Bölük** tâ o zamanlar yayımlanan “**El Tayyip**” adlı eserinde Tayyip'in bu yüz kızartıcı pis işlerini bir bir kanıtlarıyla birlikte ortaya koy-muştur. Yine Ergün Poyraz, önce “Patlak Ampül” gelmek üzere yazdığı bir seri kitapta Tayyip ve şurekasını, karanlık dünyalarını ve işlerini olanca netliğiyle durmaksızın görmek isteyen insanla-rımıza gösteriyordu.

Tayyip'in o dönemde 1 milyar dolarlık hırsızlama servet edin-diğini, hem zamanın İTO Başkanı **Mehmet Yıldırım**, hem de şu anki Türkiye'nin en önde gelen Parababalarından **Rahmi Koç** açıkça ifade etmiştir. Ve Tayyip, her ikisine de bu suçlamalarından dolayı dava açamamıştır.

Yine insanî açıdan bizim için çok üzücüdür ki Rahmi Koç, hatırlanacağı gibi, kısa süre önce Tayyip önünde diz çökmüş ve ona methiyeler düzmüştür. Servetine ve azgın sınıfsal sömürsüne Tayyip'in zarar vermemesi için. Üstelik bu alçalmayı sadece kendisi yapmamış, oğullarını da böyle davranmaya yönlendirmiştir. Neylersiniz, bunlar da bir çürüme ve insan sefaleti durum sergilemektedirler. Bize göre alının teriyle geçim sağlayan namuslu, mert dağdaki çoban da, fabrikadaki işçi de, kamudaki kamu emek-

çisi de bunlardan çok daha kalitelidir, mutludur, hayatları bunla-rinkinden bir milyon defa daha anlamlıdır.

Sözü uzatmayalım; Soner Yalçın'ın adayı da bizim için beş para etmez bir insani kalite taşımaktadır.

Cumhurbaşkanlığı adayları arasında üç yarışmacıdan biri ola-rak adı geçen Amerikancı Burjuva Kürt Hareketi'nin liderlerinden **Selahattin Demirtaş** da diğerlerinden farklı değildir bizim naza-rımızda.

Hatırlanacağı gibi bunlar da **Kürt Meselesi**'nin çözümü ko-nusunda **Barzani**'den farklı bir anlayışta ve çizgide değillerdir. Yani Kürt Meselesi'nin Amerikancı Burjuva çözümünün savunu-cularıdır. Bunlar geçen yıl ABD'ye gittiler. ABD Emperyalistle-rinin yetkililerinden kendilerine "Suriye için rol verilmesini" talep ettiler. Bunu da gelip Türkiye'de açık açık savundular, değil mi?

Biz hep boşuna demiyoruz; Meclisteki dört burjuva partisinin de ortak paydası Amerikancılıktır, ABD işbirlikçisi oluşlarıdır, diye. O bakımdan bunların al birini, vur ötekine.

Kimlere oy verebilirdik?

Burada şöyle bir soru akla gelebilir: Yahu CHP'nin de mi ta-mamı böyle, diye. Bizce CHP'de namuslu sosyal demokratların sayısı iki elin parmaklarını pek geçmez. Yine hatırlanacağı gibi bunlardan 8 tanesine 2011 Milletvekili Genel Seçimlerinde oy vermiştik. Eh işte bunlara belki birkaç tane daha ilave edilebilir, hepsi budur. Bunlardan biri ya da Yılmaz Büyükerşen aday gös-terilseydi oy verebilirdik.

TESEV'ci, Soros'çu CHP yönetiminin zaten ele alınır tarafı yoktur. Bilindiği gibi **Sezgin Tanrıkulu**'nun CIA ajanlığı bir ma-tematik işlemi kadar kesindir. Adamın CIA'daki kod numarası TR-705 diye ilan edilmiştir. Wikileaks belgelerinde ABD'nin kul-landığı bir ajan olarak adından söz edilmiştir, ABD Adana Kon-solosu tarafından. Bu adam bugün de CHP'de itibar görmektedir, siyaset yapmaktadır, ajanlığını gölgelemek için de bayağı aktif si-

yaset yapmaktadır.

Tayyip'e övgüler düzen İstanbul Milletvekili hanımefendi ne olacak, diyeceksiniz belki de. Prof. unvanlı Binnaz Toprak adlı bu bayan da ne demişti Tayyip için?

“Biz aile sigortası önerdik, hayali bir şey gibi geldi. İnsanlar sağlık sigortasından ya da bize çirkin görünen TOKİ'lerden çok memnun. Hayatında ev sahibi olamamış insanlar için hoş herhalde. Tayyip Erdoğan karizmatik bir lider. Halk adamı olmasının payı var. Yaptıkları iyi şeyleri göz ardı etmek gerekmez.” (<http://www.haberturk.com/>, 21 Nisan 2014)

Bu hanım halkı da halk adamlığını da karizmatik liderliği de zerrece anlamamış. Yazık. Tayyip'in CIA-Pentagon eliyle afyon-lanarak beyinleri felç edilmiş, mecnunlaştırılıp meczuplaştırılmış, cahil, bilinçsiz kara halk kitlelerini Allah'la aldatarak oy aldığını bilemiyor, göremiyor. AKP'nin ve Tayyip'in bir ABD Projesi olduğunu göremiyor. Tayyip'in vurgunlarını, ihanetlerini, canilik-lerini yok sayıyor. Burada da bir çürüme var. Bir insan sefaletliği durumu var.

Ya ölüsü kokmuş, ABD işbirlikçisi emekli büyükelçiye ne de-meli?

Faruk Loğoğlu adlı bu sefalet de Tayyip'in kanunsuzluklarını, hukuku nasıl katledip ayaklar altına aldığını ortaya koyduğu için Danıştay'daki toplantıda ne diyordu TBB Başkanı Metin Feyzi-oğlu'na?

“(...) Ama Feyzioğlu, kendisine verilen zamandan çok daha uzun konuştu. Böyle ortamlarda size ne kadar zaman verildiyse o kadar süre konuşup o sınıra saygı göstermek zorundasınız. Bunu az değil çok ama çok aşarak saygısızlık et-ti. Orada bulunan herkesin bir programı vardı. O bakımdan o yanlıştı. Daha önemlisi, Feyzioğlu bir siyasi konuşma ya-pıyor algısı yarattı. Ben algı diyorum, sadece algı diyorum. Kılıçdaroğlu, konuşsa böyle konuşmazdı. Danıştay'ın açılı-şına bağlı, o sınırları gözeten, yargı bağımsızlığını vurgula-yan bir konuşma yapardı. Ortama uygun bir konuşma ya-

pardı. Orası siyasi bir kürsü değil. Orası bir hukuk kürsü-sü. Dolayısı ile Fezyioğlu'nun yaptığı yanlıştı. Asıl yanlış bu-rada. Sayın Başbakan'a gelince bir noktada haklı, Bunu Anayasa Mahkemesi Başkanı'nda da söyledi, Fezyioğlu'nda da söyledi. Siyaset yapmak istiyorsanız bulunduğunuz mev-kileri bırakın, o cübbeleri çıkarın.” (Milliyet, 11 Mayıs 2014)

Bu Loğoğlu denen kişi ne zaman halkın yararına bir şey ko-nuştu ki şimdi konuşsun... Bunların ömrü AB-D Emperyalistle-rine ve Yerli Parababalarına hizmetle geçmiştir.

Özetçe dersek; bunlar bu. Tayyip'in Soma Katliamı sonrası güncellediği kavrama göre bunlar için neredeyse “fitrat” olmuş gericilik, AB-D hizmetkârlığı, uşaklığı, halk düşmanlığı.

Burada asıl sorulması gereken; böyle müseccel gericileri, halk düşmanlarını, ajanları CHP'nin başına getirip yükselten kim?

Besbelli ki asıl sahipleri, ABD ve AB Emperyalistleri. Daha CHP yönetiminde böyle yığınla ABD hayranı işbirlikçi var.

Mustafa Kemal'in ve yoldaşlarının Birinci Antiemperyalist Milli Kurtuluş'taki ruhiyatlarıyla, anlayışlarıyla bunların zerre kadar ilgisi, bağı yoktur.

Ne demişti başta Kılıçdaroğlu gelmek üzere CHP ekibi?

“Biz Beşşar Esad'a Tayyip Erdoğan'dan daha karşıyız.”

İyi de niye karşısın yahu, derdin ne Beşşar Esad'la? Ne diyor Beşşar Esad?

“Ben Türklerden gördüğüm dostluğu hayatımda başka hiçbir yerde görmedim.”

Bizi böylesine seven, güvenen, dost bilen bir komşu kardeş ül-kenin liderine nedir bu düşmanlığınız? Size de efendileriniz AB-D Emperyalistleri emretti Tayyipgiller gibi, Beşşar Esad'a saldırmayı, değil mi?

Siz de Meclisteki diğer burjuva partilerinin mensupları gibi, sevgili Antiemperyalist yazarımız **Mustafa Yıldırım**'ın deyişiyle “**Ortağın Çocukları**”sınız. Yazık size...

“Çatı Adayı”na itiraz eden CHP’lilerin günahları

Burada birkaç söz de İhsanoğlu’nun adaylığı ortaya çıkınca feveran eden-yaygara koparan CHP’deki sözde ulusalcı eski-yeni milletvekili ve yöneticiler için edelim. Bunlar kuluçkaya yatırılan tavuğun altına konulan yumurtalardan ördek yavrusu çıktığını görünce düştüğü şaşkınlık içindedirler.

Neden şaşırıyorsunuz şimdi?

Eski Başkanınız Deniz Baykal, Genel Sekreteriniz Gürsel Tekin’le birlikte “**Çarşaf Açılımı**” yaparken niye sesiniz çıkmadı? O zaman neden böyle tepki koymadınız? Kemal Kılıçdaroğlu Beyefendi; “Biz tarikatlara, cemaatlere karşı değiliz, hatta onları yararlı buluyoruz, biz onların siyasete karışmalarına karşıyız (sanki böyle bir şey mümkün olabilirmiş gibi)” dediğinde niye karşı çıkmadınız? Tayyipgiller’le beraber türbanı özgürleştirme yarışına girip sonunda da;”Türban yasağını biz kaldırdık.” diye kürsülerde bağırıırken niye karşı çıkmadınız? Böyle bir parti nasıl Mustafa Kemal’in kurduğu partinin devamcısıyım deme hakkını kendinde bulabilir? Mustafa Kemal “**Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, müritler, dervişler, meczuplar ülkesi olmayacaktır**”, diyor. Biz nasıl bunun aksini söyleyebiliriz, demediniz? Beş pa-ralık siyasi gelecek hesaplarınız yüzünden genel başkanla karşı karşıya gelmek istemediniz, değil mi?

Pensilvanyalı İblis’e hayranlığını belirten milletvekillerinize niye karşı çıkmadınız? Bunların partimizde işleri ne, diye niye yönetime başvurmadınız, bir eleştiride bulunmadınız?

Ekmeleddin İhsanoğlu’nun bugün CHP-MHP ortak adayı olarak öne sürülmesi parti yöneticilerinizin savunduğu, yukarıda ak-tardığımız görüşleriyle birebir uyumludur. Onlar, eski düşünceleri doğrultusunda davranmışlar ve o çerçevede bir aday belirlemişler. Yani onlar tutarlıdır davranışlarında. Sizlerse korkaksınız. İnsani ve siyasi cesarete, bilgiye, bilince, özgüvene sahip değilsiniz. Eğer içtenlikliyseniz kendinize bakın, kendinizi eleştirin önce. Tabii sonra da diğerlerini...

Birkaç söz de CIA Solu İP ve CHP'deki bu ulusalcıların ortaya koyduğu öneri üzerine söyleyelim.

Özetçe ne diyor bunlar?

20 Atatürkçü milletvekili çıksın, Atatürkçü bir aday önersin, millet de onu Atatürk'ün Çankayası'na çıkarsın. Tezlerinin özü bu.

Bizce bu tartışılmaya, konuşulmaya değmeyecek denli ciddi-yetsiz, gerçekleşme olasılığı sıfır, boş laf kalabalığıdır. Onların bu girişimi sadece Tayyip'e eğlence konusu oluşturur.

Çankaya ancak Devrimci bir Ayaklanmayla “Halkın Çankayası” olur

Biz, böyle safsatlarla uğraşacak, oyalanacak anlayış ve mi-zaçta değiliz.

Biz diyoruz ki, Tayyip ve Tayyipgiller yıkılacaklar. Onlar 1 yıl önceki **Gezi İsyanı**'mızda, **17-25 Aralık** süreci diye anılan pis-liklerinin patlamış bir geriz gibi ortalığa saçıldığı olayda ve en son Soma Katliamı'yla açığa çıkan halk düşmanlıkları, canilik-leri ve zalimlikleriyle öylesine üst üste ölümcül darbeler yemiş-ler, yaralar almışlardır ki artık uzun süre gidebilmeleri mümkün değildir.

Ha, ABD Emperyalistleri onları Kıbrıs'ı tümüyle satsınlar, Kürt Hareketi'nin Amerikancı çözümünü sonuçlanmaya yakın bir aşamaya getirsin diye bir süre daha kullanacaktır. Tabî onlardan Suriye ve Irak'taki ihanetlerini derinleştirmelerini, boyutlandır-malarını da isteyecektir.

Fakat ABD Emperyalistleri de bilmektedirler ki Tayyipgiller artık miatlarını doldurmuştur. Onları uzun süre kullanmaya kalk-mak efendileri için de çıkarlarına uygun düşmez artık. Böyle yap-maları halinde yeni bir halk isyanının patlaması muhakkak olur. Ve bu ayaklanma bu emperyalistler için çok kötü sonuçlar ortaya koyabilir. Bunu bildikleri için ABD'li efendileri de onların deliğe süpürülme zamanının geldiğini düşünmektedirler.

Ne demiştik bundan önceki değerlendirmelerimizde?

Tayyipgiller'i biz yıkacağız, Gezi İsyancıları yıkacak. Mec-
listeki burjuva partileri değil. Evet, öyle olacak yoldaşlar.

Çankaya'ya, Mustafa Kemal'in Antiemperyalist Birinci Ulu-sal
Kurtuluş Savaşı'nın ve Devrimi'nin devamcıları olan halk kit-
leleri devrimci bir ayaklanmayla, Antiemperyalist İkinci Kurtuluş
Savaşı'mızı zafere ulaştırdıklarında ve Demokratik Halk Devri-
mi'ni yaptıklarında Mustafa Kemal'e yakışan bir önder, bir halk
önderi çıkacaktır. Ama ancak o zaman çıkacaktır.

Bizim devrimci bilincimiz bunu göstermektedir. Gerçek olan
da budur.

Halkız, haklıyız, yeneceğiz!

Yılan gibisin Kılıçdaroğlu!*

* Bu yazı Halkın Kurtuluş Yolu Gazetesi'nin 27 Aralık 2012 tarihli 62'nci sayısının başyazısıdır.

Yılan gibisin Kılıçdaroğlu

İki yıl önce, bir kaset operasyonu ile seni CHP'nin tepesine ta-şıyan, efendin ABD'ye hitaben yaptığın bir konuşmada;

“Biz Beşşar Esad yönetimine AKP'den daha karşıyız, onun gitmesini daha çok istemekteyiz”

demiştin.

Aradan geçen sürede, sen ve milletvekillerin Beşşar Esad yönetimine ve Esad'ın kişiliğine defalarca saldırdınız. Başkan yarıdımıcıların birkaç kez “Esad'ın canı cehenneme”, diye ünlemler sarf etti.

En son sen geçen 30 Ekim'de güya Tayyip'i eleştirme bahanesiyle yine sinsice, iblisçe, Esad'a saldırdın. Şöyle dedin:

“Esad'ın Suriye'de kendi halkına yaptığı zulümle, Tayyip Erdoğan'ın Türkiye'de halka yaptığı zulüm arasında ne fark var? Aslında Tayyip Erdoğan'ın adının başına Esad'ı da ekleyip, Esad Tayyip Erdoğan demek lazım.”

Önce şunu soralım: Esad'ın size ve Türkiye'ye ne zararı var?

Bugüne kadar bir düşmanlığı olmuş mu bize karşı?

Hayır. Tam tersine; adam “Ben Türk Halkından gördüğüm dostluğu hayatımda hiç kimseden görmedim. Türk Halkı bizim kardeşimizdir”, diyor. Bugün diyor bunu. Utku Çakırözer, Suriye'de Esad'ı ziyaret edip onunla söyleşi yapmıştı, hatırlayacağı-

mız gibi birkaç ay önce. Ona söylemişti bu
sözleri. Şimdi, böyle bir adamla niye
uğraşıyorsun? Niye düşmanlık güdüyorsun?

Ha, şundan; sen de aynen Tayyip gibisin de ondan... Aslında senin adının başına “Tayyip” getirerek **“Tayyip Kemal”** demek lazım sana. Hatırlarsan, Tayyip, efendisi Obama onu Esad’a karşı oskislemeden önce Esad için, **“kardeşten de öte”**, diyordu. Yani dostluğunun bu derece derin olduğunu belirtiyordu. Ama Obama komutunu verince, bir anda fırlıdak gibi döndü. Malum ya bu işin ustasıdır o. Artık beş vakit ezan okur gibi, her gün Esad’a hakaretler, sövgüler yağdırmaya başladı. Esad’ın adını bile kendisine çok görerek değiştirmeye yeltendi. Bütün kapıkulları kraldan çok kralcıdır, bilindiği gibi.

AB-D’ye yaranmak için Esad düşmanlığında Tayyip’le yarışyorsun

Sen de hemen bu durumdan vazifeni çıkardın. Sana bir şey söylenmeden yeni konumunu belirledin. Ve sen de aynı hızla Esad’a saldırmaya başladın. Böyle yapmakla sahibiniz Obama’ya “bakın efendim, bu işi ve de vereceğiniz her görevi ben de yaparım, hem de Recep Bey’den daha iyi yaparım” mesajı verdiniz. Yani, “onu iktidarda tuttuğunuz yetsin gayrı, bakın biz hiç hizmet etmedik size, bir de bizi deneyin, görün, memnun kalacaksınız hizmetimizden”, demek istediniz.

Sizin için mesele tümüyle buydu, Kılıçdaroğlu.

Yoksa, Esad’la Tayyip’in ve de senin, apayrı dünyaların insanları olduğunuzu sen de adın gibi biliyorsun. Bak, Esad ülkesini parça parça etmeyi planlayan emperyalizme karşı yiğitçe direniyor, savaşıyor iki seneden bu yana. Emperyalistlerse ülkesini parçalayıp yağmalayabilmek için Esad İktidarını ortadan kaldırmak istiyor. Sizse, tabî Tayyip’le birlikte, ABD Emperyalistlerinin acınası piyonlarısınız. Sizi koltuklarınıza oturtan ABD’dir. Ve ona hizmette birbirinizle yarış halindediniz.

Esad, Tayyip'ten bin kat daha halkına yakındır, dosttur. Esad laiktir; Tayyip dinci. Din alır satar durmadan.

Esad, ABD Emperyalistlerinin Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında 22 parçaya böldükleri Arap Ulusu'nu birleştir-meye çalışmaktadır. Sizse Tayyip'le birlikte ABD'nin BOP Pro-jesi'nin yandaşları-sınız. Bilindiği gibi Tayyip eşbaşkanıdır da BOP'un. Tayyip'in yerine seni oturtsa efendin, sen de tereddütsüz kabullenirsin o eşbaşkanlığı.

Beşşar Esad ve yönetimi, Siyonist İsrail'in en önde gelen düş-manıdır şu anda. Tayyip'se İsrail'in sadık dostu... Bak, halktan büyük tepki gelmeseydi, Suriye sınırındaki mayınlı arazilerin tamamını 49 yıllığına İsrail'e verivercekti. İsraili Parababası Sami Offer'le hayli alışveriş yaptı. Ve en son da İsrail'in güvenliği için Kürecik'e ABD'nin radar üssünü ve patriot füze rampasını getirtti, kurdu. Ayrıca Diyarbakır ve Gaziantep'i de patriot füze rampalarıyla kirletmek üzere. Bütün bunlar, BOP Projesi'nin güvenli biçimde uygulanması ve İsrail'in korunması içindir. Demek ki Tayyipgiller, söylemlerindeki lağaluganın tersine, İsrail'in ve ABD'nin sadık müttefikidirler, hizmetkâridirler. Sen de andığı-mız tutumunla durmadan “bana da, bana da” deyip duruyorsun.

Ayıp be Kılıçdaroğlu!

Yazık!

Koltuk için insanî değerlerin tümünü ayaklar altına alıyorsun. Onur var, haysiyet var, namus var, yüce değerler olarak. Farkında mısın? Hatırlar mısın bunları? Yoksa tüm-den unuttun mu? Çok uzak geçmişinde mi kaldı bunlar? Artık, “siyasette yükselmek is-tiyorsam bunların yeri olmayacak hayatımda” mı diyorsun? Öyle diyorsun değil mi?

Yeni CHP'ye yerleştirdiğin cemaatçi, AB-D'ci serbest piyasacı yöneticiler...

Kılıçdaroğlu!

CHP'nin adına "yeni"yi eklettin. Sen, yukarıda da görüldüğü gibi adların önüne bir şeyler ekletmeyi seviyorsun. Fakat CHP'ye ekin öbürü gibi olmadı. Senin gibi ABD Emperyalistlerinin tüm uşakları-devşirilmişleri, başta ve ilkin Taha Akyol gelmek üzere pek beğendiler senin "Yeni CHP"ni.

Bir de, kendin gibi devşirilmiş Sencer Ayata'yı buldun. Onunla konuştun. ABD'den aldığınız direktifler doğrultusunda yeni program oluşturdunuz. Tabii kalemşoru Ayata oldu bu işin. Yeni CHP'nin ekonomi anlayışının özü, "**sosyal liberalizm**" olacakmış. Yani tıpkı AKP'nin, MHP'nin, DP'nin ANAP'ın vb. olduğu gibi. Yani artık birbirinizden farkınız kalmayacak bu anlamda. Bak, bu açılımınızı yine sizin gibi devşirilmiş aydınlar nasıl değerlendiriyor, bir iki örnek verelim:

Taha Akyol'un kendine benzer oğlu Mustafa Akyol:

"Ben CHP'nin liberalizm eğilimini memnuniyetle karşılıyorum" (www.yesilgazete.org)

CIA'nın "Genç Siviller"inden Doğan Gürpınar:

"CHP'nin liberalizm eğilimini yetersiz ama olumlu buluyorum" (agy.)

Liberal Düşünce Topluluğu Genel Sekreteri Özlem Çağlar Yıl-maz:

"(...) Sosyal liberaller ve sosyal demokratlar birlikte siyaset yapabilirler. Çünkü sosyal liberalizm, sosyal demokra-si gibidir. Türkiye'nin bir sosyal demokrat partiye ihtiyacı vardır. CHP'nin liberalizm eğilimini tabii ki destekle-rim." (agy.)

Örnekleri çoğaltmanın gereği yok sanırız.

Gördüğümüz gibi, tüm ABD-sermaye uşakları, alkışlarla kar-şılıyorlar senin Yeni CHP'nin bu girişimini.

Kılıçdaroğlu!

CHP'yi sadece ekonomide yenileştirmedin. Siyasette de tümüyle yenileştirdin, eskiyi öldürüp yerine “yeni”yi getirdin. Şimdi de bu “Yeni CHP”de senin gibi devşirilmiş yol arkadaşlarının söylediklerini görelim. Bak, nasıl büyük katkılarda bulunmuşlar onlar da bu “yeni”liğe:

“CHP Genel Başkan Yardımcısı Sena Kaleli, “cemaatleri yok saymak sivil toplum anlayışına uygun değildir”.

“CHP Parti Meclisi Üyesi Bülent Kuşoğlu, “tekke ve zaviyeler yeniden açılmalı. ‘Bunlar irtica yuvaları’. Yok öyle bir şey. Tam tersine kültür yuvaları. Tekke ve zaviyeler birer üretim yeridir. Bunun çok iyi anlaşılması lazım. Oralarda insan yetiştirilirdi, oralar eğitim ve kültür kurumlarıydı. Onun için de bu tür kurumlara ihtiyaç var. Bu kurumların yeniden kurulması için gerekli hazırlıkların yapılması gerekir”.

“Parti Meclisi Üyesi ilahiyatçı Dr. Muhammet Çakmak, “Fethullah Hoca Türkiye’de bir fenomendir, kimsenin görmezden gelemeyeceği bilge bir adamdır. Fethullah Hoca’yu saygıyla selamlıyorum”. “Tarikatlara ve cemaatlere yönelik bir ayırım yapmayacağız. Topluma bütün olarak bakacağız”.

“CHP Parti Meclisi Üyesi Binnaz Toprak, “Heybeliada Ruhban Okulu açılmalı. Ekümenlik tanınmalı. İki dile sıcak bakıyorum. AKP ekonomiyi iyi yönetti, gelir ve zenginlik arttı”.

“CHP Genel Başkan Yardımcısı Gürsel Tekin, Meclis’e başörtülü bir adayın girmesi durumunda Merve Kavakçı’ya yapılanı yapmayacaklarını söyleyerek, “AKP bu şansını de-neyebilir, biz de zorluk çıkarmayız”.

“Yine Gürsel Tekin... “Zaman Gazetesi vicdandır”.

“CHP’de Konya’dan milletvekili adayı yapılmış bir kişi, hangi partide siyaset yaptığını unutmuş olacak ki Konyalı seçmenlere yönelik olarak “Sizden rica ediyorum. Lütfen her biriniz bir mum olarak, Sayın Davutoğlu’nun (Dışişleri

Bakan) ateşini sürekli yanar halde tutun ki dış politikada Türkiye zaafa uğramasın”.

“CHP Genel Başkan Yardımcısı Erdoğan Toprak, “CHP’den ulusalcı kafa gitmelidir”.

“ANAP kökenli CHP İstanbul Milletvekili Aydın Ayaydın ise MHP’nin kaset skandalıyla ilgili açıklamalarını eleştirmişti. Ayaydın, “Bu tür olayların içine Fethullah Gülen Hoca’nın karıştırılması yanlıştır. Gülen Hareketi’nin varlığı sadece Türkiye’de değil, yurtdışında da bilinen bir gerçek-tir.” (Zafer Yapıcı, İlk Kurşun gazetesi, 3 Aralık)

Bak Kılıçdaroğlu!

Senin Sena Kaleli’n, her biri birer Ortaçağ kurumu olan cemaatleri yok saymakla sivil toplumu yok saymış oluruz, diyor.

Yeni CHP, tekke-zaviyeleri, Fethullah’ı Ortaçağcılardan bile daha pervasızca savunur

Cemaatlerin yani daha doğrusu tarikatların insanların özgür düşünme yeteneğini ortadan kaldırdığını, beyinlerini uyuşturduğunu, o uyuşturulmuş kafaları dini dogmalarla doldurduğunu ve hepsinin de azılı birer laiklik düşmanı olduğunu görmezlikten, bilmezlikten geliyor. Kendisi de bir ilahiyatçı olan İsmail Nacar bile tarikatlar için “Bunların hepsi birer yılan yuvasıdır” derken, senin genel başkan yardımcın bunlara övgü düzüyor. Yani, bunun yeri aslında Tayyip’in AKP’si ya da Tayyip’in hocası Erbakan’ın partilerinden biridir. Ama sen getirdin bunları buraya.

Kılıçdaroğlu!

Parti Meclisi Üyen Bülent Kuşoğlu, Tevhid-i Tedrisat Kanunuyla kapatılan tekke ve zaviyelerin yeniden açılmasını öneriyor. Dikkat edelim; böyle bir şeyi Tayyipgiller ve hocası Erbakan bile açıktan bugüne dek söyleyebilmiş değildi. Seninki onları da soluyor. Tekke ve zaviyeler adam yetiştirmez! Adam sefaleti yetiştirir! Onlar kültür yuvaları filan da değildir. Onlar kültür yuvaları olsaydı Suudi Arabistan, Pakistan, Afganistan dünyanın en kültürlü ülkeleri olurdu. Senin parti yöneticisi milletvekili diye

CHP'nin tepesine getirdiğin bu insan sefaletleri, Türkiye'yi Tay-yipgiller'le birlikte Ortaçağ'a götürmek istiyor.

şimdi namuslu ve aydın, tabi' yurtsever ve laik de, Müslüman din adamının şu satırlarına dikkat edelim:

“Tevhid-i Tedrisat Kanunu 03 Mart 1924

“İki başlı eğitim sistemi birleştirilmiştir. İlim Allah'ın sı-fatıdır. Dünya ilmi, din ilmi diye ayırım olmaz. nemli olan, doktor, mühendis, ğretmen, marangoz, fırıncı, terzi, oban herkesin dini bilgileri de bilmesidir.

“Zaten çağın değil, çağların gerisinde kalmış medreseler hiçbir baltaya sap olamıyordu.

“Tekke ve zaviyeler kaldırıldı. 30 Kasım 1925. şöyle diyor Atatürk:

“llerden medet ummak, medeni bir toplum için lekedir, yüz karasıdır. Efendiler ve ey millet, biliniz ki, TÜRKİYE CUMHURİYETİ şEYHLER, DERVİşLER, MÜRİTLER VE MACZUPLAR MEMLEKETİ OLAMAZ. EN DOğRU, EN HAKİKİ TARİKAT, YOL, MEDENİYET YOLUDUR.” (30 Ağustos 1925 Kastamonu Konuşması.)

“İslam'ın ve insanlığın, ilimde, fende, atılımda olduğunu söylemiştir. şeyhlik, dervişlik, müritlik, dedelik, seytlik, elebilik, babalık, emirlik, halifelik, falcılık, büyücülük, üfürükçülük, gaipten haber vermek ve murada kavuşturmak amacıyla muskacılık gibi eylemler ve unvanlar yasaklanmıştır.

“Bazı cahillerin İslam'ı yasakladı dedikleri İslam bun-lardı işte. Ama günümüzün bazı politika hastaları, kökü kurumamış bu kurumlardan oy almak için, onların önünde eğilme küçüklüğüne ve sefilliğine düşebilmektedirler.” (Ha-lit Bülbül, Dindarlık ve Dincilik, İştirak Yayınları, s. 35-36)

Halit Bülbül, ilahiyatıdır. Yani din adamıdır. O bile Mustafa Kemal'in önerisiyle gerçekleşen Tevhid-i Tedrisat Kanununun önemini ve gerekliliğini çok net bir şekilde işte böylece grebil-mektedir.

Halit Bülbül, bir şeyi daha çok net görebilmektedir, Ey Kılıç-

daroğlu!

O kökü çürümüş, ölüsü kokmuş kurumlar önünde eğilen senin ve Yeni CHP’li yandaşlarının alçalışını ve sefilliğini... Ne diyelim, Allah acısın da size namus versin, akıl fikir versin...

Kılıçdaroğlu!

Yine Parti Meclisi Üyeliğine getirdiğin Muhammed Çakmak, Pensilvanyalı İblis Fethullah’ı “saygıyla selam”lıyor. Onun bir fenomen olduğunu söylüyor. E, söyler... Çünkü kendisinin de, senin de, Fethullah’ın da ortak paydası Amerikancılıktır. Fethullah’ın da Muhammed Çakmak ve benzerlerinin de savunduğu din Hz. Muhammed’in ve Kur’an’ın dini değildir. Onunla hiç ilgisi olmayan CIA dinidir. Fethullah o denli İblistir ki Kelime-i Tevhid’den Hz. Muhammed’in adını bile çıkarabilmektedir. Ve CIA’nın her emrettiğini Tanrı buyruğu bellemektedir. Zavallı, saf insanlarımızı kandırmak için kendisinin rüyalar yoluyla Hz. Muhammed’le irtibat kurduğunu ileri sürebilmektedir. “Hz. Muhammed istemediği için ben evlenmedim, Hz. Muhammed benim için “ondan çok memnunum” dedi, gibi sapkın iddialarla saf müminleri kandırıp kullanmaktadır kendi aşağılık işlerinde.

Yaşar Nuri Öztürk, Abdülaziz Bayındır, Zekeriya Beyaz gibi samimi ilahiyatçılar, hatta Kadir Mısıroğlu gibi azılı Mustafa Kemal ve Cumhuriyet düşmanları bile Fethullah Gülen’in bir ABD uşağı, bir hain, bir sahtekâr, bir düzenbaz, bir sapkın olduğunu ileri sürerlerken -tabii çok haklı olarak- senin CHP’nin tepesine doldurduğun yeni CHP’liler bu aşağılık din tüccarını övebilmektedirler. Çünkü yukarıda da belirttiğimiz gibi, ortak paydanız Amerikancılık ve sahtekâr oluşunuzdur. O yüzden sem-patiyle bakıyorsunuz Fethullah’a. Hani özdeyişte denir ya **“Ben-zer benzerini beğerir”**, işte öyle sizinki de.

Yine parti meclisine ve TBMM’ye taşıdığın Binnaz Toprak’sa çoktan ABD’de Marry Hanım’ın hocasının ağına takılmış, tabii gönüllü olarak, devşirilmiş, ajanlaştırılmış bir ABD uşağıdır. O da bulunduğu yerden akıtmaktadır zehrini. Ekümeniklik tanın-

malı, yani Türkiye’de Vatikan benzeri bir din devletçisi kurulmalı, Heybeliada Ruhban Okulu açılmalı, yani Tevhid-i Tedrisat Kanunu ortadan kaldırılmalı, diyor.

Bunlarla da yetinmiyor. AKP’ye de methiyeler düzmekten geri kalmıyor. “AKP ekonomiyi iyi yönetti, zenginlik arttı”, diyor. Be soytarı! O zaman niye AKP’de değilsin? Orada koltuk bulama-dın değil mi? Ya da efendin ABD, AKP zaten çantada keklik, siz de CHP’ye gidin ki orayı da tümüyle avucumuzun içine alalım, aykırı bir ses çıkmasın oradan da, dediği için CHP’desin sen. Yani efendin öyle yönlendirdiği için...

Bak Kılıçdaroğlu!

İkinci adamın Gürsel Tekin, Mecliste başörtülü milletvekilleri de olmalı, diyor. Böylelikle o da Tayyipgiller’i sollamış oluyor gericilikte. Ayrıca da “Zaman gazetesi vicdandır”, diyerek Pensilvanyalı İblis’e selam ve saygılarını iletmektedir.

Hatırlarsın Kılıçdaroğlu!

Sen de CHP’nin tepesine geldiğin, daha doğrusu ABD tarafından getirildiğin günlerde, tarikatlar, cemaatler olmalı, biz bunlara karşı değiliz, hatta faydalı buluruz bunları, yeter ki siyasete karışmasınlar, demiştin. Bunların siyasete karışmamasının müm-kün olmadığını çok iyi bilmene rağmen... Yani, sen de Pensil-vanya’ya genel başkanlığının ilk günlerinde selam göndermekte gecikmemiştin.

Kılıçdaroğlu!

Senin ve ekibinin yarattığı CHP ile eski CHP’nin zerre ilgisi yoktur. Siz, tıpkı Tayyipgiller gibi bağımsızlık, yurtseverlik, laiklik ve Mustafa Kemal düşmanısınız. Tayyipgiller bunu açıktan yapıyorlar. Ama siz sinsice, ikiyüzlüce, düzenbazca yapıyorsunuz. Görünüşünüz başka, içiniz, ruhiyatınız başka. Başınız başka oynuyor, kıcınız başka...

Bir insan puşt, pezevenk, alçak, düzenbaz, hırsız, dolandırıcı olabilir. Ama böyle olduğunu inkâr etmediği sürece sadece na-

mussuz olur. Ama ya bir de kendisini olduğunun tam tersi gibi göstermeye kalkarsa, işte o zaman namussuzluğunda da namussuz olur.

Tayyipgiller için biz bu nedenle hain, ABD uşağı, vatan satıcı, halk düşmanı diyoruz. Yani zete namussuz diyoruz.

Ama siz, aynen böyle olduğunuz halde kendinizi onlardan farklı göstermeye abalıyorsunuz. O yüzden siz, namussuzluğunuzda da namussuzsunuz.

Yazık ya!

İnsan şerefi için yaşar.

Siz ne için yaşıyorsunuz bilinmez ki!..

